

PŘED TVÁŘÍ BOHŮ

ILONA KOBLIHOVÁ

Před tváří bohů

Ilona Koblihová

©Ilona Koblihová, 2010

Nakladatelství EPIKA, Jindřichův Hradec 2010

ISBN: 978-80-87435-05-2

Tuto knihu věnuji všem,
kteří mi pomohli, když mi bylo nejhůř.

Obsah

1. Návštěva boha Re
2. Kdo je bohatší
3. Osudové rozhodnutí
4. Cesta do nitra duše
5. Maatina rada
6. Třetí paprsek boha Re
7. Bitva o osud lidstva
8. Tajemství plátěného šátku
9. Vzpouora v palácové jídelně
10. Večeře pro bohyni
11. Útěk do vězení
12. Zlaté sandály
13. Světýlko ve tmě
14. Na cestě
15. Hvězda jménem Kenhera
16. Putování za láskou a chlebem
17. Děvčátko s copánky a žena v bílém
18. Pokoj za závěsem
19. Matčina píseň
20. Na obou březích
21. Návrat do paláce
22. Před tváří bohů

Svět není možné změnit.
A přece je to možné.
Je však třeba mít pevnou ruku,
dobré a laskavé srdce
a v ústech to správné slovo.

1. Návštěva boha Re

„Pohyb, pohyb, lenochu! Celá stavba kvůli tobě vázne!“

Nad stavenišťem pyramidy krále Chalidomera se rozhlaholil smích. Byl to však smích pouze jednoho z dozorců. Nikdo jiný se v tu chvíli nesmál. Pravděpodobně neměl čemu. A ten, kterému posměšek patřil, jenom silou stiskl čelisti. Jeden z problémových. Ten nejhorší z nich. Na písečných saních vlekl za sebou společně s několika dalšími druhy kamenný kvádr určený k zasazení do nově budované královské pyramidy. Do pyramidy, kterou nenáviděl.

„Losovali jste dnes ráno, či co?“ Dozorce z vedlejší čtyři dělníků si dovolil nepatrnou ironickou poznámku ke svému kolegovi. Bylo mu jasné, že ten mu to oplatí úplně stejně.

„Ne, vybral jsem si je, protože bez nich nemůžu dýchat.“

Nyní se smích nad stavenišťem zmnohonásobil.

„Jsem tu snad pro legraci?“ Dozorce švihnul výhružně malým bičíkem do vzduchu. Bylo to gesto víc než jednoznačné. Možná však, že to trochu přehnal.

„Všichni jsme tu pro legraci. A nejvíc sobě.“

Dozorce pootevřel úžasem ústa. Vzápětí se mu z nich vyřinul vodopád těch nejnevybíravějších slov, zůstal však stát na místě. Měl tisíc chutí ztrestat toho neslýchaně drzého mladíčka, který si ho dovolil zesměšnit před celým stavenišťem. Nyní však nemá smysl nechat se vyprovokovat k jakémukoli odvetnému činu, který by měl za následek narušení plynulého chodu stavby. Vyřídí si to s ním potom, až skončí jeho směna. Pak toho ničemu zavře pěkně tam, kam patří. Mezi čtyři stěny kamenné kobky, kterou tu beztak na konci osady postavili jen kvůli němu. Je jich tu sice víc takových, kteří si myslí, že mohou beztrestně porušovat nařízení vladařovo o povinné účasti na stavbě, ale tenhle drzý a zatvrzelý rebel, to je skutečná elita mezi nimi. Dozorce Bodrob si alespoň částečně zchladil zlost na vyššího urostlého mladíka s opálenou kůží a dlouhými černými vlasy. Tenhle kluk mu byl trnem v oku. Pracoval na stavbě královské pyramidy teprve druhý měsíc, ale za tu dobu už stačil několikrát vyvolat v pracovní četě vážný nepokoj a svým vzdorovitým chováním neustále narušoval pracovní kázeň. Měl v sobě cosi znepokojivého, jakýsi odpor, kterým jako by celou stavbu odmítal,

což bylo z hlediska jejího významu něco naprosto nepochopitelného, nežádoucího a neomluvitelného. Jak se jen někdo může opovážit vznášet protest proti něčemu takovému! Inu je to skutečný rebel a zaslouží si trest.

Stejného názoru byli i ostatní dozorcí, kteří měli na starost dělníky podobného smýšlení jako onen vzpurný hoch. Tedy všelijaké ty buřiče, rebelanty a dokonce i dezertéry, kteří čas od času projevili odmítavý postoj k té – jak sami tvrdili – nekonečné dřině za vysilujícího vedra a nedostatečných podmínek na stavbě ohromné pyramidy pro krále a několik vyvolených, zatímco doma na jejich drobných rolnických usedlostech na ně čeká jiná, mnohem potřebnější a užitečnější práce. Pravda, v době pravidelných záplav, kdy se řeka rozvodní a pokryje jejich políčka úrodným bahnem, není na polích co dělat, pracovní síla rolníka může být tedy využita jinak. Jenže ne každému se chce lopotit na stavbě královské hrobky, když jeho vlastní rodina strádá hlady. Ten, kdo má zásoby z bohaté úrody z předešlého roku a jeho rodina se o sebe dokáže postarat, tomu je hej. Hůř když na střechu stavení usedne se svými křivými pařáty zlé neštěstí a krutými ranami nemilosrdně bičuje toho, koho si vybere. Tak, jak to zakusila rodina černovlasého rebela.

„Návštěva z královského paláce!“

Na planinu před stavenišťem se zvolna blížil vznešený průvod. Nikoli však samotný faraon, ale jeho prostřední dcera, princezna Achnet, počtíla svou návštěvou královské staveniště. Dnes ráno projevila přání podívat se, jak pokročily stavební práce na pyramidě jejího otce. Král, který její zájem ocenil náležitou pochvalou, dal ihned vypravit patřičný doprovod, aby princezně zajistil pohodlnou a bezpečnou cestu. Od královského sídla k nekropoli to naštěstí není příliš daleko, zhruba necelé dvě hodiny chůze. Osmero nosičů neslo na svých ramenou bohatě zdobená nosítka, v nichž seděla princezna. Sluneční paprsky se opíraly o střechu nosítek, bylo právě poledne.

„Na kolena! Všichni! Neslyšeli jste?“ Nad stavenišťem se nesl křik dozorců.

„Jsi snad hluchý, lumpe?“ Dozorce švihnul bičíkem do vzduchu, na tělo vzpurného hochy se však ranou zamířit neodvážil. Dobře tušil nenávistné pohledy za svými zády. Chlapec s přimhouřenýma očima a stisknutými čelistmi zvolna poklekl do horkého písku.

„Uvolněte cestu pro Její Výsost!“

Průvod se pomalu ubíral písečnou plání. V severozápadní části budovaného zádušního komplexu stála ze dvou třetin hotová hrubá stavba kamenné pyramidy. Kolem ní panoval čilý stavební ruch, který nyní na chvíli přerušil neočekávaný příchod princezny. Jen nepatrné zastavení a těžká monotónní práce může zase pokračovat dál ...

„Zastavte!“

Nosiči postavili na povel nosítka s princeznou na zem. Faraonova dcera, oděná v dlouhém bílém rouchu a se zlatými sandály na nohou, vystoupila z nosítek a vkročila na půdu královské nekropole. Skupina stavebních dělníků, sledovaná ostrými pohledy dozorce, sklání vkleče své hlavy hluboko k zemi. Kromě jednoho. Hlavu má jen lehce nachýlenou k hrudi, hledí upřeně do země. Jeho tváře a ramena lemují husté prameny dlouhých černých vlasů.

„Jak se jmenuješ?“

Žádná odpověď.

„Mluv, když se tě Její Výsost ptá. Nebo snad chceš, abych ti pomohl?“ Dozorcova ruka s bičíkem se zlověstně napřáhla.

„Zkus se mě jen dotknout.“ Klečící mladík se napřímil. Svaly v obličejí se mu napjaly, oči se výhružně lesknou. Muž s bičíkem zkameněl úžasem.

„Taková drzost! Dva útěky ze stavby, dva exemplární tresty a ono mu to ještě nestačí! Já tě...“

„Tak dost.“ Princezna pozvedla pravou paži. „Není třeba. Však on nám sám poví své jméno, že? Prosím, pověz, jak se jmenuješ?“

„Maios.“

„Pěkné jméno. Řekni mi, proč jsi utekl ze stavby?“

Jenže hoch opět mlčí. A nezdá se, že by chtěl pokračovat v načatém hovoru.

„Nu, nechceš-li říkat, tedy neříkej. A ty,“ obrátila pozornost ke znervóznělému dozorci, „střež se dotknout jeho hlavy, Strašlivě bych se rozhněvala.“ Podívala se svrchu na klečícího chlapce. Jeho snědá kůže byla pokryta prachem. Kromě bederní roušky na sobě neměl nic. Zahleděla se mu do očí. Jejím tělem projel jakýsi zvláštní impuls, který vůbec nečekala. Paprsek jeho očí pronikl do dívčina nitra a zastavil se až hluboko v jejím srdci. Paprsek boha Re... Jeho oči na ni hledí upřeně jako dvě hvězdy z pradávného oceánu nebeských vod, které sestoupily na zem, aby se mohly podívat princezně Achnet do očí.

Musela odvrátit zrak.

„Buď zdrav. Zase přijdu.“

Chlapec neodpověděl. Klečel bez hnutí na místě, jen hlavu mírně pootočil za odcházející dívkou. Princezna vstoupila do nosítek a usedla na měkké sedátko. Nosiči se chopili rukojetí a průvod se dal opět do pohybu. Ještě jednou pohlédla na klečícího hocha, jejich oči se znovu setkaly. Pokynulo mu rukou na pozdrav. Vznešený průvod se vydal na cestu podél úpatí rozestavěné pyramidy a hoch, který jej doprovází pohledem, cítí ve svém nitru nepředstavitelnou bolest. Slova princezny mu měkce hladí duši již tolikrát zjizvenou a jeho srdce, uvězněné do kamenného hrobu, jako zásahem živého ohně trhá se na kusy.

„No tak, pokračuj v práci!“ Dozorce Bodrob soptí vzteky. Taková pohana přede všemi! A ještě ke všemu se nesmí dotknout jeho hlavy. Jenom hlavy ... Zle se ušklíbl. Udeřil bičíkem do dlaně až to zabořilo.

Průvod z královského paláce právě dospěl ke konci pyramidové stěny. Princezna se lehce vyklonila z nosítek a ohlédla se nazpět. Uviděla ho mezi ostatními. Byl zapřažen do písečných saní spolu s dalšími tahači kamenných bloků. Ačkoli měl hlavu až k zemi skloněnou, okamžitě ho poznala. Měl ze všech mužů pracujících na stavbě jejího otce nejkrásnější vlasy.

2. Kdo je bohatší

Soumrak se zvolna snesl nad rozpálený Egypt. V královském paláci je však velmi příjemně. Vysokými okenními otvory v cihlových zdech proudí do místností svěží vzduch od řeky a líbezná zahrada, obklopující panovníkovo sídlo ze všech stran, nabízí to nejlepší místo ke každodennímu odpočinku. Na potměšlém nebi se již začínají rozsvěcovat první nebeské lampičky a na terase v západní části paláce stojí dívka v průhledném bílém rouchu a upřeně hledí přes koruny datlových palem, sykomor a tamaryšků kamsi do daleka. Vzpomíná na chlapce, kterého dnes poznala. Copak asi dělá? Jistě už půjde brzy spát, taková těžká dřina dá člověku pořádně zabrat. Podívala se na svoje ruce. Dlouhé štíhlé prsty s pěstěnými nehty půvabně zkrášlovaly skvostné stříbrné prsteny zdobené tepáním a drahými kameny, bělostná plet' na ruce byla provoněna vzácnými oleji. Představila si v duchu jeho ruce, hrubé a mozolnaté, uvyklé na těžkou práci na stavbě, a náhle ji napadla zvláštní otázka: Dokázala bych pohnout kamenem? Musela se té myšlence zasmát. Jistěže ne. Anebo... Že by přece... Pohlédla vzhůru do temného nebe. Tam kdesi daleko pluje na své nebeské bárce tatíček Re. V okamžiku, kdy jeho tvář zmizí za obzorem, vpluje se svou lodí do temného podsvětího prostoru a putuje tajemnou Říší mrtvých, aby po vykonání posvátných obřadů a zdolání všech nástrah a nebezpečí opět vyplul za úsvitu nad východním obzorem. A pocítila nesmírnou hrdost a úctu ke svému otci. Jsem dcera faraóna, syna slunečního boha. Může si snad něčí dcera přát ještě něco víc? Ano, může. Jako by ten hlas uslyšela z nesmírné dálky. Něco se jí sevřelo v hrudi. Kde jsi, černovlasý mládenče? Tvé jméno zní měkce a průzračně, jako matčino pohlazení. Matka... Už kolik let zde není. Čeká v kamenném příbytku na své znovuzrození. Čeká tam někde nedaleko míst, kde za vlády slunečního boha Re chodívá, pod tíhou těžkého břemene až k zemi skloněný, mlčenlivý Maios.

„Hni sebou!“ Dozorce Bodrob hrubě popostrčil svého svěřence do nitra přízemního domku. Ubytovací cela chlapce byla až na konci dlouhé chodby. Když došli oba muži na místo, otevřel dozorce dveře a černovlasý chlapec vstoupil dovnitř. Dozorce za ním dveře přibouchl a zavřel je na zástrčku. Chlapec se ocitl o samotě. Potřeboval se

pořádně napít. V koutě místnosti stál hliněný džbán s vodou. Každý den jej sem přinášela služebná z osady řemeslníků. Ani nevěděl, jak se jmenuje. Jednou, když se dozorce Bodrob opět vztekal a nešťastnou náhodou rozbil nádobu s vodou, došlo málem v ubytovně ke vzpouře. Dozorce v záchvatu zlosti odmítal donést novou nádobu, náhradu za rozbitou, což mělo za následek velký poprask na chodbě. Křik bylo tenkrát slyšet až na dvůr. Zrovna tudy šla služebná z kuchyně, v níž se připravovala strava pro všechny, kteří pracovali na stavbě pyramidy a byli v osadě dočasně ubytováni, včetně těch „neposlušných“.

Když zaslechla křik, šla se podívat, co se děje. A hned se také dozvěděla příčinu oné hádky. Okamžitě se vložila do debaty a pohrozila dozorcům, že vše oznámí nejvyššímu úředníkovi, neboť - jak velice nahlas zdůrazňovala - každý, i ten největší rošťák, má právo na jídlo, vodu a ošacení, o hygieně ani nemluvě. A jestli dozorce okamžitě nesjedná nápravu a nedonese nový džbán místo toho, který rozbil, půjde a všechno poví na příslušném místě. A oni si to už s panem Bodrobem vyřídí. A dozorce Bodrob stál s vytřeštěnými zraky a s otevřenou pusou. A když energická paní služebná domluvila, pustil se do ní, co že si tu vlastně na něj otevírá ústa, on se stará pouze o dozor a ne o nějaké zásobování. Ale to už se do toho vložil jeden z jeho kolegů a řekl, že ta paní má vlastně pravdu, takže by bylo asi nejrozumnější ten nový džbán přinést, aby mohla být celá záležitost jaksepatří uzavřena. A tu paní služebná sama navrhla, že se bude starat o plynulé zásobování pitnou vodou pro celou ubytovnu. Návrh byl s díky přijat od té doby již nikdy v žádné místnosti nechyběla nádoba s čerstvou vodou.

Maios uchopil oběma rukama džbán, ochutnal douškem vodu tak, jak měl ve zvyku, a poté se zhluboka napil. Služebné věřil, ale... Napůl vypitý džbán postavil na zem a šel do rohu místnosti, kde na slámě ležela stará ovčí houně. Usedl na ni, objal rukama kolena a opřel se o stěnu kobky. Zavřel oči. Čekal, až mu dozorce přinese večerní stravu. Zeleninovou polévku a bochníček chleba. Na víc neměl nárok. Skrovný přiděl jídla byl součástí jeho trestu. Pokusil se dvakrát utéct ze stavby. Domů, za svojí matkou, která na něho čeká v chudém venkovském stavení. Jejich malé políčko je nyní pod vodou. Až voda opadne, objeví se na něm vrstva úrodného bahna, které s sebou přinesla rozvodněná řeka. Ta kalná voda je jejich záchrana. V dobách, kdy byli ještě naživu Maiosův otec a bratr, dařilo se jim celkem dobře. Jenže pak přišla první rána. Otec, který byl

v čase každoročních záplav povolán na stavbu pyramidy, nedokázal čelit útrapám, kterým byl při těžké práci na stavbě vystaven. Měl příliš chatrné zdraví a nedlouho po svém návratu domů zemřel. Maios, který byl v té době ještě malým chlapcem, vůbec nic nechápal. Proč musí jejich otec odejít ze své usedlosti na písčnou pláň a pracovat na pohřebišti? Tak znělo nařízení vladařovo: Každý rolník je povinen v době záplav odejít pracovat na projekt státního významu. Pole jsou nyní zatopena vodou a každý pár rukou je velmi potřebný. Nařízení se nedalo změnit. Maiosův otec byl sice nemocný, ale nikomu o tom neřekl. A tak se stalo, že ho stavba královské hrobky stála život. Rodina jeho ztrátu těžce nesla, usedlost byla náhle bez hospodáře. Nyní se musel vedení jejich maličkého hospodářství ujmout Maiosův starší bratr Kenher. Matka trpěla chorobou kostí, potřebovala tedy neustále pomoc. Oba synové jí ve všem vydatně pomáhali. Všichni tři se museli nyní sami bez otce postarat o jejich malé políčko. A osud si nevybírá. Maiosův bratr byl prudké povahy a neustále měl na mysli, že jim pyramida vzala otce. Když byl odveden na stavbu, nedokázal se vyrovnat s pocitem křivdy, která na nich byla spáchána. Jednou se zle pohádal s jedním z předáků a ve rvačce ho zranil. Byl okamžitě deportován do královského vězení a po vynesení rozsudku převeden na nucené práce do kamenolomu, kde nějaký čas pracoval. Ale kvůli zhoršujícímu se zdraví byl propuštěn domů. Těžká práce v kamenolomu ho natolik vyčerpala, že brzy po svém návratu domů zemřel v náručí svého bratra. Maios, který zůstal na světě sám s matkou, se naučil královskou pyramidu nenávidět. Ona byla příčinou jejich neštěstí, zármutku a utrpení, její vinou přišel o své dva blízké, které tolik miloval. Smutné události, které se kolem pyramidy nahromadily, zanechaly v jeho citlivé duši hluboké a nesmazatelné rýhy. Nenáviděl všechno, co se týkalo pyramidy, nenáviděl celou faraonovu rodinu. Poté, co musel sám odejít na rozrůstající se staveniště, pokusil se dvakrát o útěk. Poprvé se mu podařilo dostat se až na půl cesty domů. Pak ho královští vojáci chytili a dopravili zpět na staveniště. Dostal tenkrát sto ran bičem a snížili mu denní naturální mzdu. Byl přidělen do skupiny tahačů kamenných bloků se zvláštním dozorem. Podobných skupin zde pracovalo několik. Byli do nich zařazováni ti, kteří vyvolávali nepokoje anebo se pokusili ze stavby utéct. Stihl je stejný osud jako Maiose. Při druhém útěku se mu podařilo sotva opustit areál nekropole, když byl znovu chycen a dopraven zpět. Dostal dalších sto ran, přišel

o celou mzdu kromě základní stravy a místo v osadním domku spával ve zvláštní ubytovně, kterou zde pro něj a pro podobné rebely postavili. Jaká to čest! Bude ji obývat po celou dobu své účasti na stavbě. Žádný volný pohyb po okolí, žádné vycházky. Jenom cela a pyramida, cela a pyramida. Večer se smí pod dohledem dozorců umýt v řece spolu s ostatními a pak - rovnou do cely. A teď tady, v kamenné kobce, čeká, až mu dozorce přinese trochu jídla, a zatím jeho ubohá matka tam doma... Sevře! vší silou pěsti. Vstal a šel k úzkému okennímu otvoru ve zdi. Zadíval se ven. Před jeho očima se do dálky vinula dlouhá cesta na jih. Věděl, že po ní přicházejí karavany s nákladem surovin, nářadí a potravin i návštěvy z královského paláce. Tak jako dnes. Jakpak se asi jmenuje? Trpce se usmál. Ani nezná jména členů královské rodiny. Nač vlastně? Hluboce se zamyslel. Jak je krásná... Cože?! Přetřel si dlaní oči, jako by z nich chtěl něco smazat. Zbytečně. Bylo to tak nečekané, až neskutečné, ale proč? Jeho postoj vůči královské rodině nemůže nic změnit. Nebo snad ano? Zoufale ponořil hlavu do dlaní. Cítil, že se nemůže pořádně nadechnout, cosi jej v hrdle dusí, strašně to bolí, bolí to... Ne!! Udeřil pěstí o kamennou stěnu kobky. Vypud' ji ze své mysli! Zažeň od prahu svého srdce, ať do něj ani nevstoupí! Nejde to. Je příliš pozdě. Od prvního okamžiku, kdy ji spatřil, věděl, že je to ona. Ta, jejíž krásné oči vídal ve snu, ta, která na něj hleděla z každé kapičky ranní rosy, ta, kterou v sobě nosil už dávno. Dívka, do níž se právě dnes zamiloval. Dcera boha Re.

3. Osudové rozhodnutí

Uplynul celý týden. Týden a vůbec nic se nezměnilo. Jen pyramidy je zase o kousek víc.

V královském paláci právě probíhá živá diskuse. Probírají se nejrůznější otázky státní politiky, připravují se plány do budoucna a pochopitelně se také řeší i problémy spojené s výstavbou královské pyramidy.

Princezna Achnet se hovoru neúčastní. Sedí na zemi v pokoji své malé sestřičky Ajlé a učí ji psát. Děvčata spolu píší na kousky papyru rákosovým stéblem, jehož roztřepený konec v podobě štětečku namáčejí v rozetřeném černidle. Papyrus už je pokrytý nejrůznějšími znaky, které se malá princezna zatím naučila a nyní si je s Achnet opakuje.

„Toto je slunce, tohle voda a tohle chléb. Husa znamená syn a když k tomu přidáš slunce, tak je to král, syn slunce. Vidíš, jak už to umím!“ Princeznička se směje radostí, že jí to tak jde.

„A tohle je husa a chléb a čte se to dcera.“

„Správně, Aj.“

„A co je tohle?“ Děvčátko ukazuje prstem na skupinu znaků, které ještě neumí přečíst.

„To nic není, toho si nevšímej. To jsem sem napsala už předtím.“

„A co je to?“

„Už nevím, zapomněla jsem to.“

„Ne, nezapomněla, já to vím. Pověz mi to, Achnet, nebo povím našemu otci, že mi nechceš povědět, co jsi napsala.“

„Tak pověz. A já ti to už vůbec neřeknu. A schovám to, abys to nenašla.“

Ajlé vidí, že zvolila nesprávnou taktiku. Takhle se na Achnet nesmí, jinak jí nic neřekne. To Zerduba, nejstarší z nich, ta by se jistě hned chlubila, co už umí. Jenže Achnet je jiná.

„Prosím, Achnet, pověz mi to. Já to nikomu neprozradím.“

„No dobrá. Je to jméno.“

„Jméno? Jaké jméno?“

„Jednoho člověka.“

„Jakého člověka?“

„Prostě jednoho.“

„A znám ho?“

„Ne, neznáš.“

„A proč ne?“

Ta malá má ale otázky, myslí si Achnet. „Protože jsi ho nikdy neviděla.“

„A ty jsi ho viděla?“

„Ano.“

„A kde?“

„Na stavbě pyramidy našeho otce.“

„Ty jsi byla na stavbě?“

„Ano, byla jsem tam.“

„A jaké to tam je?“

„Nu, je tam hodně lidí, spousta kamene, prach a hrozné horko.“

„A ten člověk tam byl také?“

„Ano.“

„A co dělal?“

„Tahal kamenný kvádr.“

„Kvádr? Co je to?“

„Takový veliký hranatý kámen.“

„A proč ho tahal?“

„Aby ho mohli zasadit do tatíčkovy pyramidy.“

„A je ten kamenný kvádr těžký?“

„To tedy je. Však ho také tahalo několik lidí za sebou na saních.“

„Hm. A jak se ten člověk jmenuje?“

Achnet se na okamžik odmlčela.

„Maios.“

„Maios? To je hezké jméno. A jak ten Maios vypadá?“

„Také hezky. Má krásné dlouhé vlasy.“

„Vlasy?“

„Nu ano, vlasy. A dej mi už laskavě pokoj.“ Achnet se maličko zamračila.

„Tobě se po něm stýská, vid?“

„Jak jsi na tohle přišla?“ Achnet se na svoji sestru užasle podívala.

„No, zdálo se mi, že jsi smutná, když mi o něm vyprávíš.“

„Promiň, Aj. Pojd' ke mně, pochovám tě.“

Holčička se chodívala ráda pomazlit ke své starší sestře. Chyběla jí maminka. Král Chalidomer měl sice další ženu, která se po smrti první

královské manželky stala jeho novou manželkou, ale jejich maminka to prostě nebyla. Byla sice hodná a milá a mezi ní a dětmi panoval vztah patřičné úcty a zdvořilosti, ale chyběl v něm větší projev citu a vzájemné náklonnosti. To obě princezny, Ajlé i Achnet, dobře cítily. Jejich starší sestra princezna Zerduba se s královou ženou příliš nestýkala, jen když to bylo nutné, a s rodinnými starostmi svého otce si už vůbec hlavu nelámala. Byla nadmíru společenská, ráda se bavila a své rozmařilosti žádné meze nekladla. Achnet se jednání své zhýčkané sestry příliš nelíbilo a často Zerdubu napomínala, že by měla víc šetřit otcovu pokladnu, neboť palác má i tak dost velká vydání, ale Zerduba nad tím vždy mávla rukou a odsekla Achnet, aby si hleděla svého. Achnet byla jiná. Chodívala sice též ráda pěkně oblékaná, používala vonné oleje, voňavky a líčidla a zdobila se vzácnými šperky, ale uměla s nimi zacházet šetrně a nevyžadovala po otci stále nové a ještě krásnější jako její starší sestra Zerduba. Zastávala totiž názor, že člověka zdobí nejenom jeho zjev, ale především čistota srdce, střídmost a rovněž i dobré činy. A vedla k tomu i svou malou sestřičku Ajlé. Tak, jak je tomu kdysi učila jejich maminka.

„Běž za ním.“

„Co to povídáš?“ Princezna na chvíli ustala v houpání své malé sestry.

„Běž za ním a dej mu pusy i za mě.“

Achnet se zalily oči slzami. Objala pevně drobné tělíčko malého děvčátka a přitiskla je k sobě. Ano, půjde za ním. A ještě dnes.

4. Cesta do nitra duše

Jak to jenom provést?

Achnet o tom přemýšlí celé dopoledne od chvíle, kdy na podnět své malé sestřičky rozhodla o svém dalším osudu. Musí znovu vidět černovlasého Maiose. Stále na něj myslí, vidí jeho smutné oči, které na ni upřeně hledí, vidí ho stále. Musí ho vidět!

Je právě po obědě. Achnet si umyla ruce v nádobě s vodou, kterou jí přinesl sloužící, a osušila jemným plátýnkem. Pochutnala si dnes na dobrém pečeném holoubátku. Copak měl dnes asi k obědu Maios? Dívka na něj myslí čím dál tím víc. Až se jí z toho trochu zatočila hlava. Musí nyní předstoupit před svého otce, vznešeného faraóna, a přednést svou žádost ohledně další návštěvy královského staveniště. A je moc zvědavá, jak se bude otec na její poněkud neobvyklý požadavek tvářit.

„Cože? Už zase?“

„Prosím, otče, moc mě to zajímá.“

„Nu dobrá. Nechápu sice, co tě může na rozestavěné hrobce tolik zajímat, ale budiž. Doufám, Achnet, že si nechceš prohlížet podzemní prostory? Tam se teprve razí chodby, ať tě ani nenapadne tam chodit. Je to příliš nebezpečné.“

„Ale kdepak, otče, tam já nechci jít. Chci se jen ještě jednou podívat, jak pokročila stavba nadzemní části. Moc mě to zajímá, víš?“

„Tvé nadšení, dcero, mě velmi těší. Dobrá, jdi si tedy. Měj však na paměti, že si přeji, abys byla před setměním v paláci.“

„Jistě, otče, děkuji ti.“

Achnet se zdvořile uklonila a v duchu si přitom silně oddechla. Podařilo se! Musí se ihned vydat na cestu, aby byla na staveništi co nejdřív. Chce si s Maiosem popovídat někde o samotě, nikoli za přítomnosti zraků ostražitých dozorců. Doufejme, že bydlí v osadě u pyramidy. A kdyby ne - však princezna si už něco vymyslí.

Co si pomyslel král o nenadálém přání své dcery vidět znovu nedokončenou stavbu královské hrobky, těžko říct. Nejspíš něco o tom, že dospívající dívky mívají občas podivné vrtochy.

Princezna Achnet zatím sedí pohodlně ve zlatých nosítkách a pomalu se blíží ke královskému staveništi. Srdce jí tlučte vzrušením. Za chvíli ho uvidí! Co mu poví? Doufejme, že nebude stále jen mlčet. Kdyby

tak princezna tušila...

„Maios? Ano, Vaše Výsosti, bydlí tady. Ve zvláštní ubytovně.“

„Ve zvláštní ubytovně?“ Trochu se jí zúžilo hrdlo.

„Ano, Vaše Výsosti. Je to velmi vzpurný hoch. Už dvakrát se pokusil o útěk. Byl za to potrestán a má omezený pohyb po staveništi. Mohl by znovu utéct.“

Achnet se sevřelo srdce. Dobře si pamatovala, jak se při její první návštěvě dozorce zmínil o dvojnásobném útěku Maiose ze staveniště. Později při večeři v palácové jídelně hovořili s otcem o práci dělníků na stavbě pyramidy a o přísných trestech, které jsou jim udělovány za každé sebemenší provinění a porušení pracovní kázně a pořádku a zejména při opuštění stavby. Achnet se tehdy hluboce pohoršovala nad tím, jak je s člověkem hrubě a potupně zacházeno jenom proto, že se mu něco nelíbí. Zerduba její názor nesdílela a naopak prohlašovala, že by takové jednání trestala ještě přísněji. Sestry se kvůli tomu skoro pohádaly, až musel zasáhnout jejich královský otec a nařídil jim, aby se smířily. Dívky si podaly ruce, vzájemně se na sebe ušklíbly a s hlubokou úklonou hrdě odešly z večeřadla.

„Kde ho najdu?“

„V osadě řemeslníků, za hlavní cestou naproti staveništi. Když dovolíte, Vaše Výsosti, doprovodím vás.“

Dozorce stavby se hluboce uklonil.

Princezna s tlukoucím srdcem vydala povel nosičům a za malou chvíli stáli návštěvníci před branou řemeslnické osady. Komplex zahrnoval řadu obytných domků, dílen, skladů a kuchyní a od nekropole byl oddělen cihlovou zdí. U brány předal dozorce strážci osady zprávu o příchodu návštěvy z královského paláce a poté se rychle vydal informovat strážce ubytovny. Princezna mezitím vystoupila z nosítek a za doprovodu tělesné stráže se vydala pěšky vstříc svému osudu. Srdce jí prudce tlouklo. Už brzy ho uvidí! Jenže tam, kde by si ho ani v tom nejdivočejším snu nedokázala představit. Ve vězení.

„Její Výsost přichází!“

Obyvatelé osady nevěřili vlastním očím. Faraonova dcera počtila svojí návštěvou jejich skrovné příbytky. Princezna se s patřičnou důstojností rozhlíží kolem sebe a přitom usilovně přemýšlí, co se bude dít dál. Její jistota náhle projevila zřetelnou snahu kamsi se vytratit. Princezna jí v duchu silně pohrozila a neohroženě kráčela dál do míst,

kam ji vedl ozbrojený strážce. Má pocit, jako by stála na rozkolébané palubě lodi. A už jsou zde.

„Zavolejte Bodroba, rychle!“

Dozorce se dostavil téměř okamžitě a hluboce se klaněl vzácné návštěvě.

„Vaše Výsosti, jaká čest...“

„Chci vidět vězně jménem Maios. Je zde?“

„Ano, Vaše Výsosti.“

„Doved' mě k němu.“

„Jak si Vaše Výsost přeje.“

Dozorce stiskl zlostí čelisti. Zase ten rebel! Princezna si ho přeje vidět. A jen bohové vědí proč.

Achnet za doprovodu své tělesné stráže vstoupila do nízkého tmavého domku. Její vnitřní neklid právě dospěl ke svému vrcholu. Necítila strach, jen jakousi obavu z toho, co teď přijde. A také zvláštní napětí, kterému se nemohla a nechtěla bránit.

„Zde, Vaše Výsosti.“

Zastavili se na konci chodby. Dveře cely byly zavřené na zástrčku. Skoro se jí zpotily ruce.

„Dovnitř vejdu sama. Počkáte zde.“

„Ale, Vaše Výsosti ...“

„Máš snad něco proti tomu?“

„Ne, Vaše Výsosti.“

„Dobrá. Otevřete dveře. Až budu uvnitř, zavřete je za mnou.“

Skupina strážců se rozestavila kolem dveří. Dozorce odsunul zástrčku, dveře otevřel a vstrčil dovnitř hlavu.

„Vstávej, lenochu, máš tady návštěvu.“

Poté ucouvl a hluboce se uklonil. Princezna vstoupila do nitra cely. Stráže sevřely pevně rukojeti svých zbraní. Kdyby se tam uvnitř něco stalo...

Dozorce zavřel tiše dveře a postavil se naproti nim. Opřel se o zeď a ruce složil za zády. Zhluboka se nadechl. V duchu si opakoval modlitby ke všem bohům, které znal. Zdalipak o této záležitosti ví samotný vládce?

Když Achnet vstoupila do cely, stál vězeň uprostřed místnosti. Ihned poklekl a sklonil hlavu. Princezna přistoupila blíž k němu. Srdce jí prudce bušilo.

„Vstaň!“

Chlapec zvedl oči. Cosi se mu sevřelo v hrdle.

„Vstaň!“

Uposlechl a vstal. Princezna nyní vidí, že je o něco vyšší než ona.

„Proč jsi zde?“

Chlapec však mlčí.

„Pověz, prosím, proč jsi zde?“

„Víš to přece moc dobře.“

„Ano, vím. Ale chci to slyšet.“

„Nechci o tom mluvit.“

„A proč?“

„Protože je to pro mě příliš bolestivé.“

„Ach tak. Pak už se tě nebudu dál ptát.“

„Proč jsi přišla?“ Zadíval se jí do očí. Nedovedla si představit, na co se jí vlastně ptá. Musela mu však odpovědět.

„Chtěla jsem tě vidět. Netušila jsem, že jsi zde.“

„A kdybys věděla - přišla bys?“

„Ano, přišla bych.“

„Proč?“

„Nevím. Protože...“

„Protože mě chceš vidět v tomhle ponížení.“

„Ne, to ne!“

„Ale ano. Chceš vidět toho, který se protivil nařízení tvého otce, jak pyká za své činy. Chceš ho vidět zlomeného, zničeného, pokořeného...“

„Maiosi, co to říkáš?“

„Chceš vidět jeho utrpení, jeho bolest, ponížení, protože ti nestačí vidět ho, jak dělá to, co nechce. Chceš vidět, jak si odpykává svůj trest. Odejdi, princezno, odejdi, prosím.“ Stiskl rty a sevřel ruce v pěst. Srdce mu zběsile tlouklo.

„Maiosi!“ Popošla blíž k němu, až na jeden krok. Jak málo je od sebe dělí...

„Proč říkáš tak strašlivé věci? To přece není vůbec pravda! Přišla jsem za tebou, protože tě chci vidět. Chtěla jsem tě vidět, rozumíš?“

„Odejdi, nechci, aby ses na mě dívala, nechci, abys tu byla.“

Pyramida mi zabila otce, zabila mého bratra a já ti nyní říkám - odejdi.“ Dech se mu zrychlil, srdce bilo zoufale na poplach.

„Maiosi...“

„Odejdi, znovu tě prosím, odejdi! Odejdi, zlá, bezcitná, nelítostná, krutá, strašná, strašlivá, nejstrašnější, nejkrásnější, nejmilejší, nejmilovanější, milovaná...“

„Maiosi!“ Dívce vytryskly slzy. Vztáhla ruku a konečky prstů se dotkla jeho levého ramene.

„Odpusť! Odpusť mi to!“ Klesl na zem, objal její kolena a přitiskl se k ní. Sklonila se k němu a zlehka vzala jeho hlavu do dlaní. Vlasy měl ještě trochu vlhké po večerním mytí. Na jeho zádech spatřila jasně zřetelné stopy po šlehnutí bičem. Uchopila ho za lokty a zvedla vzhůru. Zadívala se mu do tváře. V jeho očích uviděla svůj vlastní maličký, téměř nepatrný obraz. Opatrně ji objal a přivinul k sobě. Nebránila se mu. Položila mu hlavu na hrud' a s otevřenýma očima mlčky naslouchala hlasu jeho srdce, jako ozvěně z dávné minulosti.

Nesmělé zaklepání vrátilo oba do neutěšené skutečnosti.

„Co se děje?“ Zvedla hlavu, krásný okamžik v ní však zůstal.

„Odpusťte, Vaše Výsosti, je všechno v pořádku?“ Dozorce za dveřmi se potí strachy.

„Zajisté.“ Pohládila chlapci ruce.

„Vyprosím pro tebe od otce propuštění. Hned zítra ráno s ním o tom promluvím a přijdu ti to povědět.“

„Ne, nedělej to. Vždyť je to jen několik týdnů. Pak mě propustí a já budu moci odejít domů.“

„Domů?“

„Nu ano, domů.“ Zadíval se jí do očí.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Achnet.“

„Achnet.“ Na okamžik se odmlčel. „Achnet, jsi faraonova dcera. Nemám ti co nabídnout. Jsem jen obyčejný rolník, který má maličké pole, venkovské stavení a v něm starou maminku.“

„Ty máš maminku?“

„Ano, mám. Maminka je to jediné, co zbylo z mé drahé rodiny. Otec a bratr...“ Zahleděl se kamsi do dálky.

„Promiň, nevěděla jsem.“

„To nic. Udělej, jak chceš, Achnet.“ Sklonil k ní hlavu a zlehka se dotkl nosem její tváře.

„Hned zítra ráno půjdu za otcem a požádám ho, aby tě propustil. Buď, prosím, trpělivý. Přijdu za tebou.“

Pohládl jí po vlasech.

„Abych nezapomněla, mám ti dát pusku od mojí malé sestřičky Ajlé.“

„Od sestřičky? A - od tebe... jí nedostanu?“

Poprvé se usmál.

„Pokud o ni stojíš...“

„Jistě že stojím.“

„Tak tedy - zavři oči.“

Udělal, jak si přála. Objala ho kolem ramen a zlehka přitiskla své rty na jeho ústa. Trochu se jí zatočila hlava.

„Tahle je ode mě. A tahle,“ a poté mu vtiskla políbení na tvář, „od Ajlé.“

„Smím ti dát také jednu?“ Sklouzl pohledem na její rozkošné malé rtíky.

„Ano, smíš.“ Rozpaky celá zrůžověla.

Objal ji něžně kolem šíje a dlouze políbil. Zavřela oči. Živelná síla jeho polibku probudila v ní cosi nesmírně krásného, silného a nově narozeného. Chtěla by tu s ním zůstat. Jenže nemůže.

„Už musím jít. Brzy se uvidíme. Na shledanou, Maiosi. Půjdu.“
Podala chlapci ruku.

Stiskl jí oběma dlaněmi.

„Na shledanou, Achnet.“

Princezna došla ke dveřím a rázně na ně zabušila. Ihned se otevřely.

Strážé stojící za nimi si ulehčené oddychly. Princezna je v pořádku. A dokonce v dobré náladě. Ještě jednou se ohlédla. Chlapec stál uprostřed cely a díval se za ní. Usmála se na něj a vyšla ven. Její přítomnost nyní vystřídal dozorce Bodrob, který přinesl černovlasému chlapci večerní pokrm. Postavil na stoličku u okna misku s polévkou, položil vedle ní bochníček chleba a beze slova odešel. Maios si sedl na zem pod okno, dlaně položil na kolena a zavřel oči. Nechtělo se mu přemýšlet. To, co se dnes stalo, zcela jistě nezůstane bez následků. Bohové egyptští, stůjte při nás! Otče můj, maminko, odpusťte mi. Já ji miluju.

5. Maatina rada

Achnet dnes nemůže dospat. V noci ji pronásledovaly podivné sny. Zdálo se jí, že stojí s Maiosem při úpatí rozestavěné pyramidy, která však náhle zmizela. Znenadání se objevila vysoko nad jejich hlavami a se zlověstným šumotem se k nim obrovskou rychlostí začala přibližovat. Osud mladých lidí zdál se být neodvratný - budou zaživa pohřbeni pod sutinami kamenné hrobky. Stalo se však něco jiného. Maios objal Achnet levou paží kolem pasu a vztyčenou pravou paží nastavil otevřenou dlaní proti padajícímu kolosu. Pyramida se zastavila kousek nad jejich hlavami. Oba lidé mohli bezpečně projít pod jejím ohromným tělem, které nad nimi vytvořilo střechu domu. Maiosova otevřená ruka dokázala zastavit pád faraonova veledíla.

Hned ráno, jakmile se princezna vykoukala v osvěžující lázni, spěchala za otcem, aby u něj vyprosila propuštění pro černovlasého Maiose. S tlukoucím srdcem čekala v prázdné jídelně, až vstoupí její otec. A vzpomněla si na všechny dělníky a služky, řemeslníky, hlídače a kameníky, kteří již od samého úsvitu vkládají své síly do stavby králova památníku, aby je v něm uchovali na věky. A do očí jí vstoupily slzy. Je vůbec možné jim nějak poděkovat?

„Otče!“

Veliký faraón právě přichází.

„Ty jsi již zde, dceruško?“

„Ano, čekám tu na tebe. Chtěla bych tě o něco požádat.“

„A nepočkalo by to až po snídani? Doufám, že nemáš v úmyslu jít znovu na stavbu.“

„Ne, otče, to ne. Vlastně... Chci tě o něco požádat.“

„Jedná se snad o něco vážného, co nesnese odklad?“

„Ano, je to velmi vážné. Ale myslím, že ještě chvíli...“

„Dobrá, vyslechnu tvoji žádost hned po snídani. Můžete nosit na stůl.“

Na ta slova se jídlonoši dali do práce a netrvalo dlouho a na stolech se objevily velké mísy plné nejrůznějších dobrot z královské kuchyně. Všichni si už pochutnávají na vybraných lahůdkách, jenom Achnet se musí do jídla téměř nutit. Na jídlo nemá ani pomyšlení.

„Dceruško, vidím, že se tvá ústa sotva dotkla pokrmu. Řekni tedy, co

máš na srdci.“ Vládce Egypta se zdá být v dobrém rozmaru.

Achnet si otřela ústa, zhluboka se nadechla a s tlukoucím srdcem přednesla otci žádost ohledně propuštění černovlasého Maiose.

„Jakže?“ Veliký faraón zvažněl. „Co to žádáš, dcero? Chceš, abych dal milost někomu, kdo se protivil mému nařízení?“

„Ale, otče, Maios chtěl jenom...“

„Cože! Ty znáš dokonce jeho jméno?“

„Ano, otče, znám je. I jeho znám. Je to dobrý člověk a má doma starou maminku.“

„To ho ovšem neomlouvá z povinné účasti na stavbě. Pokud z ní sám o své vůli odešel, je jeho trest zcela zasloužený.“

„Ale oni ho bili a vězní ho v kamenné kobce.“

„To je naprosto správné. Jakpak by to asi vypadalo, kdyby si každý ze stavby odešel, kdy se mu zachce? Ne, dcero, tvoje žádost není nijak odůvodněná, a proto jí nemůžu vyhovět.“

„Otče, moc tě prosím. Udělej pro tentokrát výjimku.“

„Nemohu, nejde to. Moje nařízení platí pro každého stejně. Nemohu dělat žádné výjimky. Je snad ten - Maios nemocný?“

„Ne, není.“

„Pak není žádný důvod pro jeho propuštění. Musí splnit svoji povinnost a odpykat si trest.“

„Ale já ho miluji.“

„Cože?!“ Faraón se napřímil a vytřeštil zrak. Všichni v sále přestali jíst.

„Ano, otče. Miluji Maiose. A prosím tě o jeho propuštění.“ Princezna vstala ze židle a podívala se zpříma svému otci do očí.

„Achnet, tvoje sdělení mě naplňuje údivem a hněvem. Až do dnešního dne jsem byl přesvědčen, že jsi rozumná dívka. Tvá slova to však nepotvrzují, spíš naopak. Zapomínáš, že jsi královská dcera. Jdi a přemýšlej o svých slovech. Velice se hněvám. Až do večera mi nechod' na oči.

Achnet se beze slova uklonila a za užaslých pohledů dvořanů a posměšného úšklebku své starší sestry odešla z jídelny. Sál a lidé v něm se jí před očima rozplývali v závoji hořkých slz.

„Achnet!“ Holčička vyskočila ze židle a rozběhla se za sestrou.

„Vaše Výsosti! Ještě jste nedojedla snídani!“ Chůva vstala rychle od stolu a vykročila za děvčátkem. Mocný faraón skoro soptí hněvem.

Achnet se k děvčátku sklonila a pohladila je po vlasech.

„Přijď za mnou, Aj, až budeš po snídani. Počkám na tebe.“

Dívka kývla hlavou a šla zpátky ke stolu. Jenom neví, jestli jí ta snídane bude ještě chutnat.

Když princezna vyšla z jídelny, ihned se vydala do svého pokoje.

Zavřela za sebou tiše dveře a vstoupila na otevřenou terasu. Opřela se zády o zeď a zadívala se do dálky na řeku plynoucí na sever a v duši se jí rozlil nesmírný stesk a lítost. Maiosi! Prameny palčivých slz jí vytryskly z očí. Vběhla do pokoje a klesla na lůžko. Zabořila hlavu do podušek a usedavě se rozplakala. Neviděla nic, neslyšela nic. Snad ani to, jak kdosi tiše zaklepal. Když se z místnosti nic neozvalo, vešel návštěvník dovnitř. Malá Ajlé přišla za svojí sestrou. Chtěla ji utěšit. Když spatřila dívku ležet na lůžku, plačící a bezradnou, přistoupila k ní a pohladila ji po vlasech. Achnet zvedla hlavu a s úlevou přitiskla děvčátko k sobě.

„Achnet, neplač, mně je to moc líto.“

„Já vím, Aj.“ Dívka si hřbetem ruky otřela usazené oči. Poté se hlavou opřela o temeno děvčátka a počala dítě zvolna houpat.

„Tatíček si to rozmyslí.“

„Ba ne, nerozmyslí. Znam jej. Svoje rozhodnutí nikdy nemění.“ Oči se jí znovu zalily slzami.

„Mám tady s tebou zůstat?“

„Ne, Ajlé, nemusíš. Běž za chůvou. Těší se na tebe.“

„Chůva je protivná. Chce, abych se učila. A já si chci hrát.“ Dívka vzdorovitě našpulila rtíky a zamračila se.

„Já vím, Aj, ale ona to myslí dobře. Otec chce, abychom se učily, a chůva jenom plní jeho rozkazy. Má tě ráda a snaží se, aby z tebe byla chytrá a šikovná dívka, víš? Když ji hezky poprosíš, určitě si s tebou bude hrát.“

„Tak dobře, půjdu za chůvou. Achnet, chtěla bych maminku.“

„Já také, Aj.“

Dívky umlkly. Achnet hladila děvčátko po vlasech a před očima se jí znovu vynořila tvář černovlasého chlapce. Sevřela dítě pevně v náručí.

„Pojď, půjdeme za chůvou.“

Obě dívky vstaly a ruku v ruce se vydaly za paní učitelkou.

Chůva seděla na malé stoličce uprostřed pokoje a sbírala ze země kousky papýru popsané obrázkovým písmem. Když princezny vešly,

vstala ze stoličky a uklonila se.

„Vedu ti tvoji žačku,“ pravila měkce princezna. „Už bude hodná, nebude utíkat, že ne, Aj?“ Obrátila se k sestře. Princeznička zvedla hlavu a v očích jí zahrál šibalský úsměv.

„Nebudu. Ale ty mi slib, že už nebudeš plakat.“

„Aj, to já ti slíbit nemůžu. Ale pokusím se o to.“ Achnet se ještě jednou usmála, poslala dítěti vzdušný polibek a odešla zpátky do své ložnice. Usedla na okraj lůžka a položila ruce do klína. Zrak jí padl na malou sošku bohyně Maat sedící v nízkém výklenku uprostřed protějščí zdi. Dívka vstala a vyjmula sošku z její svatyně. Maat byla vysoce uctívanou bohyní, neboť dodávala sílu všem bohům a bohyním včetně samotného faraóna. Zosobňovala totiž pravdu a spravedlnost, nejvyšší elementy vesmírného řádu, jehož zachování bylo hlavním úkolem každého vládce. Achnet

malé bohyni s pštrosím perem na hlavě dávala každý den něco dobrého k snědku a co bohyni nesnědla, dojedla sama anebo nadrobila vděčnému ptactvu u nich v zahradě. Měla bohyni ráda. Mičky hladila její malou tvář a přemýšlela. Jako by tu tvář už někde viděla. Ale kde? Přistoupila znovu k terase a dívala se na řeku, která se třpytila odrazem slunečních paprsků. Přitiskla si bohyni k srdci a v hlubokém zamyšlení šeptala prosby ke své ochránkyni. Bohyně moudrá, bohyně mocná, pomoz nám, prosím, v našem trápení! A ve slovech plynoucích z dívčinych úst se k životi probudily vzpomínky z jejího dětství. Běž za ním! Dívka znovu slyší hlas malého děvčátka. To, co se včera zdálo být tak snadné, je dnes téměř nemožné. Nikoli však pro Achnet. Protože ten, kde v životě dokázal najít sám sebe, dokáže najít i tu správnou cestu. Tak jako Achnet, která na cestě ozářené sluncem našla Maiose.

6. Třetí paprsek boha Re

„To je neuvěřitelné!“

Král Chalidomer se ihned po snídani odebral do síně pravdy a dal si zavolat strážce, které doprovázely princeznu Achnet na její výpravě na staveniště, aby je podrobil důkladnému výslechu. Strážce, které na rozkaz princezny stály před dveřmi Maiosovy cely, se už v duchu loučily se životem. Po jejich důkladném vyličení událostí, které se během návštěvy princezny Achnet na území nekropole a v řemeslnické osadě odehrály, faraón suše prohlásil, že je dá všechny popravít. Vzápětí si však uvědomil, že strážce jednaly pouze na příkaz princezny, která jim nařídila, aby zůstaly venku. A protože to byl král moudrý a spravedlivý, oznámil jim, že je dá pouze zmrskat a že si to ještě rozmyslí. Poté je milostivě propustil a strážce z vděčnosti líbaly zem před královýma nohama a s nejhlubšími poklonami rychle vycouvaly ze síně.

„Tak co nyní dělat?“ Král se obrátil na svého společníka, moudrého a zkušeného vezíra. Vezír Džemen, vedoucí královské kanceláře, první ministr a hlava státní správy, jinak též pravá ruka krále, se na nepatrný okamžik zamyslel a pak pravil:

„Vaše Veličenstvo, vzhledem k tomu, že nemáme k dispozici žádný záznam týkající se případu toho rolníka, nemohu se k celé věci jednoznačně vyjádřit. Vyžádám si tedy onen spis od příslušného úředníka zodpovídajícího za vedení agendy kázeňských přestupků na území nekropole. Pak bude mnohem snazší nalézt a navrhnout nejvhodnější řešení celé záležitosti.“

„Souhlasím. Je však třeba jednat rychle. Máš už nyní nějaký návrh?“

„Vaše Veličenstvo, jedna možnost by tu byla. Myslím, že nejlepší by bylo převést toho mladíka na některou z vládních farem, kde by si svou povinnost vůči státu odpracoval ve formě nucených prací. Pak bychom měli jistotu, že se s princeznou už neseťká.“

„To není špatný nápad. Budu o tom uvažovat. Ale napřed chci vědět, co si ti dva vlastně povídali. Bohové! Moje dcera a ten... ten... ničema! A ještě ke všemu v cele! A sami! Dejte ho okamžitě odvést do královského vězení a podrobte ho výslechu. Chci vědět, co všechno mé dceři napovídal. A sežeňte mi jeho spis. Chci znát podrobnosti. Pak rozhodnu co dál.“

Král vyšel se zachmuřenou tváří ze síně. Vezír, který dobře znal svého pána, spěchal ihned splnit jeho přání. Faraón chce znát podrobnosti. V duchu si představil vládcovu tvář svaštělou hněvem a povzdechl si. Kdovi, co se bude v příštích hodinách dít.

V palácovém sídle princezen to zatím vše jak v prádelním kotli. Probíhá totiž bouřlivá diskuse mezi oběma staršími královskými sestrami na téma: pokleslá morálka princezny Achnet. Zerduba se ostře pustila do své mladší sestry a vyčetla jí, jak že si to vlastně představuje, taková ostuda pro celou královskou rodinu. A co když si jí, tedy princeznu Zerdubu, teď nikdo z princů nebude chtít vzít za manželku, protože její sestra se bláznivě zamiluje do jakéhosi otroka na stavbě, ta hanba padne i na její hlavu! A Achnet jí na to, celá zrudlá hněvem, velice důrazně odpověděla, že Maios není žádný otrok, ale svobodný muž, který si pouze odpykává svůj trest, a že jestli má něco padnout Zerdubě na hlavu, tak jedině popel, kterým by si tu svoji namyšlenou a naporáděnou hlavu měla posypat, a že by se měla stydět. Zerduba div neomdlévala vzteky, a tak se Achnet raději obrátila ke dveřím a přesvědčena o svém naprostém vítězství opustila společný pokoj princezen s prohlášením, že se jde projít do zahrady, neboť se potřebuje uklidnit.

Zkazila jsem to, pomyslela si, když celá nešťastná procházela bránou do zahrady. Požádala otce o milost pro černovlasého Maiose a on jí nevyhověl a navíc se velmi rozhněval. Jak to teď Maiosovi řeknu? Oči se jí zalily slzami. Plná smutku a bolesti došla ke skupině kvetoucích tamaryšků, usedla na zem v jejich stínu, utrhla stéblo trávy a zamyšleně je mnula mezi prsty. Co má nyní dělat? Požádat otce ještě jednou? Pravděpodobnost, že by změnil své rozhodnutí, není téměř žádná. Zkusit to však musí. Dnes večer ho požádá znovu. Přes den ji otec nechce vidět. Princezna tedy dnes nebude ani obědvat v královské jídelně... Náhle si uvědomila, že ji kdosi sleduje. Jako by ty pohledy cítila na svých zádech. Rychle se otočila. Nemýlila se. Stráž v patřičné vzdálenosti sleduje každý její krok. Hlídej mě! Sevřela bezmocně rty. Zmocnil se jí pocit nesmírného rozhořčení a obrovské touhy vzdorovat. Není pochyb o tom, že faraón, ihned po jejich ranním rozhovoru, vydal rozkaz princeznu střežit. Nezbytné opatření na její ochranu. Hrdě vztyčila hlavu. Tak ať! A vlastně - tím lépe. Alespoň má o důvod víc s otcem si promluvit. Takže nyní jsem také tak trochu vězeň, pomyslela si trpce. Zároveň si však uvědomila, že jí to vlastně vůbec nevadí. Tím jsme si

s Maiosem zase o kousek blíž. Maios byl potrestán za svůj vzdor a touhu po svobodě a ona - za lásku k němu.

7. Bitva o osud lidstva

„Vaše Veličenstvo, zde je ten spis.“

„Dobrá, vezíre, polož ho na stůl. Nemám teď chuť do něj nahlížet. Napřed mi řekni, jak pokračují práce na stavbě pyramidy.“

„Vaše Veličenstvo, výstavba pokračuje přesně podle plánu. Dodávky kamenných bloků i nástrojů jsou bez komplikací, zásobování a organizace práce fungují bezvadně, pracovní kázeň a pořádek na stavbě i v osadě řemeslníků jsou uspokojivé a bez závažnějších nedostatků. Vše máme pečlivě pod kontrolou.“

„Jsem spokojen, vezíre. Dobrá, podej mi ten spis.“

„Zde, prosím, Vaše Veličenstvo.“

„Rolník Maios, syn rolníka Seneba, odveden pátého dne prvního měsíce záplav na stavbu královské pyramidy, práce na dobu čtyř měsíců. Dvakrát se pokusil o útěk,“ vladařova tvář se při těch slovech nápadně zachmuřila, „uložený trest vykonán. V současné době pracuje jako pomocný stavební dělník v četě tahačů kamenných bloků. Zvláštní opatření - pod dozorem i mimo dobu práce. Vzdorovitý, avšak neagresivní.“

Faraón položil spis na stůl.

Chci, abyste ho podrobili důkladnému výslechu. Dejte ho přivést ještě dnes do královského vězení a zítra ráno ho vyslechněte. Chci naprosto přesně vědět, o čem s princeznou hovořil. Budeš u výslechu, vezíre. A ještě něco: Princezna se nesmí nic dozvědět. Až nám ten ničema poví, o čem se s princeznou bavil, rozhodnu co dál. Ptejte se ho do té doby, dokud nepromluví.“

„Vaše Veličenstvo, spolehněte se.“ Vezír, který si byl dobře vědom výjimečnosti celé situace, si pomyslel, že se ani trochu netěší na zítřejší dopoledne. Slova velikého faraóna jsou však zákon sám. Jenže - co princezna Achnet?

„Otče, mohu tě požádat o rozhovor?“

Královská rodina je po večeři a jelikož vládce Egypta se zdá být v dobré náladě, osmělila se princezna Achnet a přednese otci svoji novou žádost.

„Hovoř, dceruško, ale važ dobře svá slova.“

„Otče, chtěla bych vědět, proč mě strážníci neustále sledují. Dnes

dopoledne jsem byla na zahradě a oni mě hlídali, jako bych byla vězeň.“

„Dcero, dobře mě teď poslouchej. Dnes ráno jsem se dozvěděl z tvých úst, že jsi byla sama s mužem nízkého původu a navíc někde, kde jsi vůbec být neměla. Kdybych tě tolik nemiloval, asi bych ti tvůj prohřešek nedokázal odpustit. Avšak vzhledem k tomu, že tomu tak není, učinil jsem pouze nezbytné opatření na tvoji ochranu.“

„Ale oni mě hlídají na každém kroku.“

„To je zcela správné. Poslední dobou mám pocit, jako bys měla křídla.“

Ale já je mám, otče, pomyslela si Achnet. „A mohu vědět, jak dlouho bude toto nezbytné opatření trvat?“

„Tak dlouho, dokud uznám za vhodné.“

Faraón se upřeně zadíval na svoji dceru. Jsi stejná, jako byla tvoje matka. Moje královská manželka. Ta, kterou jsem tolik miloval. Bohyně lásky. Nepatrný pohyb očních víček naznačil, že v mysli mocného muže se cosi děje.

„Buď hodná, dceruško. A všechna zlá opatření budou zbytečná.“
Achnet se hluboce uklonila.

„Odpusť, otče, ale ta záležitost z dnešního rána...“ Pohlédla mu s nadějí do očí.

„Ne, dcero. Běž a přemýšlej.“

Věděla jsem to. Princezna s těžkým srdcem odchází z večeřadla.

„Achnet! Pojďsi se mnou hrát! Prosím!“

Dívěnka uchopila svou sestru za ruku a odchází s ní z jídelny.

„Nezlob se, Aj, teď se mi nechce.“ Achnet pohlédla děvčátku do jeho smutně prosících očí.

„Anebo víš co? Pojďme.“

V pokoji malé Aj jsou po zemi rozházené hračky.

„Co se to tu dělo?“ Princezna se rozhlíží po pokoji, ve kterém to vypadá, jako by se v něm před chvílí odehrála bitva hraček.

„Bojovaly jsme.“

„A kdo?“

„Přece já a hračky.“

„A kdo zvítězil?“ (To je ale otázka, to přece vidí každý.)

„Nikdo.“

„Jak to - nikdo? Tomu nerozumím.“

„Bylo uzavřeno příměří.“

„Ach tak. Pak mi ale pověz, proč jsou všechny hračky tak hrozně rozházené?“

„Proč? No protože jsem je ještě nestačila uklidit.“

Na nočním nebi se rozzářil měsíc. Tatíček Re na své sluneční bárce právě proplouvá tajemnou Říší mrtvých, zatímco jeho pozemský syn, král Chalidomer, tvrdě spí. Vladařské povinnosti ho značně zmáhají, potřebuje si proto pořádně odpočinout. I princezna Ajlé, unavená po těžké bitvě s hračkami a ještě těžší obnově pořádku, spokojeně a nerušeně dříme. Na stolku u lůžka malé princezny stojí dřevěná soška Paní hrošice - bohyně Ipety, ochránkyně porodu a mateřství. Kromě své hlavní funkce má bohyně také za úkol bdít nad výchovou dětí. Malá Ajlé spokojeně objímá ve spánku svoji panenku s dlouhými lněnými vlásky a sní krásný sen o zemi hraček a

kvetoucí zahradě plné stromů a ptáků s barevnými pery a neví nic o lidském strádání a utrpení. Neví, protože je nikdy nepoznala. Nebo snad ano? Kdoví...

Noc se zvolna přehoupla do druhé poloviny. Princezna Achnet leží na lůžku a nespí. Nemůže usnout. Slyší, jako by ji zdálky někdo volal. Někdo jí hodně blízky. Kdosi s ozvěnou opakuje její jméno. Achnet, Achnet... Je to hlas srdce. Srdce toho, který zrovna v tu chvíli vychází vstříc svému osudu. Myslí na dívku, která hlas jeho srdce dobře slyší. Slyší je, protože má o něj strach.

Na dveře ubytovny dělníků v řemeslnické osadě u nekropole zabušil nenadálý host. Službu konající dozorce si protřel ospalé oči a dveře otevřel. Před ubytovnou stála skupina ozbrojených mužů vedená velitelem. Královská policie.

„Vy jste dozorce zdejší ubytovny?“ Velitel skupiny se zdá být velice přísný muž.

„Ano, to jsem.“

„Je zde ubytován muž jménem Maios, syn rolníka Seneba?“

„Ano, je. Co se stalo?“

„Mám rozkaz nejvyššího vezíra dopravit ihned tohoto muže do královského vězení.“ Velitel podal dozorce svinutý list papyru. Dozorce si jej pozorně přečetl a jeho tvář se poněkud zachmuřila.

„A co provedl?“

„To nevím, mám pouze rozkaz odvést ho k výsledku.“

„Tak pojdte za mnou.“

Skupina strážců vstoupila do nitra domku a vydala se za doprovodu dozorce na konec chodby ke dveřím cely hledaného chlapce. Dozorce dveře otevřel, velitel stráží vešel dovnitř.

Vězeň nespál. Seděl pod okenním otvorem a čekal, až si pro něho přijdou. Slyšel je přicházet po cestě od sídelního města. Věděl, že přijdou. Můj osud se naplňuje. Má milovaná Achnet, uvidím tě ještě? A co moje maminka... Ale vždyť ještě nikdo nic neví. A i kdyby... Zavřel oči a čekal.

„Vstávej, mladíku, půjdeš s námi na výlet. Veliký vezír chce s tebou mluvit.“

Chlapec si odhrnul vlasy z čela, vstal ze země a přetřel si dlaní tvář.

„Mohu se napít?“

„Jistě, proč ne?“

Maios uchopil džbán s vodou a zhluboka se napil. Ještě stále neznal jméno dobré služebné. V duchu jí alespoň poděkoval.

„Mohu si s sebou něco vzít?“

„A co si chceš s sebou brát? Máš tu snad schovaný poklad?“

„Ne, to nemám. Myslel jsem... třeba šátek.“

„Tak si ho vezmi a pojď.“

Chlapec se shýbl a zdvihl z ovčí houně složený plátěný šátek. Zastrčil si ho za pas a vykročil ke dveřím.

„Tak pojďme.“

Když procházel otevřenými dveřmi ven na chodbu, strážce na něho upřeně hleděly a neměly co dodat. Možná v tom pohledu byl i kousek soucitu a možná, že i kus úcty.

Cestou k sídelnímu městu se tmavou nocí ubírá skupinka ozbrojených mužů vedená velitelem. Uprostřed skupinky kráčí, s hlavou hrdě vztyčenou, chlapec s dlouhými černými vlasy. Teď jsem tedy opravdu vězeň, pomyslel si Maios. Trpce se usmál.

„Čemu se směješ?“

„Jen tak.“

„Však on tě ten smích brzy přejde.“

Chlapec nedopověděl. Měl pocit, jako by na něj kdosi v dálce hleděl. Otočil se. V záři měsíce spatřil hrubé obrysy kamenné pyramidy, která na něho zdálky volala svým mlčenlivým hlasem podobajícím se pláči: Vrať se! Neopouštěj mě! Kývl jí hlavou na pozdrav. Neměj strach, má milá. Já se vrátím.

8. Tajemství plátěného šátku

V nevlídné místnosti královského vězení určené k výslechům obviněných sedí vznešený vezír. Po jeho pravici zaujal místo úředník zapisující průběh vyšetřování, vlevo stojí vrchní vyšetřovatel. Na malém stolku před nimi leží svinutý list papyru, uprostřed stolku stojí soška bohyně Maat. Úzkým otvorem ve zdi vysoko u stropu se do místnosti snaží prodrat první paprsky vycházejícího slunce.

„Přivedte muže jménem Maios.“

Stráž stojící u dveří se rychle vzdálila, aby vykonala daný rozkaz. Netrvalo dlouho a do místnosti vstoupil za doprovodu stráží červovlasý chlapec. Poklekl a sklonil hlavu, pak pohlédl na vezíra.

„Nebudeme ztrácet čas zbytečnými řečmi. Z rozkazu Jeho Veličenstva odpovíš nám nyní na několik otázek. Přísahej zde při bohyni Maat, že budeš mluvit pravdu a jenom pravdu.“

„Přísahám.“

„Dobrá. Nyní tedy první otázka: Setkal jsi se v osadě řemeslníků u nekropole ve své ubytovací cele s Její Výsostí princeznou Achnet?“

„Ano.“

„O čem jsi s Její Výsostí hovořil?“

„O tom nechci mluvit.“

„Proč? Dopustil jsi se snad během vašeho rozhovoru něčeho, co je v rozporu s nedotknutelností královské rodiny?“

Chlapec mlčí.

„Odpověz!“

„Nebudu odpovídat.“

„A proč?“

„Protože nechci.“

„Rozmysli si dobře, co říkáš. V případě, že nebudeš chtít odpovídat na otázky dobrovolně, budeš se muset podrobit výslechu nedobrovolnému. Věc je příliš vážná na to, aby mohla být promlčena. Mluv a pověz, o čem jsi s Její Výsostí hovořil.“

Chlapec stále mlčí.

„Dobrá, zkusíme to tedy jinde. Strážě!“

Na ta slova se ozbrojení muži chopili Maiosových paží a za doprovodu vrchního vyšetřovatele, vezíra a zapisovatele jej odváděli

dlouhou tmavou chodbou do míst určených k výslechům těch nejzatvrzejších. Když došli ke dveřím cely, odsunul dozorce zástrčku a dvojice ozbrojenců se postavila z obou stran ke vchodu. Příchozí vešli dovnitř, dveře se opět zavřely. Uniknout odtud nelze.

Místnost, do níž vstoupili, zela prázdnotou. Nebylo zde téměř nic kromě jedné židle a dvou kovových kruhů zapuštěných hluboko do protější zdi zhruba ve výši hlavy. Ke kruhům byly přivázány kusy provazu, v rohu místnosti stál o stěnu opřený těžký bič.

„Uvažte ho.“

Stráže odvedly Maiose ke zdi s kovovými kruhy. Přikázaly mu, aby se postavil čelem ke zdi, a pak mu uvázaly ruce provazy ke kruhům. Poté odstoupily a postavily se ke dveřím. Chlapcovo srdce zběsile tlouklo. Věděl, co bude následovat.

Nic neprozradím. Sevřel pevně rty.

„Nyní máš poslední možnost. Pověz nám, o čem jsi s princeznou Achnet hovořil, a ušetříš si nepříjemnosti.“

Odpovědí chlapce, uvázaného ke kamenné stěně kobky, bylo jen mlčení.

„Dobrá, začněte.“

Vrchní vyšetřovatel uchopil bič a přistoupil k chlapci. Maios zavřel oči. V mysli se mu s úderem srdce ozývalo jen jedno jediné jméno: Achnet, Achnet. V příštím okamžiku se jeho tělo napjalo bolestí, když mu na záda dopadl tvrdým úderem těžký bič. Už dvakrát v životě tu bolest zažil. Dnes je to však mnohem horší.

Po desáté ráně zdvihl vezír ruku.

„Nu, rozmyslil sis, co nám nyní odpovíš?“

Chlapec ztěžka oddychoval. Na čele mu vytryskly kapičky potu, jeho tělo se chvěje. Hlavu má však stále hrdě vztyčenou. Nepromluví.

„Pokračuj.“

A další rány dopadají na Maiosova záda. Nepočítal je. Po každé desítké úderů dostává znovu šanci promluvit. Neučinil tak a neučiní. Kámen by možná promluvil, kdyby měl o čem. Maios však ne. Víčka má pevně semknutá, hlava se mu nachýlila k hrudi. Ještě se pokouší ji nadzvednout. Zvrátil ji dozadu a ze všech sil se snaží prodýchat bolest. A mlčí.

„Odvažte ho.“

Vyšetřovatel odložil bič. Stráže odvazující Maiosovy ruce stačily

zachytit chlapce dřív, než klesl na zem.

„Odved'te ho.“ Vezír pohlédl na chlapce, kterého stráže podpíraly v nadloktí.

„Zít'ra ráno tě znovu přijdu vyslechnout. Bude-li výsledek neuspokojivý, budeš si muset zopakovat to, co nyní.“

Chlapec zvedl ztěžka hlavu a pohlédl vznešenému vezírovi do očí. To, co v nich nejvyšší hodnostář Jeho Veličenstva spatřil, udeřilo mocného muže tvrdě a nemilosrdně do tváře. Bolest nevinného.

„Jděte.“

Stráže sevřely Maiosovy paže a odváděly jej do jeho cely. Dvakrát mu cestou podklesly nohy v kolenu, ani jediným pohledem však nedal znát jakékoliv pokoření. Seběmenší vzdech se mu nevydral z úst. Když došli k místům, kde měl chlapec přečkat dobu do dalšího výslechu, odvedly stráže Maiose dovnitř a pustily jeho paže. Chlapec klesl na zem. Dveře cely se znovu zavřely, kroky za nimi se rychle vzdalovaly, až utichly docela. Chlapec ležel na zemi a prudce oddychoval. Zpocené čelo mu kryly prameny dlouhých hustých vlasů, oči měl zavřené. Jeho tělo plakalo krvavými slzami ze zraněných zad.

Jak dlouho ležel, nevěděl. Nad hlavou se mu vznášelo prázdné ticho, jen za zavřenými dveřmi se občas ozval tlumený zvuk přibližujících se nebo naopak vzdalujících se kroku. Natáhl s námahou paži před sebe a zpod slámy, která pokrývala zem kolem něj, vyjmul složený plátěný šátek, který si s sebou přinesl z osady řemeslníků. Rozbalil jej a sevřel v dlani to, co v něm bylo ukryté. Malý dřevěný hřeben. Hřeben, kterým mu maminka doma česávala jeho krásné dlouhé vlasy. Maminka. Ne, nezapomněl na ni. Jak by mohl. Ve chvílích nej většího utrpení stála při něm, neboť byla součástí jeho duše. Stejně tak, jako jeho milovaná Achnet, která měla božskou podobu Maiosovy maminky.

9. Vzpouora v palácové jídelně

„Vaše Veličenstvo, dotyčného jsme vyslechli dle vašich rozkazů. S tím výsledkem, že zatím nepromluvil.“

Vládce Egypta není spokojen.

„To není dobré. Spoléhám na tebe, vezíre. Musí promluvit. Chci přesně vědět, o čem s mojí dcerou hovořil. Princezna je nesdílňá, nemáme tedy jinou možnost. Znovu připomínám - má dcera se nesmí nic dozvědět.“

Vežír se hluboce uklonil. Události posledních dnů udělaly v životě faraonovy rodiny pořádný rozruch.

Achnet leží ve svém pokoji na lůžku, ani se nepohne, jen občas si namotá na prst pramínek svých dlouhých kadeřavých vlasů a přitom upřeně hledí nahoru do stropu. Přemýšlí. Není jí dnes dobře. Celé tělo jí bolí, jako by byla v horečkách. Co to jen může být? Včera večer si hrála s Ajlé v jejím pokoji, v noci pak nemohla usnout a když konečně dlouho po půlnoci usnula, zdály se jí hrozivé sny. Dnes ráno při snídani na ni padla podivná únava, je celá nesaá, ani ven se jí nechce. Myslí jenom na Maiose a usilovně přemýšlí, jak se k němu dostat. Uteče! Ale jak? Stráže jí hlídají na každém kroku, nebude snadné dostat se ven z paláce. Ale stejně uteče. O tom není pochyb.

Princezně se dnes vůbec nechce k obědu. V jídelně na ni všichni hledí, jako by byla zavržená. Hlavně Zerduba. Nejstarší princezna zrovna rozebírá podrobnosti příští hudební slavnosti, kterou si usmyslila v otcově paláci uspořádat. Chce být veselá, bavit se, ne jako její nerudná sestra.

„Dobré poledne přeji.“

„Á, naše milá sestřička, vznešená stavební dělnice, poctila naši rodinu svou vzácnou přítomností.“

„Zerdubo?!“

„Promiň, otče, ale princezna Achnet zdá se být poněkud zasmušilá. Není ti nic, sestřičko?“

„Ne, není. Možná mám jenom hlad.“

„No, to máme všichni.“

„Dcero, ušetři nás svých nevhodných připomínek. Přeji si mít v jídelně v době oběda klid.“

„Jistě, otče, omlouvám se. Chtěla jsem jenom podotknout, že se mi

vůbec nelíbí ten trpký výraz ve tváři mé sestry. Zdá se, jako by pro ni bylo nepříjemné trávit čas s námi.“

„Mylíš se, Zerdubo. Nepříjemné jsou mi pouze tvé poznámky vůči mé osobě. A je mi smutno.“

„No jistě, stýská se ti, po tom... ničemovi, po tom odporném nuzákovi.“

„Zerdubo! Zmlkni a neurážej!“

„A teď už toho mám dost.“ Faraón se hněvivě napřímil.

„Naposledy vás obě napomínám. Pokud se okamžitě vaše ústa neztiší, budete muset odejít z této místnosti. A ty, Zerdubo, neobtěžuj svoji sestru nevhodnými poznámkami.“

Pokáraná dívka se lehce uklonila. Tvář měla zrudlou vztekem.

„Prosím za prominutí.“ Podívala se na sestru tvrdým, nemilosrdným pohledem.

„Není divu, že je princezna Achnet rozrušená a nevlídná, když jejího miláčka sekají na kusy.“

„Cože?!“ Achnet vyskočila ze židle tak prudce, až ji převrátila.

„Slyšela jsi dobře. Dostal výprask, za svoji princeznu.“

„Otče!“ Achnet upřela na otce široce rozevřené oči plné bolesti a vzápětí vyběhla z jídelny. Dveře za ní zůstaly otevřené.

„Zerdubo, tak tohle jsi přehnala. Takhle by se ani sama bohyně Nebthet nechovala.“

Všichni v sále ztichli. Co jsem to řekl? Král Chalidomer ustrnul. V hlavě se mu zcela nečekaně vynořila myšlenka spojená s představou o božském původu jeho rodu. Kdysi dávno, když sluneční bůh Re povstal z prvopočátečních vod, zplodil svým dechem a svými slinami první dvě děti - boha vzduchu Šu a bohyni vlhkosti Tefnut. Ti spolu měli další dvě děti - boha země Geba a bohyni nebe Nut. Geb a Nut zplodili čtyři potomky: syny Usira a Suteha a dcery Eset a Nebthet. Králem Egypta ustanovil bůh Re prvorozeného Gebova syna, moudrého a spravedlivého Usira, jehož ženou byla jeho sestra bohyně Eset. Suteh, který měl za manželku svoji druhou sestru, bohyni Nebthet, se nechtěl smířit s tím, že vládcem Egypta se stal jeho bratr. A tak se egyptského trůnu zmocnil ohavným způsobem. Vlákala Usira do pasti v podobě krásné truhly, kterou zapečetil a vhodil do řeky. Eset svého muže našla a chtěla jej důstojně pohřbít, jenže Suteh jí v tom zabránil. Rozsekal bratra na mnoho kusů a rozmetal je do světa. Podle staré egyptské víry totiž může duše po

smrti pobývat pouze v celistvém těle, jinak zanikne navždy. Obě sestry Eset i Nebthet tělo bratra postupně našly a zcelily. Eset svými kouzly Usira na chvíli oživila, aby s ním mohla zplodit potomka. Poté svého již podruhé zemřelého manžela nechala nabalzamovat a pohřbít. Suteh mezitím usedl na egyptský trůn a Usir se ujal vlády v Říši mrtvých. Po určité době se Eset narodil syn Hor. Matka ho tajně vychovávala, aby mu Suteh nemohl ublížit. Když Hor dospěl, předstoupil před božský tribunál a přednesl žádost o navrácení trůnu po svém otci. Po mnoha soubojích se Sutehem byl nakonec uznán vítězem a právoplatným dědicem egyptského trůnu. Vládcem Egypta se stal Hor, syn boha Usira, rozsekaného na kusy a přece živého. Potomek boha Re...

Přítomných se zmocnilo nevysvětlitelné napětí. I Zerduba konečně zmlkla. Malá Ajlé, která zatím neví nic o pradávnejší minulosti královského rodu, vůbec nic nechápe. Proč byl Maios bit? Co provedl? A kdo je bohyně Nebthet? A do nastalého ticha se ozve její průzračný dětský hlásek:

„Kdy se bude podávat oběd? Já mám hlad.“

Ještě než Achnet doběhla do svého pokoje, věděla s jistotou, co má dělat. Uchopila sošku bohyně Maat, otočila se a běžela zpátky k jídelně. U dveří se zarazila. Teď nemůže rušit ostatní u oběda. Počká, až otec vyjde ven. Sedla si na stoličku poblíž dveří a čeká. Sedí nehybně, podobná lotosovému květu, jenž má tvář dívky. Nepatrným pohybem ruky naznačila strážím stojícím u dveří, že si nepřeje být nikým rušena.

Konečně! Dveře jídelny se otevřely, král vychází ven v doprovodu svých strážů a dvořanů. Achnet vstala ze stoličky a jde mu vstříc. Zastavila se dva kroky před ním, pozvedla obě paže - v pravé ruce přitom držela sošku bohyně Maat - a pravila vážným hlasem:

„Ve jménu bohyně Maat, otče, prosím, řekni mi, kde je Maios?“

Vládce Egypta se zastavil. Zadíval se své dceři do očí a pak pravil:

„V královském vězení.“

„A proč?“

„Kvůli tvé bezpečnosti, princezno Achnet.“

„Děkuji ti, otče. Prosím za prominutí.“ Princezna se hluboce uklonila.

Král Chalidomer kývl vážně hlavou a pokračoval dál v cestě do síně pravdy. Bude zde velké vyšetřování. Král přece důrazně nařídil, že princezna Achnet se nesmí nic dozvědět. Výslech rolníka Maiose měl zůstat zcela utajen. Jak je tedy možné, že Zerduba věděla, kde Maios je?

Vládce Egypta je velice rozhněván, a to je zlé. Zerduba jde tiše za svým otcem a v duchu slyší svoji maminku, která k ní odkudsi z dálky promlouvá: Zerdubo, styď se! A Zerduba mlčí a stydí se.

Když královská družina míjela Achnet, vysmekla se malá Ajlé chůvě a rozběhla se k sestře.

„Achnet! Proč jsi odešla od oběda? Bylo to moc dobré.“

„Já vím, Aj. Nechci jíst.“

„Ale to umřeš hlady.“

„Neumřu, Aj. Dokud bude žít on, budu žít i já.“

„Oni ho pustí, Achnet, neboj se.“

„Ano, já vím.“ Princezna si sedla do podřepu a hladila čelo a skráně malého děvčátka.

„Vaše Výsosti, Její Veličenstvo na vás čeká.“

Chůva je poněkud nesvá. Kdyby tenhle rozhovor slyšel samotný faraón, asi by chůvu nepochválil za důslednou výchovu jeho nejmladší dcery. Princezna Achnet se tajně schází s odpůrcem králových nařízení a dává mu snad i za pravdu, a ta malá ji v tom ještě podporuje. Kdoví, jestli i chůva není do něčeho zapletená. Možná nějaké spiknutí... A chůvě se při té myšlence skoro naježily vlasy, když si představila, jak ji vyslýchají a jak už ji vedou...

„Princezno Ajlé, prosím, pojdte už!“

„Běž, Aj, nenech chůvu čekat.“ S pochopením se usmála. „Běž, a neměj strach. Já se vrátím.“

„Vrátíš?“ Děvčátko se na princeznu nechápavě podívalo. Achnet objala jeho malé tělíčko a políbila je na čelo.

„Ano. Vrátím.“

10. Večeře pro bohyni

Královský palác spí. Kromě stráží samozřejmě. Princezna Achnet však nespí. Leží na lůžku ve své ložnici a odpočívá. Na nočním stolku vedle lůžka má pod večerním pláštěm ukryté bílé šaty z jemného plátna, které za malou chvíli složí do uzlíku. Podařilo se jí je sem donést po večerní koupeli, aniž si toho kdokoli všiml. Princezna totiž při koupání projevila rozmar, že si chce svůj večerní oděv vybrat ze šatnjku sama, a služebné tedy musely uposlechnout. Žádná z těch dobrých žen neměla ani tušení, že jejich paní kromě šatů, které má na sobě, odnáší pod temně zeleným pláštěm přehozeným přes ruku ještě jedny šaty. Achnet dnes v noci uteče. Jinou možnost nemá. Uprostřed nejhlubší noci bude prchat z domova. Půjde tam, kam ji srdce volá. Její malá Maat je velmi hladová. Princezna dnes také neobědvala, ani u večeře nebyla, vymluvila se, že ji bolí hlava. Opravdu ji trochu bolela, samou starostí, jak to provést, aby ji v noci stráže nepřistihly při jejím útěku z paláce. Má totiž skvělý plán, který se musí zdařit. Odpoledne odpočívala ve svém pokoji a slyšela malou Ajlé, jak si na zahradě hraje s dětmi z Domu radosti - palácové budovy vyhrazené

ženám s dětmi. Drobtina se na zahradě smála a výskala a Achnet ležící na lůžku tekly slzy z očí. Má drahá sestřičko, kdy tě zase uvidím?

Dívka vstala z postele a rozložila na přikrývku bílé šaty. Poté vyjmula z výklenku sošku bohyně Maat a položila ji na šaty. Otevřela dvířka malé skříňky, která stála u vchodu na terasu, a vytáhla z ní podlouhlou dřevěnou krabičku vykládanou lazuritem. Sňala víčko a z krabičky vyjmula zlatý znak života anch, který kdysi dostala od svého otce. Položila jej na šaty k sošce bohyně a poté obě věci do šatů pečlivě zabalila. Opasek, kterým měla přepásaný svůj večerní oděv, provlékla uzlem ze svázaných šatů a znovu si jej oblékla. Drahocenný raneček umístila na svém těle přímo na břicho. Nyní sňala z hrdla skvostný náhrdelník složený ze zlatých destiček a barevných korálků a vložila jej namísto zlaté smyčky anch do dřevěné krabičky, kterou opět uschovala do skříňky. Rozhlédla se po pokoji. Oči se jí zalily slzami. Teď nesmí plakat. Obrátila se ke dveřím a potichu je otevřela. Vyšla ven na chodbu a dveře za sebou pečlivě zavřela. Za chvíli tudy projde stráž, musí být proto velice opatrná. Jde si do kuchyně pro něco k jídlu. Dnes totiž

neobědvala ani nevečeřela, ale především musí předložit večerní pokrm své malé bohyni Maat, která rovněž nic nejedla. To, co jí dnes Achnet nabídla ke snídani, bohyni rozhodně nemohlo dostatečně nasytit. Je tedy bezpodmínečně nutné, aby tento hrubý nedostatek byl nejpozději do dnešní půlnoci napraven. Princezna půjde sama do královské kuchyně bohyni pro pokrm. A běda, kdyby jí chtěl někdo v jejím počínání zabránit! (Doufám, že mi moje Maat tuto malou lež z nouze odpustí.)

Princezna si přitiskla k tělu cípy svého pláště a vydala se na cestu. Skoro za každým rohem potkávala příslušníky palácové stráže, nikdo ji však naštěstí nesledoval. Kuchyň pro královskou jídelnu není příliš daleko. Až vyjde Achnet z Domu princezen, půjde přes nádvoří rovnou do palácové budovy, v jejíž zadní části se nachází královská kuchyň. Hned vedle ní je jídelna pro faraonovu rodinu, dvořany a nejbližší královy přátele, která je v tuto noční dobu pustá a prázdná, stejně jako kuchyň. Tedy snad. Princezně se úzkostí svírá srdce a usilovně si přeje, aby v kuchyni nikdo nebyl. To je totiž jediné místo, odkud se dá za určitých okolností prchnout z paláce, aniž by si toho kdokoli všiml. Kuchyňské prostory nejsou zevnitř střeženy a navíc Achnet ví, že za kuchyní je dvůr sousedící s palácovou zahradou, odkud se dá jistě nějak uniknout. Princezna je o tom přesvědčená. Jen ještě neví jak. Bude se muset rozhodovat na místě. Její plán má, pravda, určité mezery, které však princezna vyplní svým důvtipem a obratností.

Achnet přešla přes nádvoří a nyní vstupuje do budovy paláce. Olejové svítilny jí spolehlivě svítí na cestu, teď jenom neztratit duchapřítomnost. Palác v tuto dobu už dávno spí. Vládce Egypta měl dnes těžký den. Po oné nepříjemné záležitosti u dnešního oběda si dal zavolat všechny, kteří věděli o návštěvě princezny Achnet v osadě řemeslníků u nekropole, aby je podrobil výslechu. Jako první dostala slovo princezna Zerduba. Přiznala, že se o uvěznění rolníka Maiose dozvěděla těsně před obědem z rozhovoru strážných, který náhodou vyslechla. Jak se o oné neblahé události dozvěděly stráže, to už se pravděpodobně nikdo nedozví, neboť faraón prohlásil (k nesmírné úlevě všech přítomných), že k dalšímu vyšetřování přistupovat nebude, neboť teď už je to stejně jedno, princezna Achnet je v truchlivém rozpoložení, a to především kvůli Zerdubině hlouposti, a král se velice hněvá. Proto Zerdubě s okamžitou platností přísně zakazuje pořádání jakýchkoli slavností a hudebních zábav až do odvolání, a že je to trest za její

nevhodné chování, prostořekost a v neposlední řadě i hloupost. A Zerduba vzala otcovo rozhodnutí beze všech námitek a se smutkem v srdci na vědomí, načež vládce Egypta celé shromáždění rozpustil s prohlášením, že je velmi unaven a že si jde odpočinout. Není divu, tento nečekaný sled událostí mocného panovníka jistě značně vyčerpá. A to ještě zdaleka nemá faraón tušení, co bude mít dnešní polední rozhovor za následek. Jeho prozíravost dnes, kupodivu, poněkud selhala. Naštěstí.

Princezna je na místě. Pomalu otevírá dveře a úpěnlivě si přeje, aby uvnitř nikdo nebyl. Není zde nikdo. Ulehčené si oddychla. Je tu však nejhlubší černočerná tma, a to je dost nepříjemné. Achnet pomalu vstupuje do tmavé místnosti a bedlivě dává pozor, aby do ničeho nenarazila. Kdyby teď něco spadlo na zem... A zatímco se snaží ve tmě rozpoznat, kudy se dostane ven na dvůr, přemýšlí, co by si měla vzít na cestu k jídlu. Vodu bude také potřebovat, kdoví, kdy se jí podaří najít studnu. Městem už sice prošla několikrát (v nosítkách), takže většinu hlavních ulic zná, ale kde jsou umístěné nádrže s pitnou vodou, o to se tenkrát příliš nestarala. Nosiči s sebou vždy nosili dostatek pitné vody. Nyní je situace poněkud jiná. Princezna bude odkázaná pouze sama na sebe. Tohle bude totiž její první a praděpodobně také poslední samostatný výlet do ulic nočního města. Tedy jenom do první poloviny, protože pak se k ní přidá Maios. Odvede ho z vězení, neboť je to její královská povinnost. A také proto, že ho miluje.

Ve stropě nad ohništěm je otvor na odvod kouře. Tudy se ven rozhodně nedostane. Větracími otvory ve zdi také ne, jsou příliš úzké. Zbývá tedy poslední možnost - dveře za kuchyní, kterými se vychází na dvůr. Doufejme, že za nimi nikdo nestojí. To Achnet zjistí velmi snadno - podívá se ven úzkým otvorem u dveří. Jak jednoduché!

A čas neúprosně běží. Je třeba si vzít nějaké zásoby na cestu. Princezna hledá na stolech, co zbylo od dnešní večeře. Ošatka přikrytá lněným šátkem skrývá jistě něco dobrého. Achnet opatrně nadzvedla šátek - pod ním je spousta čerstvého chleba. Výborně! Princezna rozprostřela šátek na stůl, naskládala do něj chléb a pečlivě zabalila. Raneček zavázala na uzel a připevnila si jej k opasku. Jídlo už tedy má. Teď ještě vodu. Na stěně vlevo visí vedle sebe několik kožených měchů. Achnet jeden z nich sňala a rozhlíží se, kde je nádoba s vodou. V rohu kuchyně stojí na zemi řada velkých hliněných džbánů přikrytých

poklopem. Princezna se podívá pod poklop - uvnitř je voda. Stačí ji pouze nalít do měchu. S použitím nálevky to jde docela dobře, jenom nesmí nic rozlít. Takže teď už má všechno. Vlastně nemá. Ještě potřebuje najít hojivou mast na rány. Zrovna nedávno potkala na chodbě vrchního kuchaře královské kuchyně a všimla si, že má na levé ruce ovázaný prst. Ptala se, co se mu stalo, a kuchař jí odpověděl, že si opařil prst, když sléval horkou vodu z hrnce. Ale hned princeznu ubezpečil, že pro takové případy mají v kuchyni připravenou hojivou mast na všechny rány a spáleniny. Je to vzácná mast z léčivých bylin a myrhy a vždy jí mají dostatek. Tu mast teď musí Achnet najít. Nemusela hledat dlouho. Na poličce vedle pultu na zpracování masa stojí malá kamená nádobka přikrytá víčkem. Princezna víčko odklopila a přičichla k obsahu. Není pochyb, že uvnitř je to, co hledá. Vezme si jenom část. Do menší nádoby, kterou našla na stole, přemístila potřebné množství masti a nádobku pečlivě uložila do svého ranečku na břicho. Přes rameno si přehodila popruh s měchem plným vody a může jít.

Princezna vykročila k východu z kuchyně. Zastavila se u dveří a opatrně nahlédla ven větracím otvorem, aby se přesvědčila, jestli za dveřmi nestojí stráž. Zdá se, že je vše v pořádku. Zhluboka se nadechla a uchopila dřevěnou zástrčku na dveřích. Pomaličku ji odsouvá a zároveň dává dobrý pozor, aby nezpůsobila sebemenší hluk. Konečně je zástrčka odsunuta. Opatrně a co možná nejtíšeji otevírá Achnet dveře na dvůr. Dveře se zvolna otevírají, ještě malý okamžik času a jeden maličký krok... Tatičku Re, Eset, Maat a vy všichni ostatní, držte mi, prosím vás, palce!

11. Útěk do vězení

Skulinou mezi dveřmi nahlíží Achnet na dvůr. Zdá se, že tu nikdo není. Pootevřela dveře natolik, aby mohla projít ven, a tiše je za sebou zavřela. Až službu konající stráž zjistí, že dveře kuchyně nejsou zevnitř zajištěné, bude princezna už hodně daleko. Teď jenom neztratit chladnou mysl a nic z věcí, které si s sebou odnáší na svobodu. Zamyslela se. Co je to svoboda? Jsem dcera faraóna, vládce Egypta, a utíkám z domova, jako bych byla vyhnanec. Smutně se pousmála a do očí jí vstoupily slzy. Teď nesmí plakat, je třeba jednat. Každou chvíli se tu může objevit stráž. Rozhlédla se. Dobře, že má na sobě temně zelený plášť, bílé šaty by jí v husté noční tmě jistě brzy prozradily. Kudy však jít? Kdyby se dala přes dvůr přímo k bráně, znamenalo by to totéž jako prohlásit, že je na útěku. Brána, kterou chodí do provozních budov paláce karavany s nákladem potravin a dalšího zboží, je dnem i nocí pečlivě střežena. Princezna bude muset obejít celý dvůr a najít nějakou vhodnou cestu, která tu určitě někde je. Achnet si přitáhla plášť blíž k tělu a vydala se neslyšně podél stěny kuchyně na levou stranu dvora. Nesmí ji nikdo spatřit. Měsíc jí tiše svítí na cestu, není tu nic, co by jí mohlo bránit v cestě. Alespoň prozatím. Princezna se opatrně sune ke konci zdi, kde se dvůr stáčí kolem kuchyně vlevo. Kdoví, co je za rohem. Hromada odpadků v protějším koutu nepříjemně páchne. Princezna se už chystá zahrnout, ale pozor! Zdály jsou slyšet blížící se pomalé kroky. Opatrně vyhlédla za roh. V husté tmě v dálce spatřila jakousi postavu. Není pochyb o tom, že se sem blíží stráž. Co teď? Nerozmýšlela se ani chvíli. Přeběhla rychle k protější stěně a skryla se za hromadou odpadků. Skrčila se, jak nejvíc to šlo, a snaží se nedýchat. Srdce jí zběsile buší. Statný muž se zbraní u pasu míří zvolna do míst, odkud právě přišla. Rozvážně kráčí středem dvora a důkladně se rozhlíží kolem sebe. Princezně vyrazil na čele studený pot. Muž jde stále stejným tempem dál, kroky se pomalu vzdalují, jejich zvuk slábne, až posléze utichne docela. Achnet se zhluboka nadechla, aby zahrnala strach. První veliké nebezpečí je za ní. Musí se okamžitě vydat na další cestu. Rychle se zvedla ze země, obešla obezřetně hromadu odpadků a pokračuje dál podél jižní stěny dvora. A stěna náhle končí. Místo ní se princezně do cesty postavila příčná zeď. Princezna zajásala. Malá dvířka ve zdi jsou přesně to, co

hledá. Pamatuje si to ještě z doby dětství. Tenkrát, když jako malé děvčátko pobíhala pod pečlivým dohledem chůvy po zahradě, objevila v koutě částečně zarostlém hustým křovím malá dvířka a hned se ptala chůvy, proč tam jsou a kam vedou. Chůva jí odpověděla, že to jsou dvířka mezi palácovou zahradou a dvorem kuchyně a že se málokdy používají. Princezna je chtěla otevřít, ale nešlo to, dvířka byla nejspíš z druhé strany zavřena na zástrčku. A nemýlila se. Zástrčka je dokonce menší než ta, kterou Achnet zdolávala před chvílí. S uspokojením se usmála. Vzápětí se však její úsměv změnil ve výraz hrůzy a napětí, když ke svému překvapení zjistila, že ta přátelsky vyhlížející věc se nechce hýbat. Ruce se jí roztřáslly. Jestli se tu teď objeví stráž... Znovu a znovu se snaží rozhýbat nepoddajnou zástrčku, která se, jako naschvál, rozhodla v tu nejnevhodnější chvíli vzdorovat. Napjala všechny své síly - a povedlo se! Sveřepý protivník je zdolán, dvířka se se zlověstným skřípotem maličko pootevřela. Princezna se hbitě protáhla úzkou skulinou a dvířka za sebou rychle zavřela. Naráz se ocitla v husté noční tmě. Bezděky se otřásla. Ještě že svítí měsíc. Rozhlédla se kolem sebe a snaží se ve tmě zorientovat. Musí jít zpět podél stěny dvora, až se dostane k vysoké ohradní zdi, kterou je celá zahrada obehnána. Tu zeď bude muset nějak překonat. Princezna srdnatě vykročila vstříc hrozivým nočním nástrahám a nebezpečím v podobě dravých šelem, zlomyslných démonů, obludných nestvůr a mnoha dalších příšer, které se jí jistě pokusí na její cestě zastavit. Kupodivu však žádnou z nich, kromě několika vyplašených opiček a hejna divokých kachen, vyrušených z pokojného spánku v houštině u lotosového jezírka, nepotkala. Tím lépe. A je zde. Princezna stojí pod ohradní zdí a přemýšlí, jak se přes ní dostat. Podél zdi se táhne pás keřů a travin, z něhož se do výšky vypínají vzrostlé akácie. Koruny stromů se ztrácejí kdesi vysoko nad ohradní zdí. Dlouho se nerozmýšlela. Vybrala si strom, který se jí zdál nejvhodnější, zula si sandály a připevnila si je k opasku. Pravou paží objala kmen, levou rukou se chytila nejspodnější větve a pravé chodidlo zaklínila do rozsochy nízko nad zemí. Napjala všechny síly a vzepřela se o kus výš. Levou nohu opřela o větev a celým tělem se přitiskla ke kmeni stromu. Musí si odpočinout. Podívala se vzhůru nad sebe a v ten samý okamžik také pochopila, že takto se ven určitě nedostane. Chvíli zůstala přitisknutá ke kmeni, poté vyprostila nohu ze sevření v rozsoše a sklouzla neslyšně maličký kousek dolů. Ihned, jakmile se dotkla nohama země, si

s bolestí uvědomila, že si o rozpukanou kůru stromu odřela obě nadloktí. V duchu si za to pořádně vyčinila. Taková hloupost! Jak mě to jen mohlo napadnout? To, co se z pohledu ze země zdálo být tak snadné, je ve skutečnosti mnohem obtížnější, zvláště pro dívku, jejíž paže nejsou uvyklé na takovou činnost, jako je šplhání po stromech a ještě k tomu uprostřed noci a se zavazadly na bříše. Musí na to jít jinak. Ale jak? Přemýšlej, Achnet! Každou chvíli tudy může projít stráž, která obchází v noci celou zahradou... Už to mám! Že mě to hned nenapadlo! Ven ze zahrady se dostane - bránou démonů. Ten podivný a hrůzu nahánějící název si princezna kdysi sama vymyslela, když jako dítě procházela se svým otcem nejrůznější zákoutí zahrady a její zvědavost ji zavedla až do míst, kde mezi hustými keři objevila ve zdi veliký tmavý otvor. A hned také chtěla vědět, co že to vlastně objevila. Byl to obyčejný spojovací průchod mezi zahradou a obvodovou cestou paláce, ale malé princezně v tu chvíli připadal jako tajemná brána do podsvětí. Značně nespokojená přijala otcovo věčné vysvětlení a ve své fantazii si dál představovala, že se za tmavou dírou, otevírající se jako rozšklebená ústa velkého hada, skrývá mocné tajemství neznámého světa. Nyní ten otvor musí ve tmě najít. Dívka si obula sandály a chce pokračovat v cestě, ale pozor! Přikrčila se. Zdá se, že se sem kdosi blíží. Jsou slyšet kroky, které se však vzápětí vzdalují. Princezna sedí tiše za hradbou mohutných křovisek a trpělivě čeká, až bude moci jít. Konečně je úplný klid.

Opatrně se zvedla a tiše se sune podél zdi. Drží se v její těsné blízkosti a po několika krocích se vždy zastaví a naslouchá. Srdce má až v krku. Ví, že tajemný otvor se skrývá někde u rozcestí a že do něho přitéká uzounká stružka vody. Usilovně si přeje, aby nemusela hledat dlouho. Musí se stále držet při zdi. A už ho má! Zhluboka si oddechla. Otvor je částečně zarostlý křovím a popínavými rostlinami, jeho ústí nepůsobí nijak hrozivě. Uvnitř to bude nepochybně horší. Princezna se rozhlédla a nanejdůležitěji obezřetně vstoupila do tmavého tunelu. Vnitřek byl úplně prázdný. Tenká stružka vody přitékající ze zahrady ztrácí se kdesi v podzemním kanálu. Achnet si náhle uvědomila, že má nesmírnou žízeň. Sedla si tiše na kraj tunelu, sňala ze zad popruh s měchem a s chutí se napila čerstvé vody. Poté vyjmula z ranečku nádobku s masťou a se zatnutými zuby si zlehka potírala odřená místa na pažích. Po chvilce palčivé bolesti pocítila nesmírnou úlevu. Maios... Rychle vstala, uložila nádobku do ranečku a na záda si přehodila popruh s měchem. Musí jít

dál.

Projít tmavým tunelem bylo pro dívku, jako je Achnet, úplná hračka. Když se po několika krocích ocitla na jeho konci, musela si s úlevou přiznat, že tak hrozný strach ještě nepoznala. Teď však pozor! Musí překonat další překážku, a tou je obvodová cesta za tunelem. Tato část cesty bude možná ještě horší, neboť princezna se zde může kdykoli setkat s procházející stráží. Achnet se opřela o stěnu tunelu a pozorně naslouchá zvukům nesoucím se k ní zvenčí. Jsou pravidelné a zvolna se přibližují. Další stráž! Dívka si otřela zvlhlé čelo. Jestli mě tu najdou... Couvla o několik kroků nazpět a lehla si na zem těsně u zdi. Zabalila se do pláště a snaží se splynout se zemí. Tma je teď její velká pomocnice. A stráže už jsou zde. Tiše, jenom tiše! Hlídka přešla. Princezna však ví, že tudy za chvíli projde další, z opačné strany. Leží proto tiše dál, ani se nepohne. A další kroky se přibližují. Teď se zastavily - strážný jen tak ze zvyku nahlédne do tmavého tunelu a znovu pokračuje ve své obchůzce. Ještě chvíli poté, co kroky muže utichnou, leží Achnet na zemi zabalená do pláště a zhluboka oddechuje. Už se nemůže déle zdržovat. Vstala, potichu se přiblížila k otvoru a opatrně vyhlédla ven. Rozhlédla se na obě strany. Nikde nikdo. Nyní musí rychle přeběhnout obvodovou cestu a překonat poslední překážku - vysokou silnou zeď, kterou je obehnán celý palácový komplex. Bude to možná nejtěžší úsek cesty, neboť se bude muset co nejrychleji vyšplhat do úzkého průzoru ve zdi zhruba ve výši hlavy, protáhnout se jím a skočit do hloubky několika metrů do příkopu za palácovou zdí. Jiná cesta ven nevede. Princezna sebrala všechny své síly, ještě jednou se rozhlédla a vyběhla ven z tunelu. Průzor je téměř naproti bráně démonů. Dívka se zachytila rukama jeho okraje a snaží se vyškrábat nahoru. Nejde to. Otvor je moc vysoko a její paže jsou příliš slabé. Znovu a znovu se zoufale pokouší vzepřít, pomáhá si i nohama. Špičkou chodidla se snaží nahmatat nějaký výstupek či nerovnost ve zdi. A čas běží, rychle, Achnet, rychle, pospěš si! Další hlídka tu bude co nevidět! Konečně se jí podařilo nahmatat maličký hrbolek. Opřela se o něj nohou, pažemi se z posledních sil vzepřela a vyhoupla se nahoru. Vtěsnala se do výklenku, skrčila nohy pod sebe a rychle se protáhla na druhou stranu. Zavřela oči a prudce oddechuje. Musí si chvíli odpočinout. Podívala se dolů pod sebe. Skoro se jí zatočila hlava. Ode dna příkopu porostlého trávou ji dělí hloubka několika metrů. Zhluboka se nadechla. Musí to zvládnout!

Odepjala plášť, složila jej do balíčku a hodila dolů. To samé udělala i s měchem plným vody. Poté spustila nohy přes okraj průzoru a několik okamžiků si dodávala odvahu. Skoč! Zavřela oči, otevřela je - a skočila dolů. Dopadla na svůj plášť a překulila se. Zvedla se ze země, sebrala zavazadla a rozběhla se k palmovému háji za palácem. Po chvilce běhu se jí začaly dělat mžítka před očima, srdce jí prudce buší, v hrdle pálí. Vběhla do zástupu datlových palm, uběhla ještě kousek a schváceně klesla na zem za strom. Hlava se jí točí, sotva dechu popadá. Musí se vydýchat. Nesmí tu však zůstat dlouho, někdo by ji mohl spatřit. Zvedla se ze země a dala se do mírného poklusu. Za okamžik se háj rozestoupil a dívka uviděla ve svitu měsíce širokou písčitou cestu. Po ní se vydá vpravo, až dojde na konec háje, kolem něhož vede dlouhá cesta na sever. Tu cestu musí Achnet přejít a jít uličkami města, až najde to, co hledá. Pohlédla nad sebe. Bude půlnoc. Nebo už dokonce byla? Malá Maat ještě stále nedostala svůj každodenní večerní pokrm. Už brzy se ho však dočká. A nebude to malý kousek, ale obrovská náruč lásky, pravdy a spravedlnosti.

12. Zlaté sandály

Když se Achnet vydýchala z běhu, zrychlila chůzi a šla dál cestičkou mezi datlovými palmami ven z háje. Až uvidí hlavní cestu, přejde ji a pak půjde uličkami města a bude hledat královské vězení. Nemá ani tušení, kde by mohlo být. Nejlepší by bylo, kdyby jí někdo poradil. Jenže kdo? Ulice jsou v tuto noční dobu liduprázdné, nebude snadné najít ten správný směr. Princezna si bude muset nějak poradit. A čas stále běží.

Ve svých myšlenkách došla Achnet na rozcestí mezi palmovým hájem, hlavní cestou a hustě osídlenou částí města. Palác zůstal kdesi daleko za ní. Rozhlédla se na všechny strany a cestu přeběhla. Vběhla do úzké uličky mezi jednopatrovými domky a vzápětí nato se na dvorku za zdí rozštěkal pes. A hned se k němu přidal další. Rychle pryč! Uličky mezi domy jsou velmi úzké, nikde živá duše. Achnet se sevřelo srdce. Ještě před malou chvílí si přála potkat kohokoli, aby se mohla zeptat na cestu. Teď by však raději nikoho nepotkala...

„Dobrej večír!“

Princezně leknutím poskočilo srdce. Dva muži, na první pohled v rozjařené náladě, se nečekaně objevili na rohu ulice.

„Dobrý večer.“

„Mladá paní, mohu se vás na něco zeptat?“

„Budu-li to vědět...“

„Určitě budete. Povězte mi - která noční hodina právě je?“

„To nevím, ale myslím, že nejspíš některá popůlnoční.“

„Hm. Tak to bude mít moje stará zase o čem povídat.“

Oba muži se hlasitě rozesmáli. Achnet se hrůzou naježily vlasy. Co kdyby se tu teď, třeba náhodou, objevila noční hlídka...

„Pánové, prosím vás, poradte mi. Kudy se dostanu do královského vězení?“

„Kam prosím?“

„Do vězení. Kudy se tam mám dát?“

„Vy chcete jít do vězení? A teď v noci?“

„Ano, teď v noci.“ Achnet začíná být poněkud nervózní.

„Slyšíš to, Merere? Paní chce jít do vězení. To jsem ještě nikdy neslyšel, aby tam někdo chtěl jít.“

„Já taky ne.“ Druhý muž zavrtěl hlavou. Maličko klopýtl.

„Radím vám, paní, nechodte tam. Tam nic dobrého není. Já tam byl jen jednou...“

„Ale já tam chci jít.“

Muž se na dívku, tvrdošijně opakující své rozhodnutí, hloubavě zadíval, pak mávl rukou a upřel zrak na zem. Achnet se téměř roztrásl nohy. Zlaté sandály! Už je pozdě.

„No, když myslíte... Tak tedy jděte pořád rovně a na konci ulice se dejte vlevo. Pak jděte rovně, pak zase vlevo a pak už to najdete. A proč tam chcete jít?“

„Nesu tam Maat.“

„Co že tam nesete?“

„Maat.“

„To je...“

„Ta paní s pštosím perem na hlavě.“

„Aha.“ Muž pokýval hlavou a zamžikal očima. Asi jsem neměl toho palmového vína pít tolik.

„No tak ji tam doneste.“

„Děkuji vám. Budte oba zdraví.“

Princezna už neztrácela ani chvíli a rychle se vydala do míst, kam jí ukázal udivený muž.

„Příteli,“ Mererův společník si protřel oči, „buď jsme toho vína vypili opravdu moc, anebo mi přeskočilo v hlavě. Viděl jsi, co měla ta dívka na nohou?“

Přesně o druhé hodině noční došla princezna Achnet ke dveřím královského vězení. Pročísala si vlasy prsty a načechrala temně zelený plášť, pod kterým ukryla v ruce zlatý znak života anch. Přistoupila ke dveřím a rázně na ně zabušila. Netrvalo dlouho, dveře se otevřely a nerudný strážný upřel na princeznu pátravý zrak.

„Co je? Co se děje?“

„Buď zdrav. Jsem zde ve velice naléhavé věci. Potřebuji neprodleně mluvit s jedním vězněm.“

„A kdo jsi?“

„Jsem princezna Achnet.“

„Prosím?“

„Slyšel jsi dobře. Jsem princezna Achnet, faraonova dcera.“

„Paní, já nemám náladu na žerty.“

„Já nežertuji. Znovu ti opakuji: Potřebuji mluvit s jedním vězněm, a to

neprodleně.“

„Paní, odejděte ihned od těchto dveří, nebo...“

„Nebo co? Podívej, zavolej mi teď hned tvého nadřízeného, musím s ním mluvit ve velmi naléhavé a vážné věci. Týká se jednoho vězně, který zde byl vyslýchán. A pospěš si, začínám ztrácet trpělivost.“

Strážce pozbyl své jistoty. Způsob, jakým neznámá návštěvnice hovořila, vypovídal cosi o osobě vysoce postavené, ovšem vzhledem k pokročilé noční hodině zdálo se být nanejvýš nepravděpodobné, že by se jednalo o návštěvu z královského paláce. A jestliže tomu tak je, kde jsou nosiči nosítek, doprovod a stráž? Je to všechno velice podivné.

„Jak chcete dokázat, že jste tím, koho zde jmenujete?“ Teď teprve si strážný všiml dívčiny obuvi. Skoro se lekl. Buď opatrný, nařídil si v duchu

„Já nemusím vůbec nic dokazovat. Jestliže nedokážeš sám poznat, že máš před sebou dceru svého pána a vládce, bude ti muset pomoci velitel věznice. Ten mě totiž zná. A pospěš si, prosím tě. Má trpělivost není nekonečná.“

„Tak okamžik strpení.“

Dveře se opět zavřely. Jestli je venku princezna Achnet, tak jsem tu dnes naposledy, pomyslel si strážný. A jestli není... Dovnitř ji vpustit nemůžu. Ale ty její boty... Muž zavrtěl hlavou a povzdechl si. Bohové, snad nejsem šílený.

Princezna poodešla kousek dál od dveří a založila si ruce na břicho. Podivná situace. Faraonova dcera stojí před věznicí jako ubohý tulák, jako žebračka, kterou odmítli vpustit do domu. Lítost však necítila, spíš naopak. Cítila hrdost a vzdor. Do jaké míry bude schopna překlenout onu pomyslnou propast dělící ji od světa všech ostatních lidí? A napadla ji další otázka: Kdo vlastně jsem? Dcera faraóna, syna slunečního boha, nebo obyčejná lidská bytost? Odpověď jí může dát pouze jeden jediný člověk: Maios.

Dveře věznice se znovu otevřely.

„Prosím, pojdte dál.“

Dívka vešla dovnitř.

„V předsíni na vás čeká vrchní dozorce. Náš velitel tu není, ale poslal jsem pro něho.“

Strážný, ještě než zavřel dveře, vyhlédl ven a rozhlédl se po okolí. Nikde nikdo. Žádná tělesná stráž, žádný ozbrojený doprovod. Opravdu, velmi podivné.

Achnet vstoupila za doprovodu ozbrojeného muže do úzké tmavé chodby. Dveřmi vpravo vešla do malé místnosti za vchodem. V pravé ruce ukryté pod pláštěm sevřela pevně zlatý znak života anch.

„Tak vy, paní, tvrdíte, že jste dcera našeho nejvyššího pána a vládce?“ Vrchní dozorce pohlédl na dívku poněkud nedůvěřivě, nedal však na svém hlase nic znát.

„Ano, to jsem.“

„A kde je váš ozbrojený doprovod?“

„Nemám doprovod, nepotřebuji jej. Chci pouze hovořit s jedním vězněm.“

„K tomu ale potřebujete mít povolení nejvyššího vezíra nebo samotného vládce. Jinak to není možné.“

„Já žádné povolení nepotřebuji. O mé totožnosti nelze pochybovat.“

„Velice se omlouvám, paní, ale budeme muset počkat, až přijde velitel věznice. Odpusťte, že vám nemohu nabídnout větší pohodlí.“

Vrchní dozorce ukázal na malou židli v rohu místnosti. Princezna se na ni posadila a zadívala se před sebe. Srdce měla až v hrdle. Pravou rukou si přidržovala plášť těsně u těla, levou rukou si podepřela bradu a čekala. Oba muži se na sebe současně podívali. Kdo je ta žena?

„Co se děje?“

Dveře předsíně se prudce otevřely, do místnosti energicky vstoupil vyšší muž.

„Veliteli, tato dívka tvrdí, že...“

Muž zvedl ruku směrem k strážci, aby jej utišil. Poté se hluboce uklonil a pravil:

„Vaše Výsosti, omluvte, prosím, tyto muže, jejichž neznalost je nanejvýš trestuhodná.“ Velitel bleskl pohledem po svých podřízených.

„Co pro vás mohu udělat?“

Dívka kývla maličko hlavou.

„Chci mluvit s mužem jménem Maios. Byl zde uvězněn a vyslýchán. Dovedte mě k němu.“

„Vaše Výsosti, odpusťte, ale nařízení nejvyššího vezíra...“

„Mým nařízením je pravda a spravedlnost.“ Princezna vyjmula zpod pláště zlatý znak života anch a zvedla jej do výše očí.

„Dovedte mě k vězni jménem Maios. Chci s ním okamžitě mluvit.“

Princeznina tvář byla nanejvýš vážná. Velitel věznice se mlčky uklonil. Poté dal rozkaz čtyřem mužům, aby je doprovázeli. V příštím

okamžiku se malý, avšak vznešený průvod vydal do míst, kde na svůj osud trpělivě čeká statečný Maios. Chodbou, vedoucí k jeho cele, zazářily ve svitu olejových lamp zlaté sandály.

13. Světýlko ve tmě

„Zde, Vaše Výsosti.“

Průvod se zastavil před dveřmi na konci chodby.

„Je uvnitř nějaké světlo?“

„Ne, Vaše Výsosti.“

„Půjčte mi tedy jednu lampu. Dovnitř vejdi sama.“

„Ale, Vaše Výsosti...“

„Jak jsem řekla, tak se stane. Počkáte zde. Nepřeji si, aby mne kdokoli rušil. Otevřete, prosím, dveře.“

Velitel podal princezně malou olejovou lampu, kterou nesl ozbrojený muž. Dvojice strážců se postavila z obou stran ke dveřím, poté dal velitel věznicе pokyn vrchnímu dozorcι, aby dveře otevřel. Achnet vstoupila s tlukoucím srdcem do nitra tmavé cely.

Na slámě v rohu místnosti ležel černovlasý chlapec. Tvář měl obrácenou ke zdi, ruce složené pod bradou. Snad spal. Princezna došla až k němu a lampu, kterou držela v ruce, zvedla do výše. Slzy jí vytryskly z očí. Postavila lampu na zem, poklekla k chlapci a jemně se dotkla jeho ramene.

„Maiosi!“

Chlapec sebou pohnul, otočil hlavu za hlasem a spatřil princeznu.

„Achnet!“ Zvedl se a chtěl vstát. Dívka mu to však nedovolila.

„Zůstaň ležet, Maiosi, ošetřím ti záda.“

Svlékla svůj temně zelený plášť a rozložila jej na zem. Položila na něj zlatý znak života anch a rozvázala raneček upevněný na opasku. Vyjmula nádobku s mastí, odtrhla ze svých šatů kus jemné látky a vodou z měchu jej navlhčila. Očistila jím Maiosova záda a poté opatrně potřela mastí krvavé šrámy. Možná si ani nevšimla, jak přitom z chlapcových očí vytryskly dvě maličké slzy. Zůstaly však na řasách.

„Děkuji ti, Achnet.“

„A za co?“

„Za všechno.“

Díval se jí do očí a její ruce držel ve svých dlaních.

„Miluji tě, Achnet.“

„A já miluji tebe, Maiosi.“

„Smím tě objemout?“

„Neptej se už.“

Objal ji a přivinul k sobě. Položila mu hlavu na hrud' a jejím nitrem se rozlil blažený klid. Čas zůstal kdesi venku. Tam, kde dosud s rukama na zbraních stojí ozbrojení muži.

„Půjdeme pryč, Maiosi.“

„Ale oni mě nepustí.“

„Že ne?“

Maličko se usmála, vstala, uložila nádobku s mastí do ranečku a oblékla si plášť. Pak uchopila do ruky zlatý anch a vzala chlapce za ruku.

„Pojďme.“

„Vezmu si jen svoje věci.“

Shýbl se a zvedl ze země složený plátěný šátek. Zastrčil si jej za pas a pak oba vykročili ke dveřím. Princezna na ně rázně zabušila, dveře se ihned otevřely.

„Odcházíme.“

„Tento muž zde ale musí zůstat.“

Velitel věznice se postavil do cesty.

„Nikoli, odchází se mnou.“ Princezna se na velitele podívala hrdým a nesmlouvavým zrakem.

„Vaše Výsosti, to není možné. Takový rozkaz nemám.“

„Tak ti jej dávám já.“ Princezna zvedla do výše zlatý anch. Držela pevně chlapce za ruku a z očí jí sršely plameny odhodlání.

„Nedotýkejte se! Sice vás stihne strašlivá újma! Tento čestný a spravedlivý muž je pod ochranou samotné bohyně Maat. Já, dcera Reova, s ním odcházím do bezpečí. Ustupte a udělejte nám cestu.“

Velitel věznice nemohl nic namítat. Ustoupil poněkud stranou, cesta byla volná. Achnet a černovlasý chlapec šli ruku v ruce tmavou chodbou směrem k východu a zlatý znak života jim spolehlivě zajišťoval volnou cestu.

Když došli ke dveřím, obrátila se princezna na své průvodce.

„Děkuji vám. Až přijde ráno vezír, povězte mu všechno tak, jak se zde sběhlo. A ještě něco: V Maiosově cele ještě stále hoří ta malá lampička. Budte všichni zdraví.“

Strážný otevřel dveře. Dívka a chlapec vyšli ven a vydali se tmavou nocí vstříc svému osudu. Ušli sotva několik desítek metrů, když se dívka zastavila pod korunou mohutné sykomory.

„Jsi volný, Maiosi.“

„Volný? Má drahá, myslíš, že mocný faraón - tvůj otec - nechá celou věc bez povšimnutí?“

„Obávám se, že ne.“

„Pak jsem tedy volný jenom chvíli.“

„Ale já tě neopustím.“

„Ani já tebe ne. Ale co chceš dělat?“

„Nu, myslela jsem - víš, jak jsi mi říkal, že máš doma maminku, tedy pokud budeš chtít...“ Srdce se jí sevřelo úzkostí. Co když Maios odmítne?

„Achnet, jsi faraonova dcera. Nemáme ani koupelnu, myjeme se v řece anebo v neckách na dvorku.“

„Budu se tedy mýt na dvorku jako vy.“

„A stravu máme prostou. Jen chléb, zeleninu a pivo. Maso máme jen málokdy.“

„Ale vždyť tohle všechno mi úplně stačí. Já nemusím mít denně bohatě prostřený stůl.“ Vtom si vzpomněla.

„Maiosi, dali ti - tam - alespoň trochu najíst?“

„Dali, Achnet, neboj se.“ (Placku chleba a vodu.)

„Víš, já bych teď potřebovala nakrmit moji malou Maat.“

„Ty ji máš s sebou?“

„Ano, mám.“ Dívka ukázala na raneček, který měla uvázaný na bříše. Chlapec si rázem všiml, jak je dívka nesmírně unavená.

„Vezmu tvá zavazadla, Achnet.“

„Vezmi tedy vodu a chléb.“ Princezna podala chlapci měch s vodou, odvázála si od opasku plátěný šátek s chlebem a podala obojí chlapci. Maios přivázal na popruh raneček s chlebem a popruh si navlékl na tělo. Dívka zrozpačitěla.

„A co tvá záda, Maiosi?“

„Coby? Nic.“

„Pak je tedy ta hojivá mast zázračná.“

Ty jsi zázračná, pomyslel si hoch. A pak spolu šli dál stále na sever a hledali vhodné místo k odpočinku.

„Kam jdeme, Maiosi?“

„Přece tam, kam jsi chtěla.“

„A - nebude se tvoje maminka zlobit?“

„Proč by se zlobila? Moje maminka je moc hodná žena. Bude tě mít

ráda.“

„Chci poznat tvoji maminku. Těším se na ni.“

„Já také, Achnet.“

Vzali se za ruce a pokračovali v cestě nočním městem. Maios řekl, že teď se nemohou nikde zastavit, protože zanedlouho nastane svítání, a i když si to Achnet možná nemyslí, jsou teď oba vlastně uprchlíci, a kdyby se nyní někde zdrželi, hrozilo by jim, že budou dopadeni ještě dřív, než se jim podaří opustit území sídelního města. Musí tudíž pokračovat dál, až najdou nějaké dobré klidné místo. Achnet proti tomu nic nenamítala, jenom si v duchu přála, aby to klidné místo našli co nejdříve. Čeká je ještě dlouhá cesta na sever. Budou muset přejít přes řeku a pak putovat podél břehu, až dojdou do Maiosova rodiště. Tam někde daleko za obzorem, v malém venkovském stavení, žije Maiosova maminka, která neví nic o tom, co se děje s jejím synem. A také netuší, že její syn jí zanedlouho přivede z daleké cesty novou dceru.

14. Na cestě

V paláci krále Chalidomera nastala ukrutná vřava. Když se brzy ráno vládce Egypta dozvěděl, že jeho prostřední dcera, princezna Achnet, zmizela, rozlítil se na nejvyšší míru. Dal si zavolat velitele palácové stráže a všechny chůvy a vychovatele a oznámil jim, že je pro neschopnost okamžitě propustí ze svých služeb, jestliže mu nedokáží náležitě vysvětlit, jak je možné, že princezna Achnet opustila palác, aniž si toho kdokoli všiml. A zároveň podotkl, že kdyby si svou dceru střežil sám, udělal by patrně nejlépe. Velitel stráží se chystal okamžitě složit funkci, když se nečekaně dostavil velitel věznice s naléhavou zprávou a vzápětí informoval svého pána a vládce o noční události ve věznici, při které byla osobně přítomna Její Výsost princezna Achnet. Král vyslechl onu zdrcující zprávu s nehybnou tváří a bez jediného slova. Má milovaná Achnet... Všech v sále se zmocnil strach a napětí. Co se bude nyní dít? Král se rozhodl okamžitě. Ihned zahájit pátrání po zmizelé princezně Achnet a uprchlém vězni. Poté vstal z křesla a za doprovodu stráží odešel ze síně.

Malá Ajlé, jakmile se dozvěděla, že její sestra uprchla z paláce, rozběhla se za chůvou a pevně ji objala. Slzy měla na krajíčku, ale neplakala. Věděla, že její sestra se určitě vrátí. A potom už nebude nikdo plakat. Zerduba měla pochopitelně opět navrch a každému v paláci, s patřičným důrazem na své věštecké schopnosti, sdělovala, že „tohle všechno ona už dávno věděla, jenže ji nikdo neposlouchal, její sestra byla vždycky trochu divná a nyní se to potvrdilo“. A když už si každý v paláci vyslechl její lamentace, dovolila si navštívit svého královského otce a přednesla mu totéž, což ovšem neměla dělat, neboť král ji okamžitě poslal s jejími dodatečnými věštbami do příslušných míst, tedy do jejích soukromých pokojů. A nařídil jí, aby mu nechodila na oči, dokud jí nevzkáže. A Zerduba bez jediného slova opustila otcův pokoj a v duchu svoji sestru počastovala takovými nelichotivými výrazy, že by se za ně nemusel stydět ani ten nejotrlejší dozorce na stavbě.

Když Zerduba odešla, král se hluboce zamyslel. Před očima se mu vybavil obraz jeho prostřední dcery. Vidí ji jako malé děvčátko, které jde spolu s ním po cestě královskou zahradou, princeznička se ptá na všechno, co kolem sebe vidí, a král na její otázky odpovídá a je šťastný.

A v duchu se podivil: Tohle přece nejsem já. Kde je má moc a síla? Kde je můj včerejší hněv? Má síla je ukrytá v úsměvu mé dcery, v jejím veselém smíchu a rozesmátých očích. Kde jsi, dceruško moje? A kde je ten, který vnesl do mého srdce neklid a vzal mi to nejdražší, co jsem měl? Chci to vědět! Ale až přijde ten pravý čas.

„Zavolejte mi velitele palácové stráže!“

Když se v příštím okamžiku jmenovaný muž dostavil, vydal král následující rozkaz: S okamžitou platností zrušit pátrání po obou uprchlících. Podivný rozkaz. Taková je však vůle králova. Ať princezna pozná život, který si zvolila. Až pochopí, jaká cesta pro ni byla kdysi určena, ať potom sama rozhodne, jak chce žít dál. To, co ji nyní čeká, bude pouze trest za její svéhlavost a útěk z paláce. Možná však, že si mocný vladař ve svém zármutku neuvědomil, že to, co se jemu zdá být krutým trestem, může být pro dívku, jako je Achnet, i tou nejsladší odměnou.

A zatím oba poutníci došli na své cestě za štěstím až k severnímu okraji města a v okamžiku, kdy se král rozhodl zrušit pátrání po své dceři a jejím průvodci, usedli pod kvetoucí tamaryšek, aby si odpočinuli.

„Máme málo vody, Maiosi.“

„Opatříme si ještě jeden měch a naplníme ho vodou. A také seženeme trochu jídla.“

„Ale kde?“

„Pohlédneme se po nějaké studni a v nejbližší vesnici vyměníme ryby, které ulovím, za kus chleba. Pro nás dva ulovím také rybu, ale budeme ji muset sníst syrovou. Oheň raději rozdělávat nebudeme.“

„A to já se spokojím třeba s chlebem,“ dodala rychle princezna. Představa syrového rybího masa se jí příliš nezamlouvala.

„Nu dobrá, seženu alespoň nějakou zeleninu a trochu mléka. Teď by sis ale měla odpočinout. Máme před sebou ještě dlouhou cestu. A také se musíš trochu najíst. Byla bys příliš slabá.“

„Ano, Maiosi, najíme se. A pak bych se chtěla trochu vyspat. Myslíš, že to půjde?“

„Určitě. Musíme ale sejít k řece. Najdeme nějaké stinné místo a odpočineš si. Pojd', lásko, povedu tě.“

Maios vzal dívku za ruku a vedl ji cestičkou mezi stromy do údolí u řeky. Nemuseli hledat dlouho. Příjemné místo pod stromem obrostlé hustými křovinami ze všech stran jim poskytlo stinné a bezpečné

útočiště. Achnet si svlékla svůj temně zelený plášť a oba poutníci se na něj posadili. Maios odložil do trávy zavazadlo a podal dívce měch s vodou. Dívka se napila a nabídla vodu chlapci. Pak vyjmula ze svého uzlíku sošku bohyně Maat a posadila ji na plášť. Rozvázala uzlík s chlebem, vzala jeden kus a rozlomila ho na tři díly. Největší díl dala Maiosovi, druhý položila před bohyni a třetí snědla. Pohladila bohyni po její dřevěné hlavičce, vodou z měchu namočila cíp svých šatů a otírala sošce čelo a tváře.

„Mělo by to být sice naopak, napřed koupel a pak jídlo, ale já myslím, že pro tentokrát to vadit nebude.“

„Já myslím, Achnet, že tvá bohyně je určitě velmi spokojená.“

„Myslíš?“

„Já to vím.“

„Víš, Maiosi, tenhle chleba je to poslední, co ti ještě můžu nabídnout. Nic jiného už nemám.“

„Ale máš, Achnet.“

„Že mám? A co je to?“

„Ty to nevíš?“

„Ne.“

„Je to něco, co mi můžeš dát, i když to ještě sama nemáš.“

„Nemám to a přece ti to můžu dát? Co je to?“

„Nu, ono je ještě příliš brzy o tom hovořit. Pojd', lásko, odpočiň si.“

Dívka si pohodlně lehla na bok a přitulila se k chlapci. Zavřela oči a spokojeně vydechla. Náhle však zvedla hlavu, jako by si na něco vzpomněla.

„Ty nebudeš spát?“

„Já nemohu, Achnet. Odpočívej, budu tě hlídat.“

Stulila se do klubíčka a za chvíli usnula. Chlapec jí lehce přikryl cípem pláště, opřel se zády o strom a vzpomínal na okamžik, kdy ji uviděl poprvé. Jak je to všechno dávno. A přitom od té chvíle uběhlo sotva několik dní. Faraonova dcera spí opřená o jeho bok, zatímco on střeží její spánek. A tam někde vysoko na bezmračném nebi pluje ve sluneční bárce tatíček Re a posílá dolů na zem své hřejivé paprsky jako vřelé pozdravy z daleké cesty.

„Achnet, probud' se!“

„Co se děje?“ Dívka si protřela oči a rozhlédla se.

„Plakala jsi ze spaní.“

„Plakala jsem? Asi se mi něco zdálo.“

„Asi.“

„Maiosi, chtěla bych jít dál.“

„Tak pojďme.“ Chlapec vstal, dívka však zůstala sedět a rozpačitě k němu vzhledla.

„Víš, já bych se chtěla převléknout. A také umýt.“

„Achnet, teď to nejde. Musíme počkat do večera. Až se zešeří, umyjeme se v řece. Ted budeme pokračovat v cestě a taky si opatříme trochu jídla a pití.“

„Tak dobrá.“ Dívka sklopila oči.

„Achnet, je mi to moc líto, ale budeš si muset zout své zlaté sandály.“

„Sandály? Ach ano, máš pravdu.“ Dívka si zula boty a vložila je do ranečku. Maios mezitím sbalil plášť a připevnil jej spolu s uzlíkem k popruhu, který si přehodil přes záda.

„Můžeme jít.“

Dívka maličko klopýtla. Cesta je nerovná, samý hrbol, tráva je ostrá.

„Achnet, jestli chceš, ponesu tě kousek.“

„Ty bys mě chtěl nést?“

„Ano.“

„Tak to budu ráda.“

Chlapec uchopil princeznu opatrně do náruče a nesl ji zvolna po cestě podél řeky. Vzpomněla si na kamenné břemeno na staveništi. Musela se usmát.

„Čemu se směješ?“

„Jen tak. Vzpomněla jsem si - tedy - napadlo mě, že místo kamenného břemene teď neseš živé.“

„A ponesu je nesmírně rád. A třeba dvě, tři nebo čtyři.“

„Prosím?“

„Ne, to nic. Jenom jsem si vzpomněl, o čem jsme se před chvílí bavili.“

„Nerozumím ti, Maiosi.“

„Jednou porozumíš.“

Přitiskl ji něžně k sobě a nesl ji dál i s její malou Maat, která blaženě odpočívala v malém ranečku na princeznině břiše.

15. Hvězda jménem Kenhera

V malé zátoce u řeky ve stínu několika stromů složili dva unavení poutníci svá skrovná zavazadla. V domečku u starého rolníka se jim podařilo vyměnit polovinu obsahu nádoby s hojivou masťou za jeden měch plný vody, bochníček chleba a trochu zeleniny. Ten dobrý muž jim dokonce dal i dvě misky čerstvého kozího mléka. Princezna se potají ošívala, kozí mléko ještě nikdy nepila, musela však uznat, že bylo stejně tak, jako kravské mléko velmi chutné a lahodné.

Dívka a chlapec vyjmuli z ranečku skromné zásoby jídla a pustili se do nich. Rybolov prozatím vynechali, stejně neměli na maso žádnou chuť. Princezna s chutí schroupala čerstvou okurku, zajedla kusem chleba a poté vše zapila vodou z měchu. Nezapomněla předložit dobré sousto i své malé bohyni Maat.

Když bylo po večeři, přichystala se princezna k večerní koupeli.

„Jdu se vykoupat, Maiosi.“

„Půjdu s tebou.“

Dívka zrozpačitěla. Chlapec si toho všiml, neřekl však nic a podal jí ruku.

„Tak pojďme.“

Když došli k řece, přistoupila dívka k vodě a opatrně do ní ponořila pravou nohu až po kotník. Projel jí záchvěv chladu a odporu. Řeka byla po záplavách velmi kalná a princezna se v ní ještě nikdy nekoupala. Musela se hodně přemáhat, aby se odhodlala do vody vstoupit.

„Maiosi, ta voda je strašně špinavá.“

„Není špinavá, je jenom kalná. Všechno, co v ní je, pochází z půdy.“

„Ale koupat se budu v šatech.“

„V šatech?“ Naoko udiveně se na ni podíval, její rozpaky však dobře chápal.

„Ano. Mám v ranečku ještě jedny šaty.“

„Pak je všechno v pořádku.“

Chlapec ve své bederní roušce vstoupil do vody, dával však dobrý pozor, aby neztratil princeznu z očí. Hrstí písku si postupně třel celé tělo, poté se ponořil a proplachoval si vlasy.

Princezna ho chvíli pozorovala a přitom si pečlivě umývala paže, hrdlo a obličej. Jak se ponořovala do vody, její šaty se zvolna namáčely a odhalovaly dívčiny půvaby, aniž si toho sama všimla. Chlapec se jen

stěží dokázal ubránit pohledu na její svěží krásu. Rychle se otočil a vzápětí zmizel pod hladinou.

„Maiosi!“

„Co se děje?“ Chlapec se rázem vynořil z vody, z vlasů mu crčela voda.

„Neviděla jsem tě, nevěděla jsem, kde jsi.“

„Promiň, Achnet.“

„To nic. Půjdu se osušit.“

„Přijdu hned za tebou.“

Dívka se otočila a pomalu vycházela ven z vody. Vydal se ihned za ní. Nesmí ji nechat ani na okamžik samotnou. Je úplně bezbranná a tma už na sebe nenechá dlouho čekat.

Princezna usedla do trávy a stírá ze sebe kapky vody. Chlapec se posadil vedle ní a čeká, až uschne.

„Maiosi, jak jste se myli tam - u pyramidy?“

„Jak? Také takhle.“

„V řece?“

„Nu ano. Odpusť, Achnet, že ti to takhle říkám, ale tvůj svět je trochu jiný než svět obyčejných lidí. Je v něm spousta věcí, které jsou pro tebe samozřejmostí, mnoho lidí je však vůbec nezná.“

„Já vím, Maiosi. Nezlob se.“

„Nemám se proč zlobit.“

„Chtěla bych se převléknout.“

„Mám odejít?“

„Ne, ne, jenom se prosím tě, otoč.“

Chlapec se otočil zády k dívce a zadíval se na zem. Na stéble trávy uviděl malého broučka, který se právě chystal přelézt na druhé stéblo. Brouček pobíhal po stéble sem a tam, jako by si nevěděl rady. Maios druhé stéblo nastavil tak, aby na ně brouček mohl pohodlně přelézt. Pomohlo to. Malý tvoreček se mohl bez potíží vydat na svoji další cestu. Chlapec měl náhle pocit jakéhosi nepatrného, neuchopitelného štěstí. Za svými zády uslyšel šustivý zvuk mokrých šatu dopadajících na zem. Ani za nic by se nyní neotočil. Zavřel pevně oči.

„Už se můžeš otočit.“

Obrátil se a uznale kývl hlavou.

„Máš moc krásné šaty, Achnet.“

„To jsou moje nejobyčejnější. Ve svém šatníku mám mnohem

krásnější. Tedy... měla jsem.“ Sklopila oči. Uchopil ji za ruce a když k němu vzhlédla, pravil měkce:

„Netruchli, má milá. Až přijde čas, všechno se vyřeší.

Dívala se na něj mlčky a on věděl, že mu věří.

„Potřebovala bych se učesat. Škoda, že jsem si s sebou nevzala hřeben.“ Prsty si pročísala zacuchané vlasy.

„Půjčím ti svůj.“

„Ty máš hřeben?“

„Ano, mám.“

Sáhl za pas a vyjmul plátěný šátek složený do balíčku. Rozložil jej na dlani a podal hřeben dívce.

„Děkuji ti.“

Dívka si vzala od chlapce hřeben a začala si zvolna česat svoje husté kadeřavé vlasy.

„Chceš pomoci učesat?“

„To bych moc ráda.“

Podala mu hřeben. Sedl si za ni a opatrně jí rozčesával dlouhé prameny vlasů.

„Máš moc krásné vlasy, Achnet.“

„Ty máš mnohem krásnější, Maiosi.“

Chlapec neodpověděl. Zahleděl se přes rameno dívky kamsi do daleka, jeho ruka se zpomalila.

„Mohu se tě na něco zeptat, Achnet?“

„Jistě.“

„Tam u vás - v paláci - máte na takové věci... myslím jako je oblékání, koupání a podobně, pomocníky?“

„Myslíš služebné? Ano, máme.“

„Na všechno?“

„Ano, úplně na všechno.“

„A - služebné na česání - máte také?“

„Ano, také.“

„A co paruky?“

„Paruky?“

„Ano. Nosíte přece paruky, ne?“

„Ano, to nosíme. Pečují o ně kadeřníci a zvláštní služebné. Ale já paruky nenesím.“

„Nenosíš? A proč?“

„Nevím, nelíbí se mi to. Mám svoje vlasy, a to mi stačí. Nechci nosit na hlavě cizí vlasy.“

Znovu se odmlčel. Česal dívku dál, dokud neměla všechny vlasy krásně učesané.

„Hotovo.“

„Děkuji ti, Maiosi. Chceš také učesat?“

„Ty bys chtěla?“

„Ano, moc.“

Podal jí hřeben. Když se dotkla jeho hlavy, nepatrně se zachvěl. Dívka měla pocit, jako by jí chtěl něco říct, zdráhá se to však vyslovit. Vzpomněla si na den, kdy ho spatřila poprvé. Tenkrát, v paprscích poledního slunce poprvé uviděla jeho krásnou tvář, jeho smutné oči a dlouhé černé vlasy pokryté prachem ze staveniště. Vlasy, které nyní češe a hladí vlastníma rukama.

„Máš moc krásné vlasy, Maiosi. Neznám žádného muže, který by měl takové vlasy jako ty. Měl jsi je vždycky tak dlouhé?“

„Ne. Kdysi jsem je měl ještě delší.“

„Kdysi?“

„Ano. Můj bratr neměl nikdy takové vlasy jako já. Měl je velmi řídké a jemné. Věděl jsem, že se kvůli tomu trápí, nikdy si ale nestěžoval. Jen občas, když jsme se bavili o děvčatech, jen tak mezi řečí prohodil, že ho stejně žádná nebude chtít, protože vypadá jako vypelichaný kocour. Vymlouval jsem mu to a říkal jsem mu, že až si ho nějaká bude chtít najít, tak si ho najde třeba i vypelichaného. Ale bratr vedl svou a trápil se dál a já jsem věděl, že pravdu máme oba. A tak jsem mu jednou - napůl žertem, napůl vážně - řekl, že si nechám narůst hodně dlouhé vlasy a pak mu je dám, aby si z nich mohl nechat udělat paruku. A bratr se smál a říkal, že to po mně nemůže chtít a že taková paruka je moc drahá věc, kde by vzal prostředky na její zhotovení, a já mu na to odpověděl, ať si tedy zatím najde nějakou parukářku, a ta mu tu paruku zhotoví zadarmo. A tak jsme si dobírali jeden druhého a já jsem v hloubi duše věděl, že by bratr byl moc šťastný, kdyby tu paruku měl, a tak jsem si vlasy nechal růst a těšil jsem se, že jimi bratrovi udělám radost. Nestihl jsem to. Když bratr zemřel, vlasy jsem si ostříhal, zabalil do plátěného šátku a dal mu je s sebou. Třeba tam - někde - potká krásnou parukářku...“

Jeho hlas utichl. Zahleděl se kamsi do neznámé dálky. Dívala se mu

do tváře a viděla, jak se mu silně lesknou oči.

„Já ti rozumím. Chtěl jsi být s ním.“

Neodpověděl jí. Jen jeho oko tiše plakalo stříbrným svitem nezapadající hvězdy vysoko nad nimi. Konečky prstů se jemně dotkla jeho levé ruky.

„Maiosi, jestli můžeš odpustit, tedy tě prosím, odpusť.“

Zadíval se jí do očí.

„Už dávno se stalo.“

Objal ji kolem ramen a přivinul k sobě. A pak spolu seděli na princeznině temně zeleném plášti a dívali se nahoru do nočního nebe a společně hledali bratrovu hvězdu.

„Lidé se prý znovu rodí mezi hvězdami. Je to pravda?“ v

„To nevím. Ale jedno vím jistě: Že jednou za čas spadne nějaká hvězda dolů mezi lidi a lidem je pak moc dobře.“

„Ale to pak na jejím místě zbude prázdné místo.“

„Nezbude, má drahá. Na jejím místě se po čase objeví jiná hvězda. Je to věčný koloběh života, smrti a znovuzrození.“

„A my dva - narodíme se znovu mezi hvězdami?“

Usmál se. Už bylo na čase.

„Na to ti, má milá, nedokážu odpovědět. Tohle ví totiž jenom ti, kteří mezi těmi hvězdami už dávno jsou.“

Vzali se za ruce a přituleni jeden ke druhému dívali se vzhůru do temného nebe, které ozařovaly tisíce a miliony maličkých světelných bodů, světýlek duší nesmrtelných.

„Půjdeme spát, má drahá.“

Lehli si spolu do měkké trávy a přikryli se dívčíným pláštěm. Chlapec vzal něžně její ruku do dlaně a položil si ji na srdce.

„Cítíš, jak tepe?“

Přikývla hlavou.

„Pro tebe, lásko. Jsem šťastný, že ti to můžu říct. Přeju ti krásné sny, Achnet.“

„I tobě, Maiosi. Dobrou noc.“

A pak spolu ruku v ruce usnuli a zdály se jirr krásné sny o veliké zahradě s vysokým stromem jehož koruna sahá až do nebe. Pod stromem sedí dívka v bílém rouchu a na svém klíně chová hlavu spícího chlapce, jehož jméno kdysi napsala ně kousek papyru. Jméno chlapce s nejkrásnějšími vlasy na světě.

16. Putování za láskou a chlebem

„Maiosi!“

„Co je? Co se děje?“ Chlapec se prudce posadil.

„Někdo tu je!“

Achnet seděla s rukama opřenýma o zem a vyděšeně hleděla do tmy před sebe.

„Asi nějaké zvířátko nebo noční pták.“

„Ne ne, bylo to něco velkého a hrozně to funělo. Co když to byl hroch nebo krokodýl?“ Princezna se hrůzou téměř chvěla.

„Krokodýl to určitě nebyl, protože ten spí v noci ve vodě, a hroch pravděpodobně také ne, leda že by si šel teď za tmy sehnat něco k snědku. Hroch se ale na rozdíl od krokodýla živí výhradě rostlinami, takže se ho nemusíme bát.“

„Ale mohl by nás zašlápnout.“

„I nemohl. Jsme tu dobře chráněni ze všech stran a i kdyby nás ucítil, nemůže nás napadnout.“

„Napadnout? Maiosi, já chci domů.“

Dívka hledí upřeně před sebe, zaťaté pěsti má opřené o zem. Maios se v duchu nazval oslem.

„Domů?“ Podíval se do jejích široce rozevřených očí.

„Nu ano, domů. Tam, co bydlíš.“

Zavřel oči a zhluboka se nadechl.

„Co je ti?“

„Nic. Pojď, lehni si ke mně, budu tě celou noc hlídat.“

Opřel se zády o kmen stromu a dívka se k němu těsně přitulila. Přikryl ji pláštěm a podal jí ruku. Přiložila si ji dlaní ke své tváři a zvolna usínala. Zítra musíme rozhodně přespat někde v domě, pomyslel si. Dnešní noc je tak trochu ve znamení boje se Sutehem, pánem bouře a pouště, který chtěl kdysi svého synovce, boha Hora, v boji o trun coby strašlivý hroch ve vodě zahubit. Nepodařilo se mu to.

Ráno bylo naštěstí pouze ve znamení boje o kousek potravy. Maios chytil v řece několik tučných ryb, oheň však pro jistotu nerozdělávali. Princezna odmítla syrovou rybu jíst, a tak bylo dohodnuto, že Maios nabídne všechny ryby v nej- bližší vesnici výměnou za trochu jídla. Ke snídani jim dnes postačí zbylý chléb. Budou si ale muset doplnit zásoby

vody.

Ryby, které Maios nabídl v prvním domku, byly s díky odmítnuty, musel se tedy více snažit, aby mohl své Achnet nabídnout dobré sousto ke snídani. Nakonec jeho snaha slavila zasloužený úspěch, když se mu podařilo vyměnit ryby za několik medových koláčků a misku teplého mléka. Když potom spolu s Achnet usedal do trávy na kraji vesnice a na plátěný šátek položil dobroty, které se mu podařilo sehnat, hrála ho dívána radost mnohem víc, než samotné teplé mléko.

„Napij se, Maiosi.“

Dívka mu podala misku s mlékem a čekala, až se napije. Usrkl nápoj a misku jí opět podal. Tázavě se na něj podívala.

„Pij, lásko, mně stačí voda.“ Povzbudivě se na ni usmál.

Když mléko dopíjela, podala mu misku se slovy:

„Poslední doušek patří tobě.“

Chlapec mléko dopil a pohladil dívku po tváři.

„Jsi moje královna.“

Když u studny doplnili zásoby vody, přemýšlel Maios, kudy nejlépe jít.

„Budeme muset najít přívoz, abychom se dostali na druhý břeh.“

„A nemohli bychom řeku přebrodit?“

Shovívavě se usmál.

„Achnet, nepochybuji o tom, že za příznivých okolností bys řeku hravě přebrodiva, ale teď? V době záplav? Podívej, kde je druhý břeh. Ve vodě číhá spousta nebezpečí, krokodýlů a...“

„Dobrá,“ pravila rychle princezna, „najdeme tedy přívoz.“

Nemuseli naštěstí chodit příliš daleko. Asi po půl hodině chůze objevili starou, léty omšelou bárku, jejíž majitel převezl oba poutníky na protější břeh. Odměnou za prokázanou službu mu bylo vřelé poděkování od obou poutníků. Nic víc ten dobrý muž nechtěl.

Poutníci ušli sotva několik desítek metrů podél břehu, když se princezna zastavila, sedla si na kraj u cesty a mnula si bolavé paty.

„Maiosi, já už nemůžu.“ Slzy měla na krajíčku a kůži na chodidlech do krve odřenou.

„Ukaž.“ Sedl si vedle ní a vzal její nohu do dlaní.

„Ošetřím ti je.“

Vodou z měchu opatrně omyl dívčina zubožená chodidla a hojivou mastí potřel všechny odřeniny a bolavá místa. Pak odtrhl dva kusy látky

z princezniných starých šatů a chodidla jimi opatrně ovinul.

„Tak. Ted'budeš moci pohodlně našlapovat.“

„Děkuji ti, Maiosi.“ Princezna chlapce pevně objala a přitiskla se k němu. Chlapec viděl, že dívka bude brzy se svými silami u konce.

„Ponesu tě chvíli. Už brzy budeme doma a pak si odpočineš. Seženu někde oslíka, poprosím někoho, aby nám jej půjčil.“

Byla to náhoda, anebo jim sám tatíček Re vyšel v ústřety? Z dálky k nim přichází starší vesničan s oslíkem na uzdě, na kterém veze náklad čistého bílého plátna, výsledek snažení jeho rodiny. Vymění je ve vedlejší vesnici za různé potřebné věci pro domácnost: obilí, med, sůl, kuličky natronu na mytí, hliněné nádoby a také kousek masa. Po rozmluvě s Maiosem slíbil poutníkům, že jestliže na něho počkají, než se vrátí z obchodu, půjčí jim na zpáteční cestě oslíka, aby dívka mohla pohodlně cestovat, a navíc je nechá přespat u nich doma. Ukázal jim, kudy se mají dát, jestliže chtějí jít napřed, a poté šel za svým obchodem. Maios a Achnet se pomalu vydali směrem, který jim muž ukázal.

„Maiosi,“ dívka vzhledla tázavě na chlapce, „a co když nám ten člověk lhal?“

„Proč by to dělal?“

„Já nevím, třeba nás chtěl odbýt, a tak si to všechno vymyslel.“

Chlapec se zastavil a vzal dívku za ruce.

„Achnet, dobře mě teď poslouchej. Lidé, kteří si na svůj chléb vydělávají tvrdou a poctivou prací, žijí těžký život. Takoví lidé nedokážou lhát. Věř mi, má drahá, a věř i jim.“

Zastyděla se Achnet za svá předchozí slova nedůvěry a mlčky šlapala dál po kamenité cestě do údolí, kde v malých domcích v srdci egyptské země žijí ti nejchudší. Vzpomínala na bohatě prostřený stůl doma v paláci, na plný šatník, vonnou koupel a zlatém zdobená nosítka. To všechno je pryč. Potají si setřela slzu z tváře. Maios šel vedle ní, mlčel a kousal se do rtu.

„Dost.“

Udiveně na něj vzhledla.

„Sedneme si tady a počkáme, až nás ten člověk dojde. Zatím si odpočineme.“

Dívka s nesmírnou úlevou přijala chlapcovo rozhodnutí. Posadila se do trávy, a když si chlapec sedl vedle ní, opřela hlavu o jeho rameno a spokojeně vydechla. Objal ji paží kolem pasu a druhou rukou jí hladil

čelo a skráně. Srdce se mu rozbušilo. Už příliš dlouho vzdoroval opojné touze, kterou v něm vzbuzovala přítomnost krásné ženy po jeho boku. Kéž už jsme doma!

Po necelé hodině odpočinku se znovu dali na pochod. Nyní už se šlo Achnet o něco lépe. Začala si také všímat okolní krajiny, kterou procházeli. Líbila se jí. Stromy u cesty vypínaly své koruny vysoko k nebi, na šťavnatých pastvinách se pásala stáda dobytka, na nebi kroužili ptáci, vzduch se tetelil horkem. Před nimi do dálky se vinula dlouhá cesta na sever, vlevo tekla rozvodněná řeka. Princezna na vlastní oči viděla život, jaký si v paláci obehnaném vysokou zdí neuměla vůbec představit. A začínala si naplno uvědomovat, jak moc svou zemi miluje.

„Nebolí tě nohy, miláčku?“

„Ne ne, už je to mnohem lepší.“

„Už brzy si odpočineš. Podívej,“ ukázal hlavou směrem dozadu, „pláteník se vrací. Půjčí nám oslíka.“

A měl pravdu. Za malou chvíli už Achnet seděla na hřbetě šedého oslíka a pohodlně se vezla. Zlatém zdobená nosítka to sice nebyla, ale i tak se to dalo vydržet. Hlavně, že si nohy odpočinuly.

„Cestujete zdaleka?“

„Ne příliš.“

„To víte, žádné velké pohodlí vám nabídnout nemůžu. Nebude-li vám vadit, že budete spát na střeše...“

„Samozřejmě, že nám to nebude vadit. Budeme vám vděční.“
(Jenom ať už se ten dobrý muž na nic neptá.)

„Tak dobrá. Za chvíli budeme doma.“

Po stezce, která vedla podél zaplavených polí, došla malá karavana k vesnici u řeky. Nízké cihlové domky postavené blízko vedle sebe měly tvar kostky, na jejíž ploché střeše stál maličký přístřešek pokrytý palmovým listím. Malá okna vysoko u stropu zajišťovala větrání a zároveň zabraňovala průniku horka do místnosti. K domku patřil malý dvorek obehnaný cihlovou zdí. Příchozí prošli obloukovitým otvorem ve zdi a ocitli se na dvorku před domem. Schodiště po pravé straně vedlo přímo na plochou střechu, dveře do domu byly otevřené.

„Maminko, vedu ti hosty!“

Z domku vyšla žena v bílém šatu. Ruce měla od mouky, zrovna pekla chléb. Podívala se na poutníky, a když spatřila ženina ovázaná chodidla, pravila měkce:

„Pěkně vítám, pojdte dál.“

Nechala chlapce a dívku vejít dovnitř a mlčky pohlédla na svého muže. Muž kývl nepatrně hlavou a žena tedy ničeho nenamítala. Poté oba následovali své hosty.

Místnost, do které vstoupili, byla skromně zařízená. V levém rohu ležela na podlaze rohož, na které se jedlo, ve druhém rohu stál tkalcovský stav. Zařízení doplňovalo několik proutěných truhlic na šaty a nádobí a hliněná lavice na odpočívání. Kuchyň byla zřejmě kdesi vzadu v domě, neboť žena tím směrem vydala důležitý pokyn:

„Mailé, dohlédni na ohniště, ať se nic nespálí.“

Princezně při vyslovení jména děvčátka bolestně píchlo u srdce.

„Posadte se, jste jistě unaveni. Přinesu vám něco k jídlu.“

Princezně neušlo, že pláteníková žena se na ni jaksi pátravě dívá. Venkovská žena si dobře všimla dívčiny bílé pleti a jemných rysů. Nejspíš dívka z bohaté rodiny, pomyslela si. Co však dělá zde, pěšky, bez zavazadel a s ovázanými chodidly? Vrtalo jí to hlavou, zeptat se však raději neodvažovala.

„Děkujeme vám, paní. Jsme vám velice vděční.“

Žena se na chlapce i na dívku vlídně usmála, pak vzala džbán a šla do sklepa nalít pivo. Ve chvílce byla zpátky, plný džbán postavila na rohož a přidala k němu dva hliněné pohárky, aby si hosté mohli nalít. Poté odešla do kuchyně a vzápětí odtud přinesla proutěnou ošatku s bochníkem chleba a mísu čerstvé zeleniny. Rozložila vše na rohož a pobídla hosty, aby si vzali. Maios rozlomil bochník na dvě půlky, jeden kus položil zpět do ošatky a druhý rovněž rozlomil. Když podával chléb dívce, pravil:

„Jez, má milá. Takový chléb se peče ve všech zdejších domech.“

Dívka pohlédla vděčně na chlapce i na ženu a ještě dřív, než si chléb vzala, sevřela na okamžik chlapcovu ruku s tím nejvzácnějším pokrmem na světě ve své dlani.

17. Děvčátko s copánky a žena v bílém

Na střeše pláteníkova domku ulehli dva poutníci ke spánku. Na zem rozprostřeli rákosovou rohož, na ni položili princeznu temně zelený plášť a přikryli se lehkou přikrývkou, kterou jim půjčila pláteníkova žena. Přituleni jeden ke druhému nyní pohodlně a spokojeně leží a dívají se nahoru do modročerného nebe ozařovaného bezpočtem droboučkových světelných bodů, blikajících hvězd.

„Jak se asi jmenuje tato hvězda?“ Princezna ukázala prstem nad sebe.

„To nevím, já znám jenom Sopdet.“

„To je ta hvězda, která přichází vždy, když začínají záplavy?“

„Ano, to je ona. Objevuje se vždy za rozbřesku.“

„Hm, to je pěkné. A víš, co se mi také líbí? Jak hvězdy vytvářejí na nebi obrazce. Říká se jim souhvězdí. A také se mi líbí jméno jedné nezapadající hvězdy. Jmenuje se Thuban.“

„To je krásné jméno. Takové tajemné.“

„Ale nejkrásnější ze všech je tvoje jméno. Když jsem je poprvé uslyšela, víš, tam... na stavbě, měla jsem pocit, jako bych je znala už odedávna.“

„Možná jsi je už někdy slyšela.“

„Ba ne, neslyšela. Jako by tím jménem na mě kdosi mluvil, někdo, koho dobře znám, ale nemohu jej vidět.“

Chlapec viděl, že dívka má na řasách slzy. Pohládl ji po vlasech.

„Už zítra budeme doma. A pak bude všechno dobré.“

Usmála se. Máš pravdu. Všechno bude dobré. A pak už nikdo nebude plakat.

„Dobrou noc, Achnet. Ať se ti zdají hezké sny.“

„I tobě hezké sny, Maiosi.“

Chlapec políbil dívku na čelo a zavřel oči. Pevně doufá, že brzy usne. Včerejší noc pro něj byla mnohem větším soužením, než by si sám dokázal představit. Achnet je velice krásná žena a on ji velmi miluje. Touží ji k sobě přivinout, splynout s ní v jedinou bytost. A ví, že ona chce totéž. Kéž už bychom byli doma!

Dívka dosud nespí. Má zavřené oči a přemýšlí. Naslouchá nočním zvukům nesoucím se nad krajem a v duchu přemítá nad událostmi

posledních dnů. Dnes odpoledne si na dvorku hrála s pláteníkovými dětmi, zatímco Maios připravoval palivo na zátop. Achnet myslí na malé děvčátko s copánky, které k ní přicupitalo se střapatou panenkou v ruce zrovna, když pomáhala pláteníkově ženě věšet prádlo.

„Jak se jmenuješ?“ Holčička upřela na princeznu zvědavý zrak. Potřebuje si zjistit, co ještě neví.

„Achnet.“

„To je hezké jméno.“

„A jak ty se jmenuješ?“

„Nefru. Ale říkají mi Nef.“

„To je také moc hezké. Nef, chceš si hrát s panenkami?“

„Ano. A umíš to?“

„Jak by ne. Moje sestra má mnoho panenek.“

„Ty máš sestru? A jak se jmenuje?“

„Ailé.“

„Moje nejstarší sestra se jmenuje Mailé.“

„Ano, já vím.“

„Ty to víš?“

„Ano, maminka na ni volala, když jsme přišli.“

„A odkud jste přišli?“

„Ne příliš zdaleka.“

„A kam jdete?“

„Domů.“

„Já jsem ještě nikdy nikde nebyla. Jenom doma.“

„Jsi šťastná, Nef.“

„A proč?“

„Protože máš domov.“

„Ale vždyť ty ho máš taky.“

„Ano, mám.“ Princezně se sevřelo hrdlo, do očí se jí derou slzy.

Polkla je, usmála se a podala děvčátku ruku.

„Pojď, Nef, sedneme si do rohu na lavici a budeme si hrát s panenkami. Máš ještě nějaké?“

„Ne, jenom tuhle jednu.“

„To nevadí. Budeme ji učit mluvit.“

„Mluvit? A jak?“

„Jednoduše. Napíšu do písku obrázky a přečtu ti je. Ty ho přečteš po mně a to samé zopakuješ své panence. Ona se to naučí a bude ti

rozumět.“

„Jé, to se mi líbí! Tak pojď, at' se toho naučíme co nejvíc.“

Achnet je šťastná. Bude učit panenku malé Nef tak, jako učila svoji malou sestřičku u nich doma v paláci. Je tomu sotva několik dní, co princezna odešla z domova, přitom však má pocit, jako by od té chvíle uplynul celý věk. A teď leží na střeše pláteníkova domu a zítra pozná svůj nový domov. Vedle ní spí chlapec, který jí byl kdysi dávno souzený, a ona bez něj už nedokáže žít.

Sluneční bůh Re pomalu vyplul ve své zářivé bárce na každodenní pouť po nebi, když se Achnet a Maios rozloučili s dobrými lidmi a vydali se na další díl své cesty za štěstím.

„Vezmi si plášť, miláčku, rána jsou zde trochu chladná.“

„A co ty, Maiosi?“

„Mně není chladno. Mám přece tebe.“ Usmál se na ni. Rozpačitě sklopila oči a zapnula si plášť u krku. Dnes si ji přivede domů jako svoji ženu a pak... Kdoví, co bude dál.

„Maiosi, co myslíš, že řekne tvoje maminka, až nás uvidí?“

„Co by řekla? Bude překvapená.“

Dívka jde mlčky dál a přemýšlí. Je poněkud nesvá. Koutkem oka pošilhává po rameni řeky, které právě míjejí.

„Maiosi, já bych se potřebovala trochu umýt.“

„Vydrž, holčičko, už brzy budeme doma. Připravím ti příjemnou teplou koupel. A také si pořádně odpočineš.“ Sám už by potřeboval ze sebe něco smýt. Hrozba, která nad nimi neustále visí, vyvolává v jeho mysli napětí a narůstající neklid. Jak to, že je dosud nikdo nepronásleduje? Už dvě noci skoro nespal, úzkostlivě naslouchá zvukům šířícím se po okolí, ale nikde nic. Jeho srdce se chvěje při pomýšlení, že by... Raději ani nepomýšlet. On však moc dobře ví, že ta chvíle přijde. Brzy, nebo možná později, ale určitě přijde. Tím si je naprosto jistý.

„Maiosi, myslíš, že se bude maminka hněvat, až jí řekneme, že jsme utekli?“

„O tom nepochybuj.“

„Hm, to se tedy máme na co těšit.“

Musel se usmát.

„Já myslím, že to nebude tak hrozné.“

„Víš, už je to hodně dávno, co jsem viděla svoji maminku.“

„Já vím.“ Přikývl vážně hlavou. Na slavný pohřeb královny první velké

manželky si dobře pamatuje. Faraonova žena Merit byla žena velice krásná a moudrá, skutečná „paní velkého domu“. Svému manželovi stála vždy a ve všem věrně po boku a byla po celé zemi proslulá svou dobrotou a laskavostí. Egyptský lid ji miloval.

Krajina, kterou putovali, se příliš nezměnila. Pole zaplavená vodou, šťavnaté pastviny se stády dobytka, ostrůvky palem roztroušené po okolí a před nimi dlouhá cesta na sever. A stále nové a nové domky. A v jednom z nich...

„Achnet, jsme doma.“

Srdce se jí rozbušilo. Chytila chlapce za ruku. Doma! Obava z neznáma jí sevřela nitro. Rozhlíží se na všechny strany, je to zde stejné jako všude jinde, a přece trochu jiné. A možná, že i o něco hezčí.

„Tak jak se ti u nás líbí?“

Pochvalně se usmála.

„Je to tady moc hezké.“

Nejraději by už byla na dvorku. Chlapec si toho všiml. Vzal dívku za ruku a oba prošli obloukovitým otvorem ve zdi. Dvorek byl stejný jako u pláteníka, domek byl však menší. Schodiště na plochou střechu chybělo, pravděpodobně se skrývalo kdesi uvnitř. Chlapec došel k pootevřeným

dveřím a zavolal do nitra domku:

„Maminko!“

Poodstoupil kousek zpět a čekal. Netrvalo dlouho a z domku vyšla starší žena v bílém šatu. Když spatřila svého syna ve společnosti krásné ženy, překvapením vytřeštila oči.

„Maiosi! Co tu děláš?“

„Utekl jsem, maminko.“

„Ne, Maios neutekl, to já jsem utekla.“

„Co to povídáte? A kdo jsi, děvče?“

„Maminko, to je moje žena. Pojdme domů, všechno ti vysvětlím.“

Chlapec objal starou ženu kolem ramen a políbil ji. Pak natáhl paži k Achnet, a když mu podala ruku, přivinul dívku k sobě a poté všichni tři vešli do domku. Prošli maličkou předsíňkou s cihlovou lavicí na odpočívání a ocitli se v největší místnosti. Zde se jedlo, spalo i pracovalo. Vlevo na zadní stěně visela rohož, kterou byl zakryt vstup do další místnosti, otevřenou chodbičkou vpravo se vcházelo do kuchyně. Na podlaze z udusané hlíny ležela rákosová rohož, na které se jedlo, podél

pravé stěny pokoje bylo rozmístěno několik proutěných truhlic. V maličkém výklenku na zadní stěně pokoje mezi závěsem a chodbičkou do kuchyně stála soška ochranného boha zdejšího kraje. Figurka seděla na kamenném podstavci ve své svatyně a nezúčastněně přihlížela každodennímu životu místních obyvatel. Možná však, že se takto dívala zcela záměrně.

„Maminko, představuju ti svoji ženu, princeznu Achnet.“

„Cože?!“

Stará žena myslela, že sní. Když jí chlapec zopakoval slova o původu své ženy, nevěděla rozpaky co dělat. Zdali krásnou ženu v zaprášených šatech a s obvazy na nohou srdečně obejmout, nebo před ní padnout na kolena. Dívka to vyřešila za ni. Vzala užaslou ženu za lokty a pravila měkce:

„Maminko - mohu vám tak říkat? Jsem ráda, že vás poznávám.“

V tom okamžiku jí vytryskly slzy z očí. Matka vůbec nic nechápala. Maios jim oběma přispěchal na pomoc.

„Maminko, máš upečený chléb?“

„Mám, chlapče, před chvílí jsem jej dopekla. Posadte se, hned vám ho přinesu.“

Než mohl chlapec něco namítnout, zmizela žena v zadní místnosti a dřív, než se Achnet kolem sebe stačila pořádně rozhlédnout, byla zase zpátky a nesla s sebou ošatku s chlebem a džbán piva. Maios mezitím postavil na rohož čtyři hliněné misky a košíček čerstvých datlí.

„Odpust', Achnet, je to jen skromné pohoštění. Příště to bude lepší, vid', maminko?“

Žena se na chlapce i na dívku usmála, pak vzala ošatku s chlebem a nabídla jej dívce. Maios uchopil džbán a nalil do všech čtyř misek pivo.

Princezna vyjmula ze svého ranečku sošku bohyně Maat, postavila ji na rohož a položila před ni misku piva. Pak odlomila z bochníku kus chleba a nabídla jej bohyni spolu s několika kousky datlí. Pohladila sošku po hlavě a pak se teprve napila piva ze své misky. Nyní začal chlapec matce vyprávět svůj příběh a když skončil, pravila matka:

„A co tvůj otec, princezno?“

„Nejsem už princezna.“

„Achnet, tohle neříkej. Jsi princezna a vždy jí budeš.“ Chlapec uchopil dívku za ruce a políbil její dlaně.

„Až tvůj otec pro tebe pošle, budu nás bránit. I kdyby mě to mělo stát

život.“

„Tvůj život? Ne, to ne! Ty nesmíš zemřít! Nikdy!“ Princezně zaplálo oko, napřímila se a celá zrudověla. Maios sevřel její ruce ve svých dlaních a zadíval se jí do lesknoucích se očí.

„Nikdy se tě nevzdám, Achnet, nikdy tě neopustím. Ať se stane cokoli.“ Objal ji a políbil na čelo a na ústa. A v tu chvíli dva dobří lidé - faraonova dcera a rolník Maios - spojili navždy své životy. Tak, jak si to kdysi tatíček Re přál.

18. Pokoj za závěsem

Dnešní večeře byla skvělá. Maiosova maminka se opravdu snažila. Chlebové placky plněné vařenými fazolemi, ochucené česnekem a řádně promaštěné princezně náramně zachutnaly. K tomu čerstvá zelenina a výborné domácí pivo, inu večeře jak má být.

Když bylo po večeři, ohlížela se princezna, kde by se mohla umýt. Venkovský domek nebyl ani z tisícinou vybaven tak, jak tomu byla zvyklá doma v paláci, přesto si mohla dopřát příjemnou večerní koupel. Posloužily k tomu kamenné necky umístěné na dvorku za rohem, v případě potřeby používané buď jako nádoba na praní anebo vana na koupání. I když se obě činnosti zpravidla odehrávaly u řeky, necky byly rovněž často využívány.

Achnet si s menšími rozpaky prohlíží kamennou nádobu na dvoře. Před malou chvílí do ní společně s Maiosem nalili několik věder vody, kterou byli načerpat u vesnické studny. Princezna se při té příležitosti poprvé setkala s obyvateli vesnice - místními ženami. Čerpání vody zde bylo totiž odjakživa výhradně ženskou záležitostí. Achnet tuto zvyklost svým příchodem zcela nepochopitelně narušila, neboť dovolila, aby za ni vodu načerpal muž.

„Ty jsi tady, Maiosi?“

„Jak vidíš.“ Chlapec se ani na okamžik nezastavil ve své činnosti. Malá, líbezně se usmívající žena v něm rázem vyvolala představu neodbytné mouchy.

„Vzal sis pomocnici?“

Zprudka se na ni obrátil.

„Hleď si svého, Šatete“

„Já jenom, že jsem ji tu ještě neviděla.“ Žena si s bezelstným úsměvem prohlížela neznámou dívku. Princezna mlčela, nepříjemný pocit, který

v ní žena vzbudila, však potlačit nedokázala.

„Pojď.“ Maios si postavil na levé rameno vysoký džbán plný vody, objal Achnet kolem pasu a políbil ji na tvář. Princezna uchopila oběma rukama menší džbán a přitiskla si jej k hrudi. Sklidila za to další posměšné pohledy místních žen. Džbány s vodou se totiž nosily na hlavě nebo na rameni, což ovšem Achnet nevěděla.

Ušli sotva několik kroků, když se Maios ozval.

„Nehněvej se na ni, Achnet. Je to prostá venkovská žena. Nemyslí to zle.“

„Já se nehnevám.“ Dívka lehce našpulila rty. Džbán s vodou je těžký. Přitiskla si jej pevně k hrudi a statečně ho nese. Mohla by se jít vykoupat k řece, ani za nic by to však neudělala. Jak je to všechno těžké... I ten džbán.

„Mám ti pomoci?“ Chlapec vidí, že dívka zhluboka oddychuje.

„Ne, ne, zvládnou to sama.“ Podívala se na něj a usmála se. Jak lehce nese těžké břemeno na svém rameni. Jako by nenesl vůbec nic. Znovu se zamyslela. Co bude dál? To dosud nikdo neví. Možná však, že odpověď na sebe už nenechá dlouho čekat.

Když přišli domů, postavil Maios na ohniště hluboký kotel a přelil do něj vodu z velikého džbánu. Menší džbán postavili do rohu kuchyně. Za chvíli byla voda v kotli horká a princezna tedy mohla začít s přípravami na večerní koupel.

Maminka jí dala kus natronu na namydlení, plátěnou osušku a také jí věnovala jedny své šaty z bílého lnu. Voněly čistotou a svěžestí.

Koupel je připravená a princezna se rozpačitě rozhlíží, kam si má odložit svoje šaty. Trochu se stydí. Maios její rozpaky rychle rozptýlil. Postavil k neckám malou kamennou stoličku a pravil:

„Tady tě nebude nikdo rušit, miláčku. Sednu si za roh a budu hlídat. Kdybys něco potřebovala, zavolej.“

„Děkuji ti, Maiosi.“ Vděčně se na něj usmála. Pomáhá jí jak může.

Po koupeli se princezna cítila jako znovuzrozená. Oblečená do šatů od Maiosovy maminky vešla do domku a s tlukoucím srdcem čekala, až se dozví, kde bude spát. Chlapec její další rozpaky dobře viděl. Přistoupil k zakrytému otvoru ve zdi a odhrnul závěs.

„Zde je tvůj pokoj, Achnet.“

„A kde budeš spát ty?“

„Tady.“ Ukázal rukou do kouta před pokojem. Okamžitě se v ní všechno vzepřelo.

„To přece nemyslíš vážně.“

„Myslím to vážně. Ale pokud by sis přála něco jiného...“ Srdce se mu prudce rozběhlo.

„Ano, přeju si. Chtěla bych, abys spal se mnou.“

Objal ji v pase a něžně políbil.

„Achnet, jsi moje štěstí.“

Lehounce se zachvěla, tělem jí znovu projel tentýž impuls, jako kdysi v jeho cele u nekropole.

„A kde bude spát tvoje maminka?“

„Přece tady, v pokoji.“ Ukázal rukou k protější stěně místnosti. Nebyla si jistá, jestli tam viděla lůžko už dříve, nechtěla však o tom hovořit.

„Přijdu za chvíli, miláčku. Jdu ještě pomoci mamince se zátopem na zítřka. Udělej si zatím pohodlí.“

Kývla nepatrně hlavou. Když Maios odešel, zdvihla Achnet z rohože sošku bohyně Maat a plášť, který ležel vedle ní, a vstoupila do malé místnosti za závěsem. Vlevo stála dřevěná lavice na ukládání věcí, vpravo za stěnou se skrývalo lůžko z rákosových rohoží, které bylo přikryté několika kusy bílého plátna. Větrací otvor vlevo u stropu zajišťoval proudění vzduchu. Nic jiného v místnosti nebylo. Achnet postavila na lavici sošku, vedle ní položila plášť, sedla si na zem a opřela se zády o zeď. Složila ruce do klína a zavřela oči. Ticho, rozlévající se kolem ní, ji záhy ukolébalo k spánku.

„Achnet!“

Ve vchodu do ložnice stál Maios. Měl na sobě čistou bederní roušku, vlasy se mu po umytí leskly.

„Není ti nic?“

„Ne ne, asi jsem usnula.“

„Promiň mi to zdržení, byl jsem se ještě vykoupat v řece.“

Sedl si vedle ní a vzal ji za ruku. Smutně se na něj usmála.

„Víš, takhle jsem si svoji svatbu nepředstavovala.“

„Tohle přece není svatba.“

„Ne? A co je to?“

„Ten nejkrásnější sen o štěstí, který se nám splnil. Jsme spolu, Achnet.“

Něžně ji objal a políbil na rty. Přitiskla se k němu a zhluboka dýchá. Chce si co nejdéle vychutnat krásný okamžik, okamžik nejhlubšího štěstí, na který nikdy nezapomenou. Touží být s ním, v jeho nejbližší blízkosti. Už nemohl déle čekat. Uchopil ji do náruče a přivinul k sobě. A když bílý šat sklouzl z jejich těla, rozzářila se na nebi první hvězda a šťastná Achnet skryla svou tvář pod rouškou z Maiosových vlasů.

19. Matčina píseň

„Maiosi, mě moc bolí břicho! Nevíš proč?“

Achnet seděla na lůžku opřená zády o zeď a držela se za břicho. Tvář měla zkřivenou bolestí. Chlapec si sedl vedle ní a vzal ji za ruku.

„Bolí tě břicho? Tak to bude nejspíš tím přechodem z jedné stravy na druhou. Co jsi jedla u vás v paláci?“

„Polévku, pečené maso, hlavně drůbež, medové koláčky, dušené fíky, datle, hrozny a také mléko.“

„Pak se tedy není čemu divit. Naše strava je pro tebe hůř stravitelná, my jíme hlavně hodně zeleniny a chleba. Ale neměj strach, ono to brzy přejde. Seženu ti kus dobrého masa, aby se ti ta zelenina lépe zažívala.“

„Jsi hodný, Maiosi, děkuji ti. Všechno, co mi dáš, mi bude chutnat... Au! To to bolí! Nejsm těhotná?“ Dívce se nápadně rozšířily oči.

„Ne, Achnet, nejsi,“ usmál se. „To je opravdu jenom tou stravou. Řeknu mamince, aby ti uvařila odvar na zažívání.“

„Díky, Maiosi. Já se tak stydím.“

„Nemáš za co. Je to naprosto přirozené.“

Chlapec pohládl dívku po čele a vstal.

„Donesu ti studený obklad na břicho.“

Dívka přikývla. Překulila se na bok a stočená do klubíčka pozorovala protější zeď. Křečovitá bolest v útrokách se poněkud umírnila. Princezna zavřela oči a poslouchala zvuky a hlasy nesoucí se z místnosti za závěsem. Zřejmě na chvíli usnula, protože náhle zaslechla kroky - do ložnice vešel Maios s hrnečkem v ruce a složeným šátkem přehozeným přes ruku.

„Maminka už měla pro tebe odvar přichystaný. Nejspíš si všimla, jak ti u večeře dobře chutnalo. A také ti nesu obklad. Dej si ho na břicho.“

„Děkuji ti, Maiosi. Jsi tak hodný a máš moc hodnou maminku. Už se nedivím, že jsi za ní tolik spěchal.“

Chlapec neodpověděl. Jen jeho oči se usmívaly, neboť byl šťastný.

„Achnet, chtěl bych pro tebe umřít.“

„Děláš mnohem víc, Maiosi. Žiješ pro nás. Pro mě - a pro maminku.“

A zatímco Achnet pomalu přivyká životu na venkově se všemi jeho krásami i strastmi, v královském paláci se chystá veliká věc. Mocný faraón rozhodl takto: Okamžitě zahájit pátrání po princezně Achnet

a uprchlém vězni. Ono to vlastně žádné skutečné pátrání nebude, pátrat se bude pouze ve spisu vrchního písaře královské nekropole. Ten spis už tu jednou byl. Nyní bude třeba do něj nahlédnout znovu a zjistit jediné - bydlíště uprchlého rolníka Maiose. Není totiž pochyb o tom, že utekl domů. I s princeznou. Jakmile budeme vědět, kde bydlí, vyšleme oddíl ozbrojených mužů, kteří toho ničemu dopraví zpátky do vězení. Jenže - co princezna? Určitě se postaví na jeho stranu, bude ho bránit. Král zná dobře svou dceru. Princezny se nesmí nikdy dotknout! Na čele mocného vladaře země egyptské se prohloubila ustaraná vráska. Nemáme to vůbec jednoduché. To tedy opravdu ne.

Během příštích okamžiků byl do řemeslnické osady u pyramidy vyslán rychlý posel s úkolem doručit vzkaz vrchnímu písaři královské nekropole, dále byl vybrán oddíl mužů z královské policie, který povede vezír, na loď byla dopravena pohodlná nosítka pro Její Výsost a pro toho uprchlíka - co pro něho vlastně přichystáme? To v tuto chvíli neví ani samotný faraón.

Po maminčině odvaru bolesti v bříšku ustoupily, Achnet se tedy může jít na chvíli projít. Nepůjde daleko, jenom kousek za dům ke kozímu chlívku. Stará dobrácky vyhlížejí koza zrovna odpočívala. Když spatřila přicházející dívku, vstala a radostně zamečela. Princezna jí podala kousek dobrého zeleného sousta a podrbala ji pod bradou. Koza sousto s vděkem přijala a dožadovala se hlasitým mečením dalšího. Princezna její žádosti vyhověla a poté se vrátila zpět do domku. Ještě než vstoupila do předsíně, uslyšela matčin měkký, líbezný hlas. Otevřela tiše dveře a vešla dovnitř. Matka seděla na nízké stoličce v rohu místnosti a na klíně měla hlavu Maiose, který jí klečel u nohou. Hladila syna po vlasech a se zavřenýma očima zpívala. Achnet za sebou neslyšně zavřela dveře a usedla na zem vedle jídelní rohože. Dívala se na matku a na chlapce a náhle měla pocit, jako by tu píseň už někde slyšela. Nemohla si však vzpomenout, kdy to bylo. Píseň neměla slova, jenom nápěv, byla měkká a velmi blízká. A tu dívce vytryskly slzy z očí. Už ví, kdo tu píseň kdysi zpíval. Pod rouškou slz viděla, jak matka kývla rukou. Žena, aniž otevřela oči, vycítila, že dívka pláče a zavolala ji k sobě. Princezna vstala a šla k ženě. Klekla si vedle Maiose a položila matce hlavu do klína. A ihned ucítila matčinu dlaň, která jí začala hladit. Cítila její teplo a vnímala laskavý dotek. Píseň se nesla pokojem a zůstávala v prostoru kolem nich. Každé její slovo, každá hláska,

kteřá se rodila v ženině srdci a ústech, naplňovala dávný odkaz minulosti. Achnet té písni rozumí. Jsou to slova matky, která prosí bohy, aby ochránili její děti, neboť je miluje a nechce je nikdy ztratit.

„Maminko.“

Princezna skrápí slzami ženin klín. A matka hladí dál své děti po vlasech a zpívá jim píseň kterou znají všichni lidé na celém světě. Zpívá matčinu píseň.

20. Na obou březích

„Achnet, pojďme se projít. Chci ti něco ukázat.“

„A kam to bude?“

„Uvidíš, nech se překvapit.“

Achnet položila na zem ošatku plnou lupení, které natrhala pro kozu, utřela si ruce do utěrky a uhladila si vlasy.

„Tak pojďme.“

Maios vzal dívku za ruku a oba společně prošli obloukovitým otvorem ven ze dvora. Vydali se po cestě kolem domků směrem, kterým sem před nedávnem přišli, až došli na konec vesnice. Za posledním domkem odbočili vpravo a dali se na západ k řece. Cesta se vinula podél bažinatých pastvin, na kterých se pásala stáda dobytka. Stáda patřila panovníkovi, stejně jako všechna půda. Achnet je velmi bohatá nevěsta, nyní však nemá skoro nic. A přece je bohatá. Má svoji velkou lásku, a ta ji činí nejbohatší ženou na světě.

„Hej, Maiosi, jak se vede?“

Vousatý pastýř zamával na Maiose pastýřskou holí. Chlapec mu odpověděl mávnutím paže.

„Promiň, Achnet, hned jsem zpátky.“

Maios se vydal spěšně k pastýři a v příštím okamžiku se s ním o něčem živě domlouval. Muž mu ve stručnosti cosi tajuplného sdělil, poté ho poplácal po rameni a hlučně se zasmál. Maios mu poděkoval a vrátil se k dívce.

„Přítel mi poradil, jak nejlépe ulovit divokou kachnu. Tady v okolí bažin je spousta ptáků. Nikdy jsem je sice nelovil, ale už vím jak na to. Budeš mít dobré maso, Achnet.“

Dívka se vděčně usmála.

„Jsi hodný, Maiosi, děkuji ti.“

A pak šli spolu dál směrem na západ, až se před nimi objevil obrázek polí zaplavených rozvodněnou řekou. Orná zem, v době setby a zrání pečlivě rozdělená do úhledných políček, slévala se nyní v jedinou souvislou plochu, pod kterou bylo možno tušit vrstvu úrodné půdy. Maios a Achnet spolu hleděli mlčky na zaplavená pole, na řeku vinoucí se do dálky a na odraz slunečních paprsků v kalné vodě. Chlapec vzal dívku za ruku a jemně ji stiskl.

„Tak už víš, co mi můžeš dát, aniž to sama máš?“

„Vím. Nový život.“

Kývl hlavou na znamení souhlasu.

„Pojď, ukážu ti ještě něco. Musíme ale přes řeku na opačnou stranu.“

Šli spolu zpátky cestičkou podél vesnice, za posledním domkem odbočili vlevo a po necelé půlhodině chůze došli k malé zátoce u řeky. Zde bylo uvázáno velké množství malých i větších lodiček. Maios do jedné z nich vstoupil a podal dívce ruku. Když nastoupila, odvázal lano, vzal do ruky vesla a začal veslovat. Musel si přitom počínat velice opatrně, neboť proud je strhával s sebou a i když řeka v těchto místech nebyla příliš prudká, bylo třeba nejvyšší opatrnosti, aby se bez úhony dostali na protější stranu. Když se loďka dotkla břehu, dívka vystoupila a uchopila lano, které jí chlapec podal. Poté Maios uvázal lano ke kmeni datlové palmy, vzal dívku za ruku a oba se společně vydali na další cestu. Na západním břehu řeky začínala písečná pláň, na které se nacházel místní hřbitov. Krajina kolem byla hustě poseta nízkými pahorky z navršeného kamení, nápadně připomínajícími tvar pyramidy. Maios vedl dívku podél hřbitova, až došli ke dvěma pahorkům ležícím těsně vedle sebe. Chlapec se zastavil.

„Tak jsme tady. Chtěl jsem, aby tě otec i bratr viděli.“

Achnet se dívala na oba kamenné pahorky, pohlížela z jednoho na druhý a pak přikývla.

„Který z nich je bratr?“

„Ten vpravo.“

„A kde má tvoje vlasy?“

„Na prsou. Aby ho mohly chránit.“

Znovu přikývla. Sedla si na zem mezi hroby, pohladila dlaněmi oba kamenné pahorky a pak natáhla k chlapci paži. Když usedl vedle ní, vzali ho za ruku.

„Myslíš, že jim nebude vadit, že já... že my...“

„Jistěže jim to nebude vadit.“

„Hm.“

Otočila k němu hlavu.

„Ale jak to můžeš vědět?“

„Vím to. Protože je oba moc dobře znám.“

Usmála se.

„Tak já se budu snažit.“

Pohládl jí po hlavě a políbil na tvář.

„Zůstaň vždy taková, jaká jsi, Achnet.“

Stiskla mu ruku a podívala se mu do očí.

„Zůstanu, Maiosi. Slibuji. Před zraky tvého otce i tvého bratra i před tvými zraky, Maiosi slibuji.“

21. Návrat do paláce

V peci se rozhořel oheň. Maminka časně ráno nadrtila na kamenném mlýnku obilí, Maios přichystal suchý zátop, bude se péct chleba. Princezna už ví, jak se z poloupečeného chlebového těsta dá kvasit pivo a nyní se bude učit péct chléb. Bochníčky už pěkně kynou na dřevěné desce, Achnet si může jít na chvíli odpočinout.

Princezna vyšla před dům a posadila se na zem vedle dveří. Maios v koutě dvora opravoval a čistil rádlo. Co nevidět začnou polní práce. Je třeba dát do pořádku náradí, přichystal osivo, připravit se na novou setbu. Zrovna teď měl být na stavbě pyramidy a pomáhat při tvorbě farao- nova veledíla. A zatím tu sedí doma na dvoře a neví, co bude dál. Tiše si povzdechl.

„Maiosi, tak mě napadlo - co asi dělá tatínek?“

„Tatínek? Inu, to nevím. Má mnoho starostí.“

„Ráda bych věděla, jak se mu daří.“ Dívka hledí zamyšleně do země.

„Neboj se, určitě je v pořádku. Má všechno, co potřebuje.“

„To ano, ale... Víš, já jsem ho vlastně oklamala.“

„Ne, Achnet, neoklamala. Jednala jsi pouze tak, jak ti tvoje srdce radilo. Jsem rád, že jsi je poslechla.“

„Já také, Maiosi.“

Díval se na ni, jak sedí na prahu jejich domu, a jeho srdce se smálo a plakalo zároveň a nevěděl proč.

„Tak já jdu upéct ten chleba.“

Vstala a protřepala si sukni. Usmál se na ni. Běž, má drahá. Dokud je čas.

Domem zavoněl chléb.

„Maiosi, pojď se podívat, jak se mi povedl.“

Dívka vyhlédla do chodbičky. Maios v místnosti nebyl, zřejmě vyšel na dvorek. Otočila se zpět k ohništi. Maminka zrovna kladla na dřevěnou desku další upečený bochník. Dívka vykročila k peci, náhle se však zastavila. Nevěděla, proč to dělá. Otočila se a vyběhla do chodbičky. Proběhla místností a prudce otevřela dveře na dvůr. Uprostřed hloučku ozbrojených mužů klečel Maios s rukama spoutanýma za zády. Vlasy měl rozčuchané a tvář zkřivenou bolestí. Nebylo pochyb o tom, co se tu před chvílí stalo. Boj trval jen několik okamžiků, o to víc však byl

dramatičtější. Dívka vykřikla a vrhla se k chlapci, vojáci museli ustoupit. Stačilo málo a zajatec mohl být odveden. Nestihli to.

„Jak se odvažujete!“

Princezna vrhla plamenný pohled na skupinu ozbrojených mužů a zdvihla chlapce ze země. V tom okamžiku vyšla Maiosova matka ze dveří. Když spatřila svého syna ve společnosti ozbrojených mužů a s rukama spoutanýma za zády, vrhla se s výkřikem k němu.

„Upokojte se, maminko. Všechno je v pořádku.“

„Jak se mám upokojit, když můj syn je pokládán za zločince?“

Matka držela syna za ruku a s bolestným výrazem ve tváři upřela zoufalý pohled na dívku. Princeznou ten pohled projel jako ostrý šíp.

„Z rozkazu Jeho Veličenstva tento muž musí být ihned odveden do královského vězení a znovu vyslechnut.“ Vezír jakožto velitel celé akce se nemíní vzdát.

„Já však nedovolím, abyste s ním takto zacházeli. Je pod mojí ochranou. Rozvažte ho.“

„Vaše Výsosti, to není možné. Je to nebezpečný uprchlík.“

„Maios není žádný uprchlík. Je to svobodný člověk, který byl neprávem uvězněn. Rozvažte jej.“

„Vaše Výsosti, v tomto případě...“

„Se vůbec nic nezmění. Tento muž je pod mojí ochranou. Chci slyšet vůli vládce z jeho vlastních úst. Půjdeme k mému otci společně. Jak se daří mému otci, vezíre?“ Hlas jí náhle zjhl, oči se lesknou. Tatínek...

„Jeho Veličenstvo, váš otec, je v pořádku. Těší se na vás. Chce vás vidět živou a zdravou.“

Princezna přikývla. Stěží zadržovala slzy.

„A malá Ajlé?“

„Je rovněž v pořádku. A ptá se, kdy přijdete.“

Dívka stiskla černovlasému chlapci ruku.

„Rozvažte mého muže. Je nevinný. Já i on půjdeme do paláce za mým otcem. Chci jej vidět. Nosítka nepotřebuji, půjdeme pěšky.“

„Ale Vaše Výsosti...“

„Stane se tak, jak jsem řekla. Do nosítek posadíme moji malou bohyni Maat a já a můj muž ji budeme doprovázet. Jenom tak odejdeme.“

Dívka objala chlapce pravou paží kolem pasu a druhou ruku mu měkce položila na levé nadloktí. Vztyčila hrdě hlavu a semkla pevně ústa na důkaz svého konečného rozhodnutí. Vezírovi nezbylo nic jiného, než

uposlechnout.

V malé místnosti za závěsem se princezna Achnet připravuje na další důležitý krok svého života. Do uzlíčku svázala zlatý uzel života anch, obula si své zlaté sandály a oblékla temně zelený plášť. Do ruky uchopila sošku bohyně Maat a rozhlédla se po místnosti. Oči se jí zalily slzami. Vyšla z ložnice a spatřila matku se synem. Stáli uprostřed pokoje v těsném objetí a loučili se spolu.

„Neboj se, maminko, všechno dobře dopadne.“

„Já se nebojím, mám jenom trošku strach.“

„To já také,“ zašeptal s úsměvem chlapec. Matka se rovněž usmála. Princezna přistoupila blíž a podala matce ruku.

„Nebojte se, maminko. Vašemu synovi se nic nestane.“

„Já vím. Dobře se oba opatrujte. Budu na vás moc myslet.“

Stará žena princeznu objala, políbila ji na čelo a pevně ji k sobě přitiskla. Z očí jí vyhrkly slzy.

„Přijdeme brzy, maminko. Slibuji.“

„Budu na vás čekat.“ Žena se přes slzy usmála. Princezna povzbudivě přikývla.

„A uděláte nám zase chlebové placky s vařenými fazolemi? Už jsem si na ně zvykla. Jsou moc dobré.“

„To víš, že udělám, dceruško.“

Princezna stiskla matce ruku.

„Tak my jdeme.“

Malá soška bohyně Maat zaujala své místo ve zlatých nosítkách. Jak je maličká, pomyslela si Achnet. Skoro ji není vidět. A právě proto potřebuje tak mocnou ochranu.

Neobvyklý průvod se pomalu vydal k řece do míst, kde kotvila královská loď. Princezna se ani na okamžik nevzdálila od svého muže, její obavy o Maiosovo bezpečí byly však naštěstí úplně zbytečné. Přesto pro jistotu zůstávala v jeho blízkosti. Co kdyby...

Cesta proběhla bez nehod. Za necelou hodinu jízdy dorazila loď ke břehům sídelního města Rychlý posel běžel ihned do královského paláce oznámit zprávu o příjezdu faraonovy dcery č uprchlého rolníka. Maiose a Achnet čeká další etapa jejich putování za štěstím, tentokrát před vladařským trůnem.

22. Před tváří bohů

„Vaše Výsosti, Jeho Veličenstvo vás očekává.“

Princezna stiskla černovlasému chlapci ruku a oba společně vstoupili do audienční síně. Prošli za naprostého ticha širokým a dlouhým sálem, jehož strop pokrytý malbami nočního nebe se spoustou hvězd podpíraly mohutné kamenné sloupy, a stanuli před králem. Faraón a jeho žena seděli na trůnech a očekávali příchod uprchlíků. Maios a Achnet současně poklekli, chlapec sklonil hlavu. To je tedy on, pomyslel si. Její otec. Ještě nikdy neměl Maios příležitost setkat se tváří v tvář s mocným faraónem. Postava krále, jeho pronikavý pohled a celé vzezření působily na chlapce velmi důstojně. Maios necítil strach, pouze jakousi bázeň způsobenou vážností situace, zároveň však pociťoval něco, co jej naplňovalo vnitřní vyrovnaností, klidem, jistotou a bezpečím. Přísnost, ale i laskavost, která z panovníka vyzařovala, dávala královi osobě charakter nejvyšší dokonalosti.

„Vstaň, dcero, nemusíš přede mnou klečít.“

„Otče, jestliže klečí můj muž, budu klečít i já.“

„Ty se chceš protivit mé vůli?“

„Nikoli tvé vůli, otče, ale tvému hněvu, který tě zbavuje vůle učinit rozhodnutí. Tvé srdce je srdcem boha Re. Ať tedy ono rozhodne, co se má stát, a já jeho rozhodnutí přijmu. Taková je vůle bohů.“

„Hovoříš o vůli bohů? Nemůžeš ji znát, tu znám jen já.“

„Ano, otče, ale vůle bohů byla dána všem. A ten, kdo jí nenaslouchá, sám sebe odmítá. Odpusť mi má slova, otče, ale tvé přání nemohu vyplnit.“

Zhrozil se mocný faraón. Jeho oči se hněvivě upíraly na dvě klečící postavy, z nichž jedna byla jeho dcera a druhá - nepřítel. Či snad ne? A zamyslel se nad krutostí lidského osudu, který jednomu bere všechno a druhému nedává nic. Prosil potají bohy, aby mu pomohli.

„Achnet!!“

Do síně vtrhla se svojí nezkrotnou živostí malá Ajlé. Proběhla sálem a nehledíc na vážnost situace a celé shromáždění vrhla se své sestře kolem krku a pevněji objala.

„Ajlé! Sestřičko moje!“

Slzy štěstí vytryskly z očí obou dívek a naplnily královo srdce svěžím

a očišťujícím pramenem. A v jeho oku se usadila kapička životadárné vláhy. I bohové někdy pláčou ...

„Ty jsi ten Maios?“

Děvčátko, aniž pustilo svou sestru z objetí, upřelo zrak na klečícího hochu.

„Ano.“ Zvedl hlavu a podíval se dítěti do očí.

„Kdo ti dovolil mluvit?“ Faraón se hněvivě napřímil.

„Odpusťte, Vaše Veličenstvo.“ Chlapec znovu sklonil hlavu.

„Tvé jednání je neodpustitelné.“

„Otče, já...“

„Utiš svá ústa, dcero. Budeš hovořit za chvíli. Vaše provinění musí být potrestáno. Nyní mluv ty, který si nezasloužíš našeho pohledu. Mluv a ospravedlň své jednání.“

Chlapec pootevřel ústa, když vtom se opět ozvala Achnet.

„Otče, dovol mi promluvit. Sama ti vše vysvětlím.“

„Dobrá, mluv tedy první.“

„Otče, Maios je nevinen. To já jsem uprchla z paláce, já jsem jej osvobodila z vězení, kde byl krutě vyslýchán. To kvůli mně snášel všechna příkoří. Urči mi trest a já jej přijmu. Prosím, Maiose netrestej. Je nevinný.“

„Posouzení viny či nevinny ti nepřísluší, dcero. To rozhodnu já. Nyní mluv ty.“ Král pokynul Maiosovi. „Pověz nám, co jsi zamýšlel po svém odchodu z vězení.“

Maios odpověděl bez rozmýšlení.

„Vaše Veličenstvo, chtěl jsem pomoci princezně Achnet, neboť mi také pomohla. Chtěl jsem se o ni postarat, protože ji miluji.“

Král pokýval hlavou.

„Vstaň, dcero, vstaň i ty.“ Vládce pokynul oběma klečícím, kteří ihned uposlechli.

„Rozhodl jsem takto: Nebudu tě trestat, dcero. Potrestala jsi se sama. Zvolila sis život, jaký nyní žiješ. Rolníka Maiose trestat nebudu, neboť se ničím neprovinil. Nyní si, dcero, dobře rozmysli, co mi odpovíš. Máš osud ve svých rukou. Dávám ti dvě možnosti. Buď zůstaneš v paláci jako královská dcera a budeš žít tak, jak jsi žila před svým útekem, anebo se vrátíš na vesnici jako žena rolníka Maiose. Nu, rozmyslej dobře.“

„Nemám si co rozmýšlet, otče. Chci žít s Maiosem jako jeho žena. Odejdu s ním.“

Sál vydechl úžasem. A tu si Achnet vzpomněla. Sňala ze svého opasku malý raneček, rozvázala uzel a raneček si položila na dlaň. Odkryla všechny čtyři cípy šátku, do něhož byl raneček zabalen, a přistoupila blíž k otci. Na její dlani ležel bochníček chleba.

„Přinesla jsem ti dárek, otče. Sama jsem jej upekla. Ochutnej, je moc dobrý.“

Faraón vstal z trůnu a šel blíž k dceři. Natáhl ruku a chléb od ní přijal.

„Děkuji ti, dcero.“ Jejich oči se setkaly. Byl to jen nepatrný okamžik, který rozhodl vše.

Král Chalidomer usedl na trůn a pronesl zvučným hlasem:

„Poslyšte moje rozhodnutí. Princezna Achnet se stane budoucí královnou egyptské země. Ten, koho si zvolí za svého muže, bude jejím manželem. To je má vůle.“

Přítomní poklekli, aby vzdali čest svému vládcovi a budoucí královně. Achnet se zhluboka nadechla, poté se uklonila svému otci a pravila:

„Děkuji ti, otče, z celého srdce. Budu vždy chránit a zachovávat zákony maat - zákony pravdy, práva a spravedlnosti a řídit se jimi. Budu dbát o blaho našeho lidu a naší země a sloužit všemu, co je dobré. Svého muže jsem si již zvolila. Je jím rolník Maios.“

S tlukoucím srdcem čekala princezna odpověď. Učinila vážné rozhodnutí. Jak je asi její otec přijme? Bude souhlasit? A co na to řekne Maios? Je na takové rozhodnutí vůbec připraven? A jak vlastně budeme žít dál? Skoro se zpotila, když si představila, co asi teď prožívá Maios. Přišlo to tak nečekaně...

„Tvé rozhodnutí, dcero, přijímám. A nyní mi odpověz ty, Maiosi: Chceš se stát manželem princezny Achnet, budoucí královny Egypta?“

„Ano.“ Téměř se mu roztřáslы nohy. Tohle tedy opravdu nečekal. Nedokázal si vůbec představit, co bude dál. Budoucnost je od této chvíle ještě víc vzdálená, a přesto ji vidí jak na dlani. Jeho milovaná Achnet a on. Znovu si představil místnost za závěsem, tam doma... Kde budou vlastně doma? A jak budou žít? Všechno je tak složité. Oni si však poradí. Vždyť na to nejsou sami a hlavně - mají jeden druhého.

„Dobrá. Nechť se naplní vůle bohů.“

Král a jeho žena vstali z trůnu, přítomní opět poklekli. Vladařský pár pomalu odcházel z audienční síně. Když faraón míjel budoucí královskou dvojici, na okamžik se zastavil, upřel pronikavý zrak na Maiose a pak vážně pravil:

„Co chceš nyní dělat?“

„Vaše Veličenstvo, půjdu tam, kde jsem své dílo opustil. Chci je vidět.“ Skoro se mu roztrásl hlas. Věděl však, že mluví pravdu, a proto necítil strach.

Faraón kývl nepatrně hlavou. A možná, že se i přátelsky usmál.

„Má dcera bude mít dobrého muže.“

Když král a jeho žena odešli, vzali se Achnet a Maios za ruce a pomalu se vydali na cestu královským palácem. Malá Ajlé si vymínila, že půjde mezi nimi. Vzala každého z nich z jedné strany za ruku a vesele si cestou poskakovala. Princezna a černovlasý chlapec se na sebe letmo podívali. Oba si vzpomněli na jejich první polibek v osadě řemeslníků u pyramidy. Jak je to všechno dávno. Nebo není?

„Vaše Výsosti, pojďte, prosím, budeme sklízet hračky.“

Chůva, která šťastnou trojici provázela, věděla dobře, proč to říká. Ti dva chtějí být teď spolu určitě sami.

„Ale já nechci sklízet hračky, nebaví mě to. Chci být s Achnet a s Maiosem.“ Malá princezna se maličko zamračila.

„Jen běž, Aj, a poslechni chůvu. Chůva se musí poslouchat, stejně jako tatínek a maminka.“

„A musím?“ Princeznička upřela na sestru široce rozevřené oči, jako by jimi chtěla zdůraznit svoji otázku.

„Ano, musíš. Protože chceš.“ Princezna kývla vážně hlavou a pohládila děvčátko po vlasech.

„Tak dobře. Ale potom za vámi přijdu.“

„My přijdeme za tebou, Aj. Ukážeš Maiosovi, kde bydlí tvoje hračky.“

„A budeme si s nimi hrát?“

„To víš, že budeme. Vždyť už se na to všichni moc těšíme.“

„Tak já jdu, ale přijďte brzy.“

Holčička vzala chůvu za ruku a odcházela s ní k Domu princezen. Na konci chodby se otočila, zamávala těm dvěma na pozdrav a rozběhla se ven. Chůva jenom zavrtěla hlavou. Dítě, cožpak ti nikdy nevysvětlím, že jsi královská dcera?

Achnet a Maios spolu došli do otevřené síně s výhledem na zahradu, posadili se na kamennou lavičku a uvolněně vydechli. Usmáli se na sebe a zadívali se jeden druhému do očí. Chlapec pohládl dívku po tváři a vzal ji za ruku.

„Jsi hodná, Achnet. Mám tě rád.“

„Já tě mám také ráda, Maiosi.“

Pohladila ho po vlasech a objala rukama kolem ramen.

„Máš tu nejkrásnější korunu na světě. Vyrostla s tebou, žije s tebou, máš ji rád. Jsem ráda, že jsi takový, jaký jsi.“

„Víš, něco ti řeknu. Nechtěl bych být faraón.“

„A proč?“

„Protože je to příliš složité a zodpovědné.“

„To máš pravdu, ale někdo to dělat musí.“

„V tom máš zase pravdu ty.“

Na chvíli se odmlčel a zadíval se do zahrady. Možná si na něco vzpomněl. Možná však, že na to dosud nepřestal myslet.

„Achnet, pojďme na stavbu.“

„Na stavbu? A proč?“

„Slíbil jsem jí, že se vrátím.“

„Slíbil? A komu?“

„Přece otcově pyramidě. Chci říct - pyramidě tvého otce.“

„Ach tak. A já už myslela...“ Ulehčené si oddychla.

„Achnet, co si to o mně myslíš?“ Naoko dotčeně se ohradil. Vzápětí se však smířlivě usmál a políbil dívku na ústa.

„Promiň, Maiosi, omlouvám se. Ale pověz mi - kdy jsi jí to slíbil?“

„Tu noc, kdy mě odváděli do vězení. Díval jsem se za ní a cítil jsem stesk. Sám nevím proč.“

„Já vím proč. Ona byla prvním styčným bodem naší lásky. Skládal jsi ji kámen po kameni. Miloval jsi ji. A miluješ ji dosud.“

Chlapec mlčel a jeho oči říkaly, že dívka má pravdu.

„Achnet, pojďme za ní. Ale nejdřív ze všeho pojďme za Ajlé.“

„Pojďme.“

Když princezna vystoupila ze zlatých nosítek (Maios do nosítek odmítl vstoupit a šel raději pěšky), dali se oba písečnou plání k úpatí rozestavěné pyramidy. Princezna projevila přání kousek cesty se projít, nařídila proto nosičům, aby zastavili na okraji pouště. Denní směna na staveništi byla pomalu u konce, stavební ruch, v průběhu dne podstatně mohutnější, začínal pozvolna utíchat. Nikoli však v podzemí, kde raziči z nové směny dál hloubili dlouhé šachty a pohřební komory.

Achnet a Maios se zastavili u kamenného kvádrů ležícího při úpatí.

„Pamatuješ?“

Promluvila první. Stejně jako tenkrát. Usmál se, objal ji kolem pasu.

Pohladila ho něžně po vlasech a dotkla se dlaněmi jeho šíje.

„Jak je to dlouho?“

„Nevím, snad tisíc let.“

„Anebo možná ještě déle. Pověz mi, co sis tenkrát myslel, když jsi mě uviděl poprvé?“

„Chceš to vědět?“

„Ano, chci.“

„Tak tedy - že jsi moc krásná.“

„A nelžeš?“

„Nelžu.“ Sklopil oči a na okamžik se odmlčel.

„Víš, o tom se těžko mluví, už je to dávno, co jsem...“

„Já ti rozumím. Bylo to těžké, moc těžké. Ale ty jsi to dokázal. Jsi nejlepší muž na světě. A také nejkrásnější. Víš, co se mi na tobě nejvíc líbilo?“

„To nevím.“ (Opravdu to nevíš?)

„Tvoje vlasy, tvoje oči - a tvoje srdce.“

„Ale moje srdce přece není vidět.“

„Že není?“

Princezna otočila hlavu k mohutné stavbě a položila na ni dlaň. Poté se obrátila zpět k chlapci.

„I tahle pyramida má srdce. Je to srdce lidí, kteří ji staví.“

Dívka přistoupila ke kamenné stavbě a přiložila k ní ucho. Rukou naznačila chlapci, aby učinil totéž. Když se tak stalo, vzala jej za ruku.

„Slyšíš, Maiosi?“

Kývl lehce hlavou. A pak oba tiše stáli při úpatí rozestavěné pyramidy a naslouchali vzdálenému tlukotu, ozývajícímu se z hloubi jejího těla. Byl to hlas velikého srdce, největšího srdce na světě. Slyšíte je také?